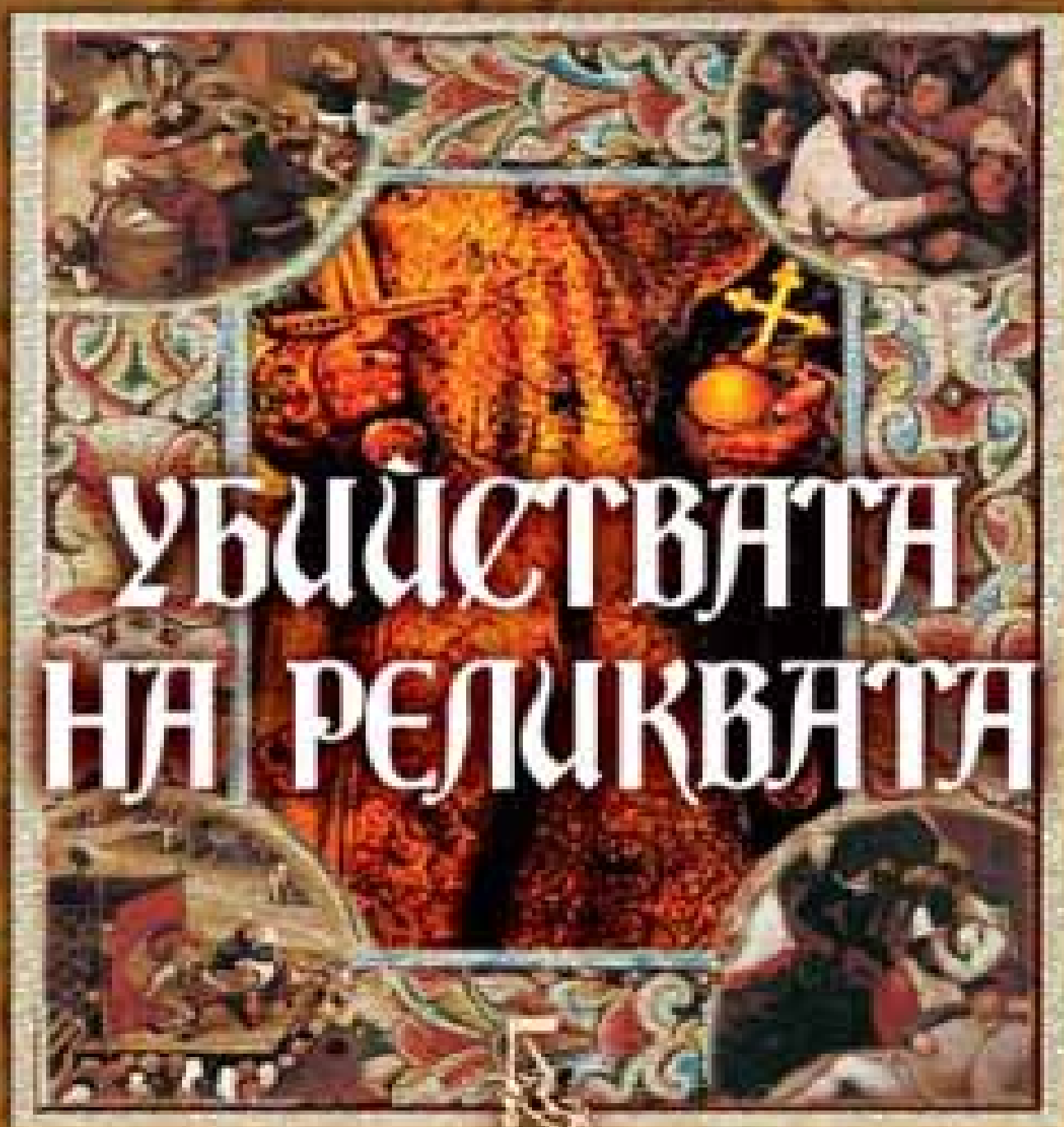

ПОЛ ДОХЪРТИ

Дневниците на сър Роджър Шаает
за някои злобещи заговори и ужасни убийства
по времето на краа Хенри УП

**ПОЛ ДОХЪРТИ
УБИЙСТВОТА НА РЕЛИКВАТА
ДНЕВНИЦИТЕ НА СЪР
РОДЖЪР ШАЛОТ ЗА НЯКОИ
ЗЛОВЕЩИ ЗАГОВОРИ И
УЖАСНИ УБИЙСТВА ПО
ВРЕМЕТО НА КРАЛ ХЕНРИ
VIII**

Превод: Евелина Пенева

chitanka.info

Роджър Шалот, авантюрист и интригант, оцелял благодарение на лукавия си ум в бурните времена, белязали управлението на династията Тюдор, си спомня своите приключения...

Останал за кратко без господаря си, Роджър Шалот успява да се забърка в продажба на фалшиви реликви и да бъде обвинен в убийство. Свален от бесилката след намесата на могъщия кардинал Уолси, Роджър отново се озовава в двора на Хенри VIII. Шалот и господарят му, Бенджамин Даунби, вече са успели да се справят с няколко тайни поръчения на краля, затова сега са натоварени с една почти невъзможна мисия. Те трябва да откраднат безценна и строго охранявана реликва, за да не се озове тя в ръцете на императора на Свещената римска империя.

Но върху символа на кралската власт, принадлежал някога на Карл Велики, като че ли тегне проклятие. Реликвата изчезва, оставяйки след себе си кървава диря. Жестока смърт сполита хората, които са я докосвали или охранявали. Когато и господарят на лондонския подземен свят се намесва в търсенето, за Бенджамин и Роджър става ясно, че трябва първи да се доберат до древната скъпоценност, ако не искат сами да станат жертва на загадъчния убиец.

*На Джоузеф по случай седемдесетия му рожден ден —
в памет на вълнуващата лекция в „Сейнт Едмъндс“.*

С много обич, М.

ИСТОРИЧЕСКИ ЛИЧНОСТИ, СПОМЕНАВАНИ В ТЕКСТА

Хенри VIII — крал на Англия от 1509 до 1547 година, наричан Големия звяр.

Кардинал Томас Уолси — архиепископ, лорд-канцлер и първи министър на Хенри VIII.

Катерина Арагонска — първата съпруга на Хенри VIII, испанска принцеса и леля на Карл V.

Карл V — владетел от династията на Хабсбургите и император на Свещената римска империя, която включвала Испания, Ниските земи, части от Италия и по-голямата част от съвременна Германия. Той е и „любим племенник“ на Катерина Арагонска.

Ан Болейн — втора съпруга на Хенри VIII и майка на Елизабет I, кралица на Англия.

Сър Уилям Сесил — първи министър на Елизабет I.

Франсис Уолсингам — главен шпионин на Елизабет I.

Томас Кромуел — първи министър на Хенри VIII след падането на Уолси.

Алфред Велики — англосаксонски крал, живял през IX век и смятан за основател на британската монархия. Велик военачалник и владетел.

Карл Велики — франкски владетел от IX век и първият император в Запада след падането на Рим. Владетел на Франция и на териториите, известни днес като Ниските земи, както и на по-голямата част от Западна Германия.

ПРОЛОГ

О, проклети кошмари на нощта! О, черна сянка на безпощадната смърт! Не мога да изброя случаите, в които аз, Роджър Шалот, господар на имението Бърфъм, съм се надигал от копринените си чаршафи и съм изоставял топлината на прекрасните Фийби и Марго, изтегнавши сладострастно снежнобелите си крайници в пиянски сън. Каква прелест са тези момичета! Как ме сгрыва нощем копринената им кожа! Безчет пъти съм се втурвал да дръпна завесите и съм се взирал в градината, окъпана в светлината на печалната луна. О, привидения! О, ужаси! О, колко тежки са последствията от препиването с кларет! Виждал съм демоните да танцуват на лунните лъчи като пращинки в сноп слънчева светлина. А когато се оттегля в удобния си стол и се оставя на спомените си, нощта заприличва на черния списък на дявола.

В душата си виждам как потъвам в долината на смъртта. Там, над прогизнали от дъжд, зловонни колиби кръжат гарвани-очевадци, а в тях седят навъсени знахарки — вещици, служителки на сатаната — и греят коленете си на пламъци от чист лед. Продължавам нататък. Щом в долината удари полунощ, срещам самия сатана, който заравнява костите на отдавнашните покойници подобно на градинар, който събира изгнилите есенни листа. Повярвайте ми, виждал съм страхотиите и съм чувал смразяващия камбанен звън на полунощния час! Виждал съм мъртвци, струпани на камари като червеи в плесенясало сирене, реки от кръв, изливащи се като пороища, и градове, обхванати от адски пламъци, лумнали чак до неумолимото небе.

Всяка нощ е едно и също. Пробуждам се от свещения звън на камбана, която сякаш бие в душата ми, отмервайки часовете и минутите, и ме изтръгва от съня ми. Честна дума! Имал съм видения, от които така ще ви настръхнат косите, че ще заприличате на горгоната Медуза. Връхлитат ме нощем, а възглавниците ми се втвърдяват и започват да ме убиват, все едно са натъпкани с тръни. Също като Хамлет или Макбет (между другото имам принос и към двете пиеси)

се принуждавам да се изправа в леглото си, докато Сатаната не влезе тържествено в стаята ми.

— Шалот! — прогърмява гласът му. — Човек трябва да изгори, а не да тлее! Я се виж! Прехвърлил деветдесетте старец, когото лекарите тъпчат като пуйка с разни масла и билки!

Дяволът изважда мрежата си със сребърни куки и я разклаща пред очите ми. На всяка кука виси по един спомен от живота ми. Какъв живот само! В разцвета на силите си бях среден на ръст и приятен наглед, с гладко избръснато лице, къдрава черна коса и леко кривогледство на едното око. Бях вечно засмян, преливах от сили и винаги бях готов за лудории и хитри номера! Умът ми сечеше като бръснач, имах бързи крака и най-страхливото сърце на света! Участвал съм във всички велики битки (във възможно най-задните редици), във всички славни преследвания (твърдо на средната линия), както и в множество героични отстъпления (поне с десет конски дължини пред всички останали). Играл съм на зарове с крале — най-вече с тлъстия, циврещ Хенри Тюдор, Принца на мрака от предсказанията на Мерлин! Големия звяр! Кръвожадният кучи син! Хенри Ужасни! Хенри VIII и, ако Бог е милостив, Хенри Последни! Имайте предвид обаче, че той не беше изцяло лош. Поне не и след като остаря и краката му станаха морави от язвите, а умът му започна да блуждае като есенно листо. Тогава беше в моя власт. Аз го бутях в стола му, изработен специално за тази цел, из коридорите на Уайтхол. Понякога, просто за забавление, го закарвах до ръба на някое стълбище и заплашвах, че ще го хвърля. Как само се разцивряше! Умоляваше ме да не го правя, а свинските му очички светеха със зъл, сатанински блясък. Аз размислях и го връщах в стаята му, за да похапнем сладкиши и да се почерпим с по чаша вино. После той сграбчваше ръката ми.

— Роджър — просъскваше, — Роджър, безценни мой приятелю!

Целуваше ме по бузата, а щом се унесеше в сън, аз протривах от миене мястото, където ме беше докоснал с устните си. След час тлъстото лайно се събуждаше с писъци и врясъци като някое бебе.

— Запали свещите! Запали свещите, Роджър! — ревеше той. — Виж! Погледни в ъгъла! Не ги ли виждаш? Духовете са дошли да вземат душата ми.

Какъв ти ъгъл! Духовете, които чакаха за душата на Хенри, можеха да напълнят катедралата „Сейнт Пол“! Благородният Томас

Мор, светецът Фишър^[1], монасите от „Чартърхаус“^[2] и стотиците, избесени от стария Джек от Норфолк^[3] покрай Големия северен път при потушаването на бунта на Аск^[4]. Ами моите хубавици? Ан Болейн. Чернооката Ан! Дръзка, непокорна и смела като лъвица! Младата Катрин Хауърд — закръглена и хубавка, мека отвън, но желязна отвътре. Катерина Арагонска — с мургаво лице, но със светли помисли и чисто сърце. Става дума за душата ѝ, а не за физическото ѝ сърце, защото когато отвориха тялото ѝ, вместо сърце вътре намериха черна пепел — с толкова много арсеник я бяха натъпкали лекарите на Хенри.

Стига толкова за Хенри. Играл съм на зарове и с други кралски особи. Например с Франсоа I, който се разлагаше, налегнат от всички познати под слънцето любовни болести — когато умря, дворецът вонеше със седмици, въпреки че изтъркаха старателно всяка педя от него. Играл съм и с Катерина Медичи — злата и покварена Кралица на отровата. Също и с Шарл IX, който така и не успя да реши дали е жена, или мъж. С пияницата Селим^[5], омаян от хашиш и заобиколен от своите хурии^[6] и от спотайващите се в сенките удушвачи, готови да угасят като свещ искрата на живота ти. Ами Филип Испански в неговите мрачни, украсени със злато стаи в Ел Ескориал^[7]? Да не забравяме и онзи смахнат мръсник в Москва^[8]. Какво ли не съм видял и Сатаната ми е свидетел! Не се страхувам обаче! Не и аз! Не и сър Роджър Шалот, господар на имението Бърфъм, рицар на Жартиерата и мирови съдия. А на Сатаната отговарям с неговите камъни по неговата глава! Казвам му, че нищо не струва и че е кривокрака сврака със спаружен мозък. Показвам му среден пръст, а после пак се покатервам на леглото и се сгушвам между моите две красавици. Запомнете това от мен, млади приятели: каквито и нощни кошмари да ви сподобят, цярът е един — молитва, искрица кураж, чаша вино и някоя хубавица. За първите две средства не мога да гарантирам, но за последните две си залагам главата.

В утрините като днешната, когато Феб подкарва колесницата си из древното небе... Ама че глупав израз! Този никаквец, моят капелан и секретар, този изкуфял дъртак, държи да използвам подобни думи! Сгърчил се е върху възглавничките си и чака да продължа да му диктувам спомените си. Случва се да ме прекъсне, за да ми направи

забележка относно речника. Защо ли? Защото е гледал твърде много проклетни пиеси, ето защо! Мъчи се да стои по-далеч от ръжена ми и дори не подозира, че съм си купил по-дълъг. Понякога, докато слуша разказите ми, тлъстите му рамене се разтрисат от смях. Май много бързо се възстанови от сполетялата го трагедия. Сгоди се за едно приятно девойче и беше готов да му се врене във вярност пред олтара. Да, Шекспир казваше, че любовта е сляпа, и явно е бил прав, що се отнася до моя капелан.

— Ето на! — недоволства той. — Непрекъснато се хвалите с познанството си с прочути личности — избъбря заядливо, изпълнен със завист заради приятелството ми с милия Уил.

Виж ти кой го казва! А на него Божието име не му слиза от устата — като го слуша човек, ще си рече, че закусва с Господ всеки ден. Но да се върнем на възлюбената му. Каква трагедия! Каква сърцераздирателна история! За малко да пукна от смях! Възлюбената му беше дъщеря на заможен йомен^[9] и живееше на няколко мили от тук. Капеланът ми, това нищожество, ме помоли да ѝ пиша любовни писма от негово име и аз откликнах на молбата му. Признавам, че се възползвах от някои Шекспирови сонети, но кого го е грижа? Уил често ме навестява и, в крайна сметка, ако човек не може да вземе назаем някой и друг израз от свой приятел, каква полза от приятелството? Както и да е, любовните бележки биваха връчвани на един млад фермер, който трябваше да ги носи до прага на момичето. Случи се обаче най-невероятното нещо — тя така и не отговори! И така, капеланът ми, този никаквец, събра смелост и отиде да я посети. Познайте обаче какво бе станало! Истинско коварство! Междувременно възлюбената му се омъжила за фермера, който ѝ беше предавал съобщенията. Сърцето на капелана ми обаче набързо се изцели, когато срещна две сестри — едната висока, а другата ниска. Поиска съвет от мен коя от двете да ухажда. Придавайки си сериозен вид, му отвърнах, че трябва да се насочи към по-ниската.

— Спомни си собствената си философия — заявих високопарно. — От две злини винаги избирай по-малката.

Девойката беше в крехка възраст, миловидна и невинна като гълъбица. Майка ѝ, която беше заможна моя арендаторка, веднъж дойде разтревожена при мен, понеже в една благоуханна лятна вечер капеланът ми извел дъщеря ѝ на разходка. Горката жена го познава

добре. Сламките по дрехите му не са от това, че помага по жътва, ами защото прекарва повече време в плевника ми, отколкото в енорийската църква.

— Моля ви, сър Роджър — заувещава ме жената, — попитайте капелана си какво е правил с дъщеря ми снощи.

Накарах началника на стражата ми да доведе момичето в центъра на моя лабиринт, където бях защитен от двата си грамадни вълкодава.

(Може и да съм прехвърлил деветдесет и петата си година, но е удивително колко малко на брой хора прощават и забравят. Тайните агенти на монарсите в Европа, както и на неколцина извън пределите ѝ, са готови да дадат доста злато, за да видят старата ми глава набучена на кол. Но стига по тази тема засега. Скоро ще стигна и до историята за държавата^[10] на Карл Велики, за Нокталиите — Мъжете на нощта, и за отчаяната битка за оцеляване на Шалот в онези смразяващи кръвта дни по времето на Хенри VIII.)

Но нека първо се занимаем с нещо по-приятно. Девоичето беше мургаво и апетитно. Настаних го в един стол и му дадох сребърна монета.

— Кажете ми, *doucette*^[11] — подхванах аз, — на какво те научи снощи моят капелан? Къде те заведе?

— Купи ми сладкиши — отвърна малката наслада за душата — и ме заведе край брега на реката.

„Боже!“ — помислих си.

— И какво правихте там? — попитах.

— Той ме хвана за ръката.

— А ти какво направи?

— Засмях се.

— А после?

— Докосна гърдите ми.

— Ти какво направи тогава?

— Засмях се — отвърна тя, пърхайки с мигли.

— После?

— Докосна коленете ми.

— Ти какво направи? — попитах.

— Засмях се!

Разговорът продължи в този дух още няколко минути, докато най-накрая не го прекъснах и не рекох:

— Миличка, защо се размиваше при всяко докосване на капелана?

— Защото сладкишите и без това вече бяха у мен.

Очевидно беше съвсем невинна и чистосърдечна.

Наредих на капелана си да я опази такава, защото иначе щеше да се наложи да се ожени за нея. Сладката и любовта вървят ръка за ръка, но и двете могат да повехнат като необрани ябълки. Само преди няколко дни яздех по пътя зад едно погребално шествие — носеха ковчега на някаква клетница към енорийското гробище. Процесията мина покрай една кръчма, в която някакъв мъж весело надигаше чашата си. Когато ковчегът мина покрай него, той остави ейла си, свали шапка и падна на колене. Поведението му ме трогна и аз насочих коня си към него.

— Любезни господине — рекох, навеждайки се към него, — вие явно много уважавате мъртвите.

Онзи се захла. Погледът му беше замъглен, лицето — зачервено, а носът му пламтеше като адски въглен.

— Не е кой знае какво, господарю Роджър — изфъфли той, — поне това мога да сторя за нея след четиридесетгодишния ни брак!

Гледам, че моят капелан се тресе от смях. Тиквеникът му с тиквеник! Милият ми празноглавец! Малката ми маймуна!

— Хайде, хайде — върти се на стола си той с пачето перо в ръка. — Сър Роджър — увещава ме, — кралицата чака продължението на дневниците ви.

Има предвид Елизабет, разбира се — чудесно момиче, прекрасна кралица, моя любима, моя приятелка, майка на сина ми и зеница на окото ми.

Е, добре, предполагам, че той има право. Разположен удобно върху златотъканите и добре натъпкани възглавници в стаята ми в центъра на господарската къща, мога да се наслаждавам на нейното великолепие. Тя е истински палат с фасада от светлочервени тухли, украсени с черно боядисани греди и коридори от шахматно подредени каменни плочи. Стаите са украсени със златотъкани драперии, поръбени с хермелин, с произведения на велики художници и с копринени гоблени, а сандъците са пълни догоре със сребърни и златни съдове. По полиците са наредени изделия от италианска майолика^[12], фаянс от Ниските земи и испанска керамика. Подът е

застлан не с тръстика, ами с полирани фламандски плочи, а сводестите прозорци са закрити със стъкла от зелена оловна руда. Топли печки греят кухните и килерите, а водата идва по истински тръби от брястова дървесина. Живея охолно, но невинаги е било така. Ръката на времето отдръпва завесата, скриваща миналото. Погледът ми се прокрадва към мрачните, сводести коридори на историята, застлани с черепи и окъпани в кръвта на онези, с които съм ял, пил и, да ме прощава Господ, с които понякога съм се отдавал на плътски удоволствия. За да не се превърнат думите ми в несвързан брътвеж, трябва да се изразявам ясно. Така ще прогоня духовете от младежките си години, когато, макар да бях още зелен, трябваше да преживея неописуеми ужаси.

Не ми се налага да се връщам много назад по дългите, прашни коридори на изминалото време, за да се натъкна на Убийството, което се спотайва из тях. Люспестата му кожа е опръскана с алена кръв, тялото му е белязано от дълбоки рани, почернялото му лице е покрито със съсиреци кръв, а очите му са мъртвешки опулени като на обесен. С поглед на василиск, настръхнали коси и потрепващи от усилието ноздри протяга ръце, сякаш за да се вкопчи в живота. Това е Убийството! Срещал съм го безброй пъти в онези бурни дни от времето на Хенри VIII, когато с моя скъп приятел — високия и мургаволик Бенджамин Даунби с ангелското изражение, племенника на кардинал Томас Уолси — ни наемаха да преследваме опасни главорези и изкусни убийци. Но злосторниците, които бяха намислили да задигнат държавата на Карл Велики, нека историята ми е свидетел, бяха най-лукавите, най-умелите и най-коварните, на които се бяхме натъквали, и едва не изпратиха стария Роджър на два метра под... водата. Не мога да мълча. Убийството, макар и да няма език, иска да разкаже историята си и мой дълг е да го призова. На Архангеловден кралицата пак ще ме посети. Ще изслуша литургията, скрита в тайната ми стаичка, а после ще седнем на масата, ще прием кларет и ще похапваме от изпечения до златисто угоен петел. Великата Елизабет ще се пресегне през масата и ще ме щипне по бузата. „Хайде, Роджър — ще прошепне, — донеси ми следващата глава от мемоарите си. Искам да си припомня онези дни!“

Ще си ги припомни и още как! Убийството ме приканва с ръка към вътрешността на мрачния коридор на времето, към златните,

окъпани в слънце и кръв есенни дни на 1523 година, когато крал Хенри, този кръвожаден дявол, още управляваше Англия, а кардинал Уолси, в чийто ум коварните планове бяхаха подобно на усойници, затворени в кутия, се опитваше да управлява краля.

[1] Джон Фишър (1469–1535 г.) — английски римокатолически епископ, кардинал и мъченик, екзекутиран (както и Томас Мор) заради отказа си да признае Хенри VIII за глава на Англиканската църква. — Бел.прев. ↑

[2] „Чартърхаус“ — исторически комплекс от сгради в Лондон, който води началото си от картезиански манастир, разпуснат по времето на Реформацията в Англия. Хенри VIII се разправя по особено жесток начин с монасите в него, наречени впоследствие „картезианските мъченици“. — Бел.прев. ↑

[3] Джон Хауърд (1421–1485 г.) — първи херцог на Норфолк и прадядо на Ан Болейн и Катрин Хауърд — втората и петата съпруга на Хенри VIII. — Бел.ред. ↑

[4] Робърт Аск (1500–1537 г.) — предводител на бунт в Йорк през 1536 г. срещу отделянето на Англия от Римокатолическата църква и закриването на манастирите. На следващата година Аск е екзекутиран за измяна от Хенри VIII. — Бел.прев. ↑

[5] Селим I. Султан на Османската империя от 1512 до 1520 година. — Бел.прев. ↑

[6] Хубавица в мюсюлманския рай. — Бел.прев. ↑

[7] Резиденция на испанските крале, построена по времето на Филип II. — Бел.ред. ↑

[8] Вероятно Иван IV Грозни — велик княз на Московското княжество (1533–1547 г.) и първи цар на Русия (1547–1584 г.), останал в историята както със своите държавни реформи, така и с масовия терор над поданиците си. — Бел.прев. ↑

[9] Дребен земевладелец във феодална Англия. — Бел.ред. ↑

[10] Златно кълбо, символизиращо монархическа власт, увенчано с кръст с настъпването на ерата на християнството. — Бел.прев. ↑

[11] Сладката ми, миличка (фр.) — Бел.ред. ↑

[12] Вид керамика. Дължи името си на остров Майорка, откъдето в Италия попадат произведения на испано-мавританската керамика. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ПЪРВА

След като приключихме с проклетата задача в Тауър през лятото на 1523 година и кардинал Уолси ни освободи от задълженията ни към него, двамата с Бенджамин Даунби се върнахме в имението си в покрайнините на Ипсуич. Бенджамин се зае да управлява имота и да ръководи училището, което беше отворил за неблагодарните сополанковци от близкото село. Аз, от своя страна, верен на природата си, се върнах към безчинствата като риба във вода. Роден и отгледан съм за това. Няма какво да ми придиряте. Не съм лош човек, просто си падам по лудориите, както мухите — по меда. Обещавах на любимата си да се срещнем по лунна светлина и можете да си заложите и последния грош, че удържах на думата си. Докато Бенджамин спеше, аз се измъквах неусетно, за да се видя с младичката Луси Уидърспун. Хубавица беше тя. Работеше като слугиня в кръчмата „Белият елен“ и като камериерка в къщата на Попълтън в другия край на долината. И друг път съм ги споменавал тези Попълтън, тези сатанински изчадия! Глава на семейството беше Изабела Попълтън, която наричах Голямата уста, следвана навсякъде от свадливите си синове с каменни лица, начело с Едмънд. Изабела ме мразеше и аз ѝ отвърщах със същото. Да ѝ изсъхне устата дано!

През уханните есенни вечери двамата с Луси се излежавихме в прохладната трева край реката. Възхитително момиче беше тази Луси. Когато я прегръщах, шепнеше в ухото ми, че чашата на щастието ѝ е препълнена. Беше прочела този израз на стената на енорийската църква и твърдеше, че разпалвал страстта ѝ. Предполагам, че и аз не се справях по-зле. На раздяла ѝ прошепвах няколко сладки приказки, които да звучат в ушите ѝ, пусках една сребърна монета в кесията ѝ, а аз оставах, за да бера гъби, билки и треви. Продължавах да упорствам в горещото си желание да стана лекар и да натрупам състояние от чудотворни лекове. Връщах се винаги призори и заспивах като бебе в леглото си. Ставах късно, измивах се, обръсвах се, обличах се и замислях някоя нова лудория.

Бенджамин... С цялото си сърце обичах този учен, боец и добряк по душа, но в отношенията ни се беше появило известно отчуждение. Причината (както винаги) беше жена — прелестната Миранда, дъщеря на заместник-шерифа Пелтър от Лондон. Каква каша — вечният триъгълник! Бенджамин обичаше Миранда и Миранда го обичаше. Роджър обичаше Миранда, но обичаше и Бенджамин. Бенджамин също обичаше Роджър. Ето че стигнахме и до препъникамъчето — обидата, раната в душата ми и омразата в сърцето ми — Миранда не обичаше Роджър!

Онова нищожество, секретарят ми, хихика. Долната твар казва, че любовта не била триъгълник. Ако не внимава в картинката, ще грабна меча си, ще го набуча в задника му и ще го закарам на тройната бесилка на кръстопътя. Какво му разбира на него главата от любов! Капка ум няма в нея, само бръмбари! Ама че дръвник! Мосю Пиш^[1]! Какви ти триъгълници, квадрати и правоъгълници? Любовта няма форма. Все едно, аз обичах Миранда. Обичах косата ѝ, очите, устата, тялото, душата и духа ѝ. Беше мила с мен, наричаше ме „добри ми Роджър“ и „скъпи ми приятелю“. Очите ѝ обаче търсеха само Бенджамин. Ето го и второто препъникамъче. Старият Роджър Шалот предприе някой и друг ловък ход, послужи си с измама, мошеничество и хитрост и уреди да изпратят „скъпия“ Бенджамин на мисия в Италия. А пък аз, горкият Роджър, трябваше да остана да се грижа за имението. Намислил бях, когато му дойде времето, да предприема набег към Лондон и да обсадя сърцето на Миранда. Каква подлост! Но можете ли да ме вините, задето любех? Мен малцина ме обичаха, но затова пък сърцето ми щеше да се пръсне от сладостта на чувството ми към Миранда.

Бенджамин може и да беше книжен плъх, но далеч не беше глупак. Уж се подготвяше за пътуването, раздавайки нареждания, а все го улавях да ме наблюдава с тъмния си, замислен поглед.

— Смяташ ли да ходиш до Лондон? — попита ме един следобед, докато му помагах да подреди сандъка с дрехите си.

Вижте, аз съм роден лъжец, но не можех да излъжа Бенджамин.

— От време на време — рекох и се извърнах.

— Не мислиш да се виждаш с Миранда, нали?

— Ех, господарю! — коленичих да закопчая едни дисаги, като гледах да омаловажа въпроса. — Нали сте чувал историята за лорд

Хъдсън?

— Не съм.

— Веднъж добрият ни крал го изпратил на мисия в Испания. Старият лорд нямал вяра на своята млада и хубава съпруга, затова ѝ надянал девствен пояс и дал ключа на най-добрия си приятел. И така — проврях ремъка през катарамата, — в Дувър лорд Хъдсън тъкмо се канел да се качи на лодката, която да го откара до готовия за отплаване кораб, когато го настигнал пратеник на най-добрия му приятел — изправих се с гръб към Бенджамин. — Пратеникът му предал бележка — продължих аз. — Лорд Хъдсън я отворил и в нея намерил ключа и надпис: „ТОЗИ КЛЮЧ НЕ СТАВА“.

Смехът ми бе прекъснат от допира на стоманено острие точно под лявото ми ухо.

— Обърни се, Роджър.

Послушах го. Господарят ми беше насочил меча си към очите ми, на няма и педя разстояние, но не острият му връх ме стресна. (Има някои неща, които са по-страшни от хладно оръжие дори за стария Шалот.) Лицето на Бенджамин беше побеляло от гняв. Нежният му поглед и милата му усмивка се бяха стопили. Изражението му беше жестоко и неумолимо.

— Господарю! — отстъпих аз.

Бенджамин се приближи.

— Господарю! — запротестирах.

— Роджър, ти си мой приятел. Ти си мой брат. Аз съм до теб в добри и в лоши времена. За нищо на света обаче няма даделя Миранда с теб! — той опря острието в гърдите ми. — Роджър, ако се върна и открия или дори само заподозра, че си се промъкнал там, където аз дори не смея да си мечтая да се промъкна, ще те убия, защото с приятелството ни ще бъде свършено!

Бенджамин не се шегуваше. Очите му бяха пълни със сълзи. Беше човек, който държи на думата си. Някога беше имал любима. Друг мъж я беше прелъстил, от което тя беше загубила разсъдъка си. Оттогава клетата Джоана беше под грижите на добрите монахини от манастира „Сион“ на Темза. Бенджамин беше убил Кевъндиш, младия благородник, отговорен за тази трагедия.

— Някога обичах и загубих любимата си, Роджър — продължи Бенджамин, сякаш четеше мислите ми. — Това няма да се повтори.

Дай ми думата си.

Вдигнах дясната си ръка.

— В името на Светото тайнство — заклех се аз.

— Закълни се и в душата на майка си!

Бенджамин ме познаваше добре. Майка ми си беше отишла млада, но беше оставила в мен само хубави спомени. Бог ми е свидетел, че всяка нощ присъства в сънищата ми по един или друг начин. Паметта ѝ е свещена за мен.

— Кълна се в душата на майка си! — заявих.

Бенджамин си отдъхна, но не сведе мечата си.

— Моля ви, господарю — пошегувах се, — не ме карайте да обещавам и че няма да вкусвам вино и да целувам момичета!

Бенджамин се усмихна едва-едва.

— Ще се тревожа за теб, докато отсъствам, Роджър. Май пак си се захванал с твоите лекарства, а? Церове против настинка, други, от които на плешивците пониква коса, трети, от които дебелиците отслабват, и такива, от които мършавите се закръглят.

Преглътнах тежко.

— Роджър, нали си даваш сметка, че подобни шмекерии могат да те отведат на бесилката? Сега искам да донесеш всичките си лекарства тук долу. Хайде върви!

Подчиних се, без да се помайвам. Предчувствах какво ще последва. Плачеше ми се, докато слагах в торбата спечените кравешки фъшкии (с които лекувах окапването на косата), агнешките тестиси (цярът на Шалот за мъжка сила), изсушените тритони (моят лек срещу настинка), сока от диланка (срещу безсъние) и последното ми откритие — изсушено слънчогледово семе, смесено със свинска урина и стрити фурми, за придобиване на повече мъжественост. Натъпках стъкленниците и шишенцата в една овехтяла кожена торба и се сбогувах с тях като с близки и обичани приятели. После се върнах долу. Слава Богу, Бенджамин беше прибрал мечата си в ножницата, но сега държеше в ръцете си лопата, която изгледах с боязън. Излязохме навън и той ме поведе през ливадата към древния хълм, който се издигаше над воденицата. Със сълзи на очи огледах обраслия с тръстика речен бряг, наслаждавайки се на спомените си за сладките нощи, прекарани там с Луси Уидърспун.

— Какво ще правим, господарю? — попитах.

Бенджамин започна да копае. Наблюдавах го с любопитство, а грешното ми сърце отново се изпълни с надежда. Бенджамин се интересуваше от антики — бяхме копали на същото място и преди в търсене на развалините на стара римска крепост и бяхме събирали предметите, оставени от хората, населявали това място в древността.

— Търсите ли нещо, господарю? — попитах в очакване.

— Не, Роджър. Просто изкопавам дълбока яма.

Той продължи да копае, а аз стоях умърлушен, стиснал в ръка торбата с чудотворните си лекове. Тогава погледът ми попадна на нещо. Не е ли странно как понякога нещо съвсем обикновено може да разкрие какво ни е подготвило бъдещето? Бенджамин изкопа древно острие на копие, покрито с ръжда, но все още здраво и в прилично състояние. Под ръждата и пръстта видях емблема — римски орел с разперени криле.

— Можеш да го задържиш, Роджър — Бенджамин изтри потта от лицето си и ми подаде острието. — Реликва от миналото.

Реликва! Казвам ви, дълго след събитията, които предстояха, самото споменаване на реликви ме изпълваше с ужас. Острието беше знак, мрачна поличба за страхотиите, които ни чакаха, и обещание за смъртна опасност! За изпълнени с черна злоба сърца и кървави, загадъчни убийства. За заплахите на Големия звяр, за отбиването на ударите и попаденията в битките с кама и меч, за жестоките и коварни нападения и най-вече за риска, на който предстоеше да бъде поставен животът на клетия стар Шалот. Целият се облях в пот и стомахът ми се сви, което винаги се случва, когато бъде застрашен дори косъм от скъпоценната ми глава. Повярвай ми, любезни читателю, ако знаех какво предстои, щях да скоча в ямата и сам да се закопая, за да намеря спасение в земните недра. Вместо това пуснах острието в кесията си и продължих да наблюдавам как господарят ми копае. Най-послед той приключи и протегна ръка.

— Дай ми торбата, Роджър.

Усмихнах се насила, но му я подадох. Дори ми мина мисълта да попия някоя сълзица, но се радвам, че не го направих. Разучаваха съм играта на актьорите на Ричард Бърбидж^[2] и, както му писах, намирам, че някои от тях прекаляват с цивренето, което съсипва целия ефект. Бенджамин взе торбата и коленичи. Извади малка стъкленица с масло от джоба си, изля я върху торбата и запали огниво. Грубият сух плат

скоро се разгоря. Бенджамин излезе от дупката и двамата се вгледахме в лумналите пламъци, които превърнаха торбата в черна пепел. Признавам си, че бях впечатлен. Само добрият Господ знае какво съдържаха тези лекарства. Все пак не всеки ден може да се види огън със син пламък! Бенджамин сложи ръка на рамото ми.

— Така е най-добре, Роджър. Това ще те държи далеч от неприятности. Не искам да ходиш в Лондон. Не искам да се виждаш с Миранда. И не желая да продаваш лекарства. Разбра ли ме?

Аз замигах невинно. Бенджамин се засмя, поклати глава, взе лопатата и започна да зарива дупката. Стоях и гледах, опипвайки острието в кесията ми. В ума ми вече се оформяше неясна идея, но в подобни случаи е най-добре човек да запази мълчание.

Върнахме се в господарската къща. На Бенджамин, изглежда, му беше олекнало на душата и от напрежението между нас нямаше и следа. Реших да си почина и да се порадвам на златното есенно слънце. На следващия ден трябваше да помагам при ранната жътва. Забравил съм подробностите, но така или иначе, докато всички останали работеха, двамата с Луси Уидърспун се оказахме на върха на една купа сено. Преподавах ѝ основните математически принципи и я учех да брои с помощта на връзките на напращелия ѝ корсаж. Тъкмо бях стигнал до последната връзка, когато чух Бенджамин да ме вика. Надзърнах от върха на купата сено и прошепнах на Луси да кротува горе с бутилката вино, която бях купил. Бенджамин ме гледаше отдолу.

— Слез, Роджър! Изглеждаш уморен. Твърде дълго си стоял на слънце!

Не му обърнах внимание, но при вида на посетителя, който стоеше до него, кръвта в жилите ми се смръзна. Беше доктор Агрипа! Много пъти съм разказвал за това създание. Беше среден на ръст и имаше лице на херувим. Очите му проблясваха и в миг можеха да придобият сурово изражение. Както обикновено, беше облечен в погребално черно от глава до пети. Приветливото му лице беше кажиречи цялото скрито под широкополата шапка. В студ или пек той не сваляше плаща си, а на ръцете си неизменно носеше черни кожени ръкавици, които държаха далеч от хорските очи странните знаци по тях — кървави кръстове на всяка длан. Дали беше вещер? А може би магьосник? Не знам. Знам само, че беше доверен човек на Уолси. Агрипа твърдеше, че е живял по времето, когато легионите още

кръстосвали Европа, а варварите не били нахлули през големите северни реки. Казваше, че е бил в Палестина, когато Христос, нашият Господ, е бил разпнат. Настояваше, че е виждал с очите си предвожданата от Чингиз хан Златна орда и е бил в Константинопол, когато турците разбили градските порти и нахълтали в града. Беше прокълнат с вечен живот. Веднъж ми прошепна, че е дошъл в Англия, за да спре реката от кръв, която щял да пролее Хенри, Големия звяр. Агрипа много се тревожеше от действията на Хенри. Наричаше го Принца на мрака от предсказанията на Мерлин, който щял да отклони Англия от праведния път и да сътвори такива ужаси, за които кралството щяло да плаща с векове. Нашият добър доктор беше очарован от моята личност и все се присламчваше към мен. До ден-дневен помня странния аромат, който изпускаше тялото му, когато беше доволен — благоуханен, наситен и тежък парфюм. Когато пък беше ядосан или тъжен, ароматът се променяше и напомняше за миризмата на празен тиган, оставен върху бумтящ огън.

Дали наистина беше безсмъртен? Преди десет лета изпратих кораба си „Уидърспун“ на пиратски набези из водите на Испанска Америка. Капитанът се отбил в едно от пристанищата на Вирджиния. Тъкмо си седял в някаква пивница, когато вътре влязъл Агрипа. Според описанието на моя капитан докторът не бил остарял и с ден. Придружавали го туземци с бръснати глави и изрисувани лица. Агрипа му казал, че сега се подвизава на запад, отвъд великата планинска верига^[3], но все още си спомнял стария Шалот и помолил капитана да ми предаде най-сърдечните му благопожелания. Само преди година пък, както си седях в кръчмата „Русалката“ и с Бен Джонсън^[4] си подхвърляхме шеги и се надлъгвахме, погледът ми се спря върху някакъв мъж, който стоеше на прага и ме гледаше. Мъжът се усмихна, вдигна ръка и после изчезна. Разпознах лицето му на мига. Доктор Агрипа се беше завърнал.

Това е то ходът на времето! Разрухата на плътта! По онова време обаче тези събития тепърва предстояха. В онзи златен есенен ден, когато младежкото ми тяло се беше покрило с подобни на сребристи перли капчици пот аз просто зяпнах Агрипа и изпъшках. Скъпият чичо, неизменно облеченият в пурпурна коприна кардинал Томас Уолси, щеше да ни привика в бърлогата на Големия звяр.

Агрипа сякаш ми прочете мислите. Приблѝжи се до основата на стълбата и впери поглед в мен.

— Не се бой, Роджър — прошепна той с онзи свой глас на благенорийски свещеник. — Няма да ви вода в двореца, момчето ми. Дойдох да се сбогувам с Бенджамин и да му предам милите думи на скъпия му чичо, както и благопожеланията на краля към двама ви.

— Как ли не! — озъбих се аз. — Със сигурност е намислил някоя гадост.

Агрипа само поклати глава.

— Слез, Роджър. Донесъл съм и бутилка червено фалернско вино от Италия за разквасване на устата и промивка на стомаха. А пък момчетата от свитата ми с удоволствие ще поиграят на зарове.

Момчетата му! Най-прекрасната шайка главорези, която човек може да се надява да срещне. Родени негодници! Старият Агрипа знаеше, че се чувствам в свои води сред тях.

Спуснах се бързо по стълбата подобно на плъх. Малката Луси трябваше да почака, за да довърша урока за числата.

Разбойниците на Агрипа ме чакаха в двора и ме запрегръщаха, сякаш бях отдавна изгубеният им брат. Измъкнах камата си и ги предупредих да стоят по-далеч от кесията ми. Те се разсмяха, затупаха ме по гърба, заразправяха какъв чудесен човек съм и ме заразпитваха не бих ли искал да поиграем на зарове. Рекох им да си държат ръцете далеч от мен и че знам точно колко пилета има в двора ни. После се присъединих към господаря ми и Агрипа в дневната.

Отначало слушахме брътвежите на доктора за кралския двор — кой се бил радвал на благоразположението на краля и кой бил изпаднал в немилост. По-късно, докато се угощавахме с телешко печено в горчица и със зеленчуци, поднесени с гъбен сос върху сребърни подноси, Агрипа нареди на слугите да се оттеглят и да затворят вратата. Известно време само седеше и обсъждаше предстоящото посещение на Бенджамин във Венеция.

— Няма да стоите много — заяви той. — Ще отнесете няколко писма, ще предадете на дожа и на Съвета благопожеланията на Негово величество и после... обратно в Англия.

— Защо изобщо да ходя тогава? — попита Бенджамин.

Агрипа направи гримаса. Свали си шапката и я закачи на облегалката на стола, но ръкавиците останаха на ръцете му. Вдигна

поглед. Цветът на очите му се беше променил до непрогледно черно.

— Налага се да идете, мастър Даунби. Вие сте любимият племенник на кардинала. Дожът ще приеме посещението ви като голяма чест.

— Със сигурност — заядливо рече Бенджамин. — Предполагам, че кралят има нужда от венецианските галери, за да държи под око френското крайбрежие, нали?

— Да, както и за да затвори Гибралтарския проток — отвърна Агрипа.

Докторът замълча, загледан в бялата покривка на масата, като тихичко си тананикаше и се полюляваше напред-назад. Навън се беше смрачило. Внезапно през стаята премина студен полъх и пламъците на свещите и факлите затрепкаха. Тишината стана зловеща. Не се чуваше друго освен тананикането на Агрипа. Побиха ме тръпки. Усетих, че не сме сами. Сякаш Агрипа призоваваше някаква тъмна сила, създания, които обитаваха границата на нашето съществуване. Погледнах към ъгъла, очаквайки да съзря там някоя скрита черна сянка. Заклинанието въздействаше и на Бенджамин и затова той сграбчи облечената в ръкавица ръка на добрия доктор.

— Мастър Агрипа!

Гостът ни държеше очите си затворени.

— Мастър Агрипа! — разтърси ръката му Бенджамин.

Агрипа отвори очи. Лицето му беше различно на светлината от свещите — изглеждаше по-младо, с по-гладка кожа и по-мургав тен като на италианец. Бях виждал такова лице, изобразено на една римска фреска, която господарят ми беше изровил от руините на някаква вила в покрайнините на Норич.

— Простете ми — отърси се от унеса си Агрипа. — Започва се...

— За Бога! — тросна се Бенджамин. — Какво се започва?

— Танцът на Дявола. Принца на мрака... Кралят е решил...

— Какво е решил? — попитах аз.

— Да си върне обратно териториите от Франция. Да надмине подвизите на Хенри V. Да създаде английска империя в Европа — Агрипа направи пауза. — Има и още нещо, но то е тайна, която дори кардиналът не знае.

Вероятно трябваше да го поразпитаме за тази тайна, но Агрипа набързо смени темата и заговори за военните възделения на Тлъстия

Хенри. Когато приключи, Бенджамин простена; дори аз си давах сметка колко безумни са тези амбиции. Големия звяр ненавиждаше Франсоа I, а на себе си нашият крал гледаше като на втори Александър, като на воин, по-могъщ от Едуард III, Черния принц^[5] или Хенри V. Само Кале все още беше в ръцете на англичаните, но Тлъстия Хенри искаше да промени това положение; искаше да анексира Гаскония, Нормандия, Мен и Анжу. Подобна война щеше да превърне Европа в същински ад под небето. Погледът на Агрипа се стрелна към Бенджамин.

— Затова посещениято във Венеция е важно, мастър Бенджамин. Кралят ще има нужда от галери, за да превозва войските си. Присъствието на мастър Шалот обаче е нежелателно — ухили ми се докторът. — Кралят се опасява, че той може да ни въвлече във война с Венеция.

— Кажу ми, че... — разгорещено подхванах аз, но после си прехапах езика.

Агрипа напълни чашата си с вино, което изглеждаше като кръв на мъждукащата светлина от свещите. Знаеш ли, може и да беше кръв!

— Има и още — продължи Агрипа. — Кралят иска да сключи съюз с Карл V, император на Свещената римска империя. В замяна императорът пожела да му бъде върната държавата на Карл Велики.

— Кое? — попитах.

— Държавата на Карл Велики — повтори Агрипа. — Държат я скрита в тайно помещение в Тауър, в заключено ковчеже. Представлява златна топка, обсипана със скъпоценни камъни и увенчана със сребърен кръст с грамаден аметист. Според легендата Карл Велики изпратил държавата на Алфред Велики^[6] не като дар, а в знак на приятелство.

— И Англия така и не я върнала?

— Именно. Сега Карл V си я иска обратно. Хенри признал, че държавата се намира в Англия, и ще я върне срещу златото и войските на Хабсбургите.

(Направо си представях Карл Хабсбургски с неговата конска физиономия, потънал в непрестанни терзания за душата си. Той владееше Испания, Ниските земи и по-голямата част от Германия и затова можеше безпроблемно да си въобразява, че е Божи наместник на земята и превъплъщение на Карл Велики. Понякога старото момче

Карл с яката си челюст се държеше като капризна старица. Навиеше ли си на пръста, че иска нещо, започваше да натяква и да натяква, докато не го получи. Катерина Арагонска му беше леля и Карл знаеше как да окаже натиск върху Хенри. Английската хазна беше празна. Хенри обичаше пиршествата и забавите, а те струваха пари.)

— Държавата — продължи Агрипа — представлява ценност не само за Хабсбургите, но и за Франция, и за папството. Твърди се, че в нея са вградени чудотворни реликви с огромна сила — кичур от косата на Дева Мария и стъклена чаша с кръвта на Мария Магдалена — той хвърли поглед към Бенджамин. — Нали сте чували историята?

— Част от нея — отвърна Бенджамин.

— Е, според легендата — продължи Агрипа, обръщайки се към мен — след възкресението на Христос Мария Магдалена напуснала Палестина и се качила на кораб за Марсилия. С нея бил Лазар, както и други, които познавали Христос. Накратко, легендата твърди, че Мария Магдалена се омъжила и от нейния род произлезли Мерovingите — божествените дългокоси крале на Франция, които поръчали изработката на държавата — Агрипа отпи от чашата си. — И така, сега сме оплетени като пиле в кълчища. Пратениците на императора са в Лондон, предвождани от своя представител, граф Егрмонт. Негови помощници са така наречените Мъже на нощта, или Нокталиите.

— Ами французите? — попитах.

— И те са тук, както и пратениците на папата. И всички те се надпреварват да купят държавата.

— А кралят?

— Кралят се забавлява като девойка, наобиколена от ухажори. Показва благоразположение ту към една страна, ту към друга, ту се усмихва престорено, ту се цупи.

(Сякаш го виждах с очите си. Хенри обичаше да се възприема като воин, ловец и голям любовник. Честно казано, уменията му на воин се изчерпваха с немошно размахване на меч. Колкото до мъжката му сила, уви, може да се каже, че природата го беше оцетила и в тази област. Беше надарен колкото едно прасенце. Не ми ли вярвате? Какво да ви кажа, докато с Ан Болейн лудувахме под завивките, сред изблици на смях тя ми довери такива неща, които не си струва да бъдат повторени, особено в присъствието на дами. Писарят

невярващо клати глава. Первам го с ръжена през китката. „Слез в архива в Тауър — казвам му — и потърси последното писмо на клетата Ан до Хенри, написано по време на задържането ѝ в Тауър. В него е казала нещата с истинските им имена.“ Искам да кажа — понякога подозирам, че на Хенри би му харесало да се беше родил жена. Не ще и дума, обичаше да го ухажват. Харесваше му да се усмихва престорено и да си дава вид на срамежливец, а веднъж дори го заварих накипрен в една от роклите на Ана фон Клеве^[7], но сега не му е времето да ви разказвам тази случка.)

— Но нали Хенри е обещал държавата на германците? — попита Бенджамин.

— Да, и според мен ще им я даде. Само разиграва Франция и папата.

— Но тази история няма нищо общо с нас, нали? — поисках да разбера аз.

— Мисля, че няма да бъдете замесвани — проточи отговора си Агрипа. — Държавата ще бъде изнесена от Тауър, тъй като се налага да я полират, и след това ще бъде предадена на Егремонт, за да се увери, че не е фалшификат.

(Този Егремонт явно беше прозорлив човек, на негово място и аз не бих се доверил на Хенри.)

— Но нали това няма нищо общо с нас? — попитах аз пак, обзет от страх да не би Големия звяр да ни покани в леговището си.

— Казах ви вече, не вярвам да ви набъркат — отвърна Агрипа, барабанейки по масата с облечените си в ръкавици пръсти. — Кралят обаче е глупак и си играе с огъня. Държавата е по-малка от юмрук. Може да ѝ направят копие или да я откраднат. Всички разбойници и измамници в Лондон ще научат за нея. Ще премляснат с устни, ще присвият очи и ще запресмятат какво богатство могат да натрупат — Агрипа почука с ножа си по винената чаша и звукът се разнесе из стаята като вълшебен камбанен звън. — Чакаат ни неприятности — заяви той. — Държавата на Карл Велики носи нещастие. Харолд^[8] настояваше да я носи и беше убит при Хейстингс, Руфъс^[9] я имаше за играчка и срещна загадъчна смърт от стрела в Ню Форест. Едуард II я подари на своето момче за удоволствия, Пиърс Гавестън, и двамата бяха убити — Агрипа потри брадичката си с отнесен поглед. — Спомням си и Ричард II, онова златокосо момче. Нали сте виждали

Уилтънския диптих^[10], изобразяващ Ричард между два бели елена? Кралят е изрисуван с държавата на Карл Велики в ръка. Загуби и властта, и живота си.

— В такъв случай — рекох грубо — Хенри би трябвало с радост да се отърве от нея!

— Напротив — Агрипа отпи от чашата си. — Ако държавата попадне в неподходящи ръце, което ще рече у някой с покварено сърце — смигна ми той, — и ако той не се отнася с уважение към нея, силата ѝ се освобождава. На онези обаче, които ѝ засвидетелстват почит и благоговение, се отплаща по свой начин. Все едно — той отдръпна стола си назад, — време е за сън. Утре с Бенджамин се отправяме към Харич, където ни чака кралски кораб, за да ни отведе в Лондон.

— Не казвайте, че сте уморен, доктор Агрипа — подразних го аз.

— Не, Роджър — изправи се той и върна стола на мястото му. — Просто искам да поспя, да посънувам може би.

(Да, точно оттук Шекспир взе идеята за монолога на своя Хамлет!)

— Какво да сънувате? — попитах.

— Златен пясък и синьо море. Галери, натоварени с екзотични ухания. Земи, които са далеч от този студен остров и отмъстителния му крал.

Като погледна назад във времето, Агрипа се оказа пророк. Понякога ми се ще да бях отплавал за Италия и да се бях установил там, но толкова ми е бил умът на младини. На следващата сутрин станахме доста преди изгрев-слънце. Кончетата бяха натоварени с багажа на Бенджамин. Той написа няколко писма, остави ми пари и ми даде кратки наставления набързо. После потеглихме сред облак прах. Свитата на Агрипа препускаше пред нас в неравен строй, бързайки към пристанището в Харич. Няма да ви описвам сцената на раздялата, за да не ви натъжавам. Ще ви кажа само, че прегърнах Бенджамин и му казах да не се бави много. Стиснах ръката на Агрипа, изпратих копоите на добрия доктор с най-обидните жестове, които знаех, и като стрела се устремих към най-близката кръчма, за да удавя мъката си.

Няма да лицемеря — след няколко питиета си възвърнах доброто настроение. Бенджамин беше способен, млад мъж и го пазеха добре. Щеше да иде до Венеция и да се върне, а докато котката я няма... Не

бях забравил обаче как ме гледаше господарят, когато ме накара да положа онази клетва. Никакъв Лондон! Никаква Миранда!

В кръчмата влезе група моряци — яки мъже, до един мошеници и самохвалковци, така че останалата част от деня прекарах във веселие и пиянство с най-добрите сред тях. Спомням си сочната като ябълка млада кръчмарска слугиня със златиста кожа и как двамата поскачахме като бълхи в леглото ѝ в задната стаичка на кръчмата. Блажени часове! Кискахме се и се целувахме цяла нощ. На следващата сутрин се събудих нетърпелив да си намеря белята и, разбира се, веднага успях. Като се замисля, животът е странен и пълен със смъртоносни съвпадения. Ако не бях пренощувал точно в тази кръчма, ако не бях си тръгнал точно в този час... Това е то мистерията на живота! Да скочиш от трън, та на глог!

Прибрах си коня и тъкмо бях стигнал до средата на пазарния площад, когато съгледах някакъв продавач на реликви, облечен в пъстроцветни парцали, който беше разположил стоката си на стъпалата под кръста на пазара. Беше висок и изглеждаше необичайно — имаше слънчев загар, ясни сини очи, а черната му коса беше провиснала и мазна. Характерно за мошеника (според едно от правилата на стария Шалот) е, че разпознава добрите хора едва когато ги срещне, но себеподобните си надушва от половин миля разстояние. Продавачът на реликви се представи като Натаниъл Лъдгейт и очевидно беше негодник. Рекох му да задържи поводите на коня ми и се върнах в кръчмата, за да взема по една кана ейл и за двама ни. Не изпусках мошеника от поглед, а в ума ми се оформяше велика идея. Той ми се хилеше насреща. Когато се върнах с ейла, вдигна наздравица, а очите му шареха дяволито.

— Интересуваш се от реликви, а?

— Ами да — отвърнах небрежно. — Даже съм виждал държавата на Карл Велики.

Трябваше да му видите лицето. Очите му изскочиха, а ченето му увисна.

— Държавата на Карл Велики ли? — прошепна. — Има хора, които биха убили за нея. Всъщност вече са го правили — почеса се той по черната, остра брада. — Но пък носи лош късмет.

— Твое дело ли са? — подкачих го аз, сочейки реликвите, които беше изложил.

— Не, не, сър — гласът му се изви напевно, сякаш в мое лице виждаше бъдещ купувач. — Истински реликви, сър, до една!

Описа ми всеки предмет.

Ама че шмекерии!

Къдрица от главата на Самсон отпреди Далила да я обръсне. Трън от венеца, който римляните сложили на главата на Спасителя. Едно от мускалчетата на Мария Магдалена. Перо от крилото на архангел Гавраил. Дървен чук, притежаван някога от свети Йосиф Обручник. Парче желязо, което уж било от решетката, върху която е бил изгорен свети Лаврентий. Две парчета от Честния кръст. Кърпичка, използвана от Дева Мария. Обица на съпругата на Пилат Понтийски. Късче от краекожието на Ирод Велики. Пет парчета от препаската на благоразумния разбойник^[11]. Очукана чаша, която някога е била на света Урсула. Кичури от косите на всяка една от десетте хиляди девизи, избити от римляните в Германия.

— Аз съм ги събирал — заяви Лъдгейт. — Пътувал съм, сър, ходил съм чак отвъд Златния рог. Виждал съм крилете на дявола, разперени над Арабия, и съм се сблъсквал с какви ли не опасности, докато ги събирах. Това е безценно богатство, благословено от Негово светейшество папата! — той ме потупа по рамото и ме погледна право в очите — въплъщение на мъжество и честност. — Занеси ги в Лондон — увещаваше ме. — Иди в кръчмата „Мъждивият фенер“, близо до Уайтфрайърс. Боскъм, кръчмарят, ще ти позволи да ги продаваш из уличките наоколо. Мястото е добро, на пътя на вярващите към лондонските църкви.

(Вие, млади приятели, чеда на протестантството, не знаете, че в онези времена на търговия с реликви продавачите трябваше да разполагат с място, където да предлагат стоката си, и че кръчмарите често им осигуряваха такова срещу заплащане.)

Посочих сбирката.

— Колко искаш за всичките?

— Петнайсет сребърни лири.

— Дванайсет — отвърнах му аз.

— Тринайсет — възрази той.

Плюхме си на дланите и си стиснахме ръцете, и аз се прибрах у дома като един от най-големите търговци на реликви в цяла Европа.

- [1] Герой на Шекспир от „Веселите уиндзорки“. — Бел.ред. ↑
- [2] Английски актьор и собственик на театър от епохата на Ренесанса, приятел и съратник на Уилям Шекспир. — Бел.ред. ↑
- [3] Вероятно става дума за Кордилерите. — Бел.прев. ↑
- [4] Английски драматург, поет и актьор от епохата на Ренесанса. — Бел.ред. ↑
- [5] Става дума за Едуард от Уудсток, наречен така по името на родното му място; син на Едуард III и принц на Уелс. — Бел.ред. ↑
- [6] Крал на Уесекс в периода 871–899 г. — Бел.ред. ↑
- [7] Четвъртата съпруга на Хенри VIII. Бракът им продължил по-малко от година. — Бел.прев. ↑
- [8] Харолд II Годуинсън — последният англосаксонски крал, претърпял поражение в битката при Хейстингс (1066 г.) от Уилям I Завоевателя. С тази победа норманите установяват господството си над цяла Англия. — Бел.прев. ↑
- [9] Уилям II Руфъс — вторият оцелял син на Уилям I Завоевателя, крал на Англия в периода 1087–1100 г. Прозвището си „Руфъс“ вероятно дължи на червендалестото си лице. — Бел.прев. ↑
- [10] Най-ранният автентичен съвременен портрет на английски крал, чието име произлиза от Уилтън Хаус близо до Солсбъри, Уилтшир, където е бил съхраняван в периода 1705–1929 г. Името на художника и мястото на създаване на диптиха са неизвестни. — Бел.ред. ↑
- [11] Единият от двамата разбойници, разпнати заедно с Христос, който се разкаля за греховете си в последния си час. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Стори ми се странно да се прибера в имението сам. Все едно, управителите бяха честни и работливи хора, а училището беше затворено, така че посветих цялото си време и всичките си сили на подготовка на великите си реликви. Лондон беше забранена територия за мен, затова измъкнах старата веленова карта и вперих алчен поглед в Или, Норич и други процъфтяващи заради търговията с вълна градове, чиито жители лесно се разделяха с парите си. Поразтърсих се из библиотеката на Бенджамин, открих трактат за реликвите и жадно погълнах всяка дума. Перлата в моята сбирка беше върхът на копието, на което се натъкнах случайно, когато Бенджамин изгори лекарствата ми. Стоманеното острие още беше в добро състояние и аз грижливо го обработих със специална билкова настойка. Когато приключих, сивата стомана блестеше, а гравираният римския орел и буквите „*SPQR*“^[1] се открояваха ясно. Бог знае откъде се беше взело! Не изглеждаше като бойно копие, ами като онези, които войниците са носели по време на тържествени церемонии.

Отидох в гората и намерих подходящо парче ясен, което обелих, изсуших и натрих с въглен, за да му придам старинен вид. Трябваша ми още само няколко капки кръв и ето че разполагах с копието, с което центурионът беше пробол Спасителя в ребрата. Разбира се, нямаше да я представям за Христовата кръв. Щях да казвам, че кръвта е на някакъв мъченик, който е крил копието, докато благодарение на собствената си интуиция и с Божието благоволение съм го намерил аз, Роджър Шалот, прекупвач на реликви в името на Негово светейшество папата. И така, вече бях готов за пазара, но дали пазарът беше готов за мен?

След пет дни упорита работа се запътих към кръчмата „Белият елен“ в селото, понесъл в торбата си чудотворното копие и още няколко реликви. Настаних се близо до прозореца в салона, откъдето можех да наблюдавам вратата. (Вярвам, че ще се вслушате в съвета ми, млади приятели. Влезете ли в кръчма или пивница, винаги сядайте

близо до прозореца или до вратата, понеже никога не знаете кога ще ви се наложи да се измъкнете, а понякога това се оказва по-скоро, отколкото предполагате. Така ще можете да излетите като вятър, случи ли се да ви припари под краката.) Кръчмата беше пълна. Забелязах Едмънд Попълтън, сина на Голямата уста, който разпалено обсъждаше цената на зърното. Наблюдавах мазната му физиономия, нищо и никаквите му мустачки и брада и приличното му на бъчва бирено шкембе и се зачудих защо богатството трябва да отива при хора като него, които дори не са в кой знае каква нужда, докато бедните си лягат с празен стомах? Седях и му се хилех над чашата си с ейл, а глупакът се хвана на въдицата.

— Мастър Шалот, мастър Шалот! — лицето му се изкриви в усмивка. — Защо си се усамотил така печален и само си поклащаш чашата?

— Нямам избор — отвърнах. — Винаги правя така, когато някой друг приказва. Толкова е вълнуващо...

Едмънд присви очи — твърде хитър беше, за да ме попита какво пък чак толкова вълнуващо намирам.

— Замина ли господарят ти за Италия? — изгука той.

— Да — започнах да лъжа аз. — Отиде да се срещне със Светия отец по заръка на скъпия си чичо, Негово високопреосвещенство кардинал Уолси, както и да докладва по някои въпроси, които биха могли да се окажат обезпокоителни за Негово светейшество.

Попълтън трепна и аз разбрах, че слуховете са верни. Голямата уста и синовете ѝ си имаха вземане-даване с новото учение на Лутер. Семейство Попълтън ме мразеха и аз не им оставах длъжен. Може би си спомняте от предишните ми дневници как веднъж ги преметнах, задето нарекоха господаря ми мъжеложец. Те не бяха забравили за това произшествие, пукаха се от злоба и не биха пропуснали случай да ме захапят.

— Значи изпрати скъпия си господар?

На мига забелязах откритата се възможност.

— Не, не — поклатих глава. — Имах далеч по-важна работа в Харич.

Шумът в кръчмата стихна.

— Отидох до там, за да прибера едни специални дарове — старинни предмети и реликви, които двамата с господаря ми открихме,

докато бяхме във Флоренция — свих рамене. — Всъщност не ги открийме, подари ни ги Негово високопреосвещенство кардинал де Медичи.

— Как ли пък не! — присмя ми се Попълтън. — Мастър Шалот, ти си всеизвестен с шмекериите и измишльотините си. Какви реликви? Краекожието на Голиат?

Аз се отпуснах в стола си. За това не се бях сетил и мислено го прибавих към списъка си. Попълтън вече беше привлякъл вниманието на всички посетители. Огледах се и видях, че младичката Луси Уидърспун не е сред тях. Умърлуших се, понеже ми се щеше да я впечатля.

— Реликви! — изхили се Попълтън. — Никакви реликви нямаш ти, мастър Шалот!

Тъкмо тези думи чаках. Развързах торбата си и извадих копието.

— Виж — рекох и се изправих.

Нарочно го обърнах така, че излъсканото му острие да засияе на слънцето. Отблясъците създадоха мистична атмосфера и всички ахнаха. Извъртях се настрани и насочих копието към Попълтън. Приличах на същински римски легионер.

— Това е копието — извисих глас, — с което центурионът пробол Спасителя в ребрата на Голгота. По него има следи от кръвта на мъченика, който го е заровил, а аз, Роджър Шалот, го получих като дар във Флоренция!

— Дрън-дрън! — подразни ме Попълтън.

Някой се изкикоти. Огледах присъстващите и забелязах стария доктор Литълджон, който ме гледаше с размътен поглед, стиснал чаша в ръка. Дъртият глупак се имаше за антиквар. Преди това беше работил като учител и поназнайваше латински. Тикнах острието под носа му.

— Какво ще кажеш за копието, мастър Литълджон?

Старецът си сложи очилата. Взе копието и внимателно го задържа в ръцете си. Огледа острието и дори той, който сякаш прекарваше живота си в полусън, видимо се оживи, когато погледът му попадна на орела и на надписа „*SPQR*“. Почтително поглади острието.

— Не мога да кажа — заяви той — дали тъкмо това е копието от Голгота, но несъмнено е много старо и е принадлежало на войник от римската армия.

За начало думите му затвориха устата на Попълтън. После всички ни наобиколиха. Някои отпратиха предложения, но аз само клатех глава. Държах се като някоя свенлива мома, която позволява на ухажора си да мерне жартиера ѝ, но няма намерение да отива по-далеч. Времето щеше да проработи в моя полза — мълвата и алчността щяха да набират все повече сила и златото щеше да потече веднага щом копието — тази най-свята от всички реликви, бъдеше прието. Трябваше само да почакам търпеливо и щях да мога да изтъргувам дори краекожието на Голиат.

— Щом копието е реликва — заяви Попълтън с изцапаната си с пяна от ейл уста, докато си пробиваше път през тълпата, — щом е толкова свято, тогава трябва да прави чудеса.

— Така е! — извика друг. — Чудеса! Искаме чудо, Шалот!

Стомахът ми се сви — не бях предвидил чудеса.

— Нека излекува някого! — ревна трети. — Може пък да изцели крака ми!

— Единственият лек за твоя крак — подвижна някой, — е да престанеш да се наливаш с ейл и да се заловиш за работа!

Опитах се да прикрия мрачното си предчувствие. При целия си изкусен план не бях помислил за подобно предизвикателство. Попълтън ми се присмиваше в лицето.

— Хайде, хайде, мастър Шалот — подигра ми се той, — молим те само за едно малко чудо.

— Луси ще ни свърши работа — провикна се иззад бъчвите кръчмарят Том.

— Луси ли? — извиках аз, за да разсея публиката. — Че какво ѝ е на нея?

— Лежи с треска в една стая горе — отговори Том и се приближи.

— Да, точно така — изтъпани се Попълтън точно пред мен. — Слугинчето от дни не се е вясвало да чисти.

Мазната му усмивка се разтегна още по-широко.

— Ти май се радваш на особената благосклонност на Луси, а? — кудкудякаше той като глупава кокошка. — В такъв случай, мастър Шалот, няма да бъде кой знае каква жертва, ако се опиташ да изцелиш любовта на живота си с помощта на великата реликва, нали?

— Отведете ме при нея — заявих аз.

Прибрах копието в торбата и последвах Том по разнебитеното, дървено стълбище до малка таванска стая, току под стрехата на кръчмата. Луси изглеждаше толкова зле, че призовах Господ на помощ. Спеше върху мръсни чаршафи, цялата плувнала в пот. Мяташе се и се въртеше. Бълнуваше и сърцето ми едва не спря, когато промърмори името ми. Сложих ръка на челото ѝ — гореше.

— Стоя навън до късно — заяви Том. — Върна се премръзнала и не спираше да кашля и да киха — разказа той на останалите, които се бяха скупчили на стълбището зад гърба му.

— Изцели я — прошепна Попълтън. — Положи свещеното копие върху ѝ!

Навлажних пресъхналите си устни, мислите ми се лутаха като плъх, попаднал в капан. Щеше ми се лекарствата ми да бяха с мен и тогава си спомних нещо.

— Чуйте ме — рекох, — ще положи реликвата върху нея, но не сега.

Попълтън сведе глава и се закиска. От стълбището се понесоха неодобрителни възклицания.

— Довечера — продължих аз — ще се върна. Искам тази стая да бъде почистена. Викарият Догъръл да я освети и да я приготви за великата реликва. Ще бъда тук точно в седем вечерта.

Попълтън вдигна глава.

— Да не шмекеруваш, Шалот!

— Разбира се, че не — отвърнах му шепнешком. — Разчитам само на божествената намеса.

— Ще видим тази работа — озъби се той.

Измъкнах се от кръчмата с облекчение. Без да се помайвам, препуснах обратно към господарската къща, качих се на втория етаж и измъкнах от тайника в стаята си едно заключено ковчеже. Отворих го и вперих поглед в съкровищата си — кичур от косата на майка ми, един пръстен от Бенджамин, любовно писмо, което така и не се осмелих да изпратя... Най-важна обаче беше една малка стъкленница, съдържаща бисера сред лековете ми — силно лекарство, което спечелих на комар от някакъв турски лекар в една пристанищна кръчма в Лондон. Един Господ знае какво имаше в него. По думите на турчина представляваше каша от пресечено мляко и мъх — истински еликсир за треска от всякакъв род. Отворих стъкленницата и разклатих с ръка

тебеширенобялото вещество. После заключих ковчежето, отправих една молитва към Богородица и се подкрепих с две чашки сладко вино.

Щом се смрачи, се върнах в „Белият елен“, където се беше събрало цялото село. Попълтън и по-малкият му брат ме чакаха в салона на кръчмата. Приличаха си като двете бузи на един и същ космат задник. Кръчмарят Том ме заведе горе. Луси продължаваше да се мята и върти, от треската по страните ѝ бяха избили червени петна. Стаята обаче беше пометена, а клетото девойче лежеше върху съвършено чисти ленени чаршафи. Селският викарий Догъръл (комуто продавах кравешки тор като лек против плешивостта му) също беше там. На врата си носеше епитрахил^[2], а в ръцете си държеше необходимите принадлежности за освещаване.

— Осветих стаята — оповести той и шепнешком додаде, — но що за измама е това, Роджър?

— Неведоми са пътищата Господни, отче.

— Сигурно — щом си служи с теб, за да изпълни волята Си! — отвърна Догъръл.

— Хайде де! — провикна се Том.

— Господ не се отзовава веднага щом щракнеш с пръсти — изръмжах аз. — Нали така, отче?

Викарият кимна. Измъкнах копието от торбата и го сложих на леглото.

— Може да отнеме цяла нощ — предупредих ги.

Недоволен ропот се надигна сред тълпата, предвождана от братята Попълтън, които се блъскаха на прага на стаята.

— Стига, стига — казах им. — Нали не искате да прибавите към греха на съмнението и този на ереста?

(От мен можеше да излезе проповедник за чудо и приказ!)

Поставих копието до Луси.

— Искам да остана сам за около час — заявих. — После ще изляза и ще заключа стаята. Тази нощ обаче ще спя тук. А сега всички вълн!

Викарият Догъръл застана на моя страна, така че зяпачите, начело с братята Попълтън, се върнаха долу, мръщейки се и мърморейки си под носа. Том, който вече можеше да се възползва от сеанса тази вечер, пристъпваше от крак на крак.

— Кръчмарю — казах аз и премляснах с устни, — донеси ми каничка ейл. Друго не ми трябва.

Кръчмарят прие поръчката и се оттегли, а до мен достигна глъчката и кикотът от салона. Слугинята, която се качи, ме намери коленичил до леглото със затворени очи и заключени за молитва ръце. На лицето си бях надянал престорено набожния израз, с който вярващите смятат, че трябва да се обръщат към Всемогъщия. Тя остави чашата и се измъкна на пръсти. Сkochих на мига, пъргав като заек. Изпих по-голямата част от ейла, но на дъното оставих колкото ми трябваше. Луси се мятеше в леглото, без да отваря очи. Сипах от прахчето — един Бог знае колко точно, в остатъка от ейла и я накарах да пие. Изчаках един час и й дадох още. После оставих копието до нея и слязох долу, за да се присъединя към останалите гуляйджии в кръчмата.

Онази нощ не пих. Останах до някое време в салона, а после си легнах в една стая, точно под тази на Луси.

На сутринта ме събуди хлопане по вратата. Преди да успея да отговоря, вратата се отвори със замах и в стаята влезе Том, а след него с подпухнали очи вървеше Луси. Признавам, че момичето изглеждаше доста бледо, имаше тъмни сенки под очите, а косата му беше рошава.

— Роджър! — обгърна тя врата ми с ръце, разцелува ме и се усмихна. — Чашата ми наистина е препълнена.

Аз я отблъснах нежно.

— Къде е копието? — попитах. — Да не ми го е отмъкнал някой кучи син?

— Роджър, това е чудо! — сияеха очите на Луси.

Да не беше Том, щяхме да полудуваме в леглото. Старият Шалот обаче не е от тия, дето мислят с главата в гащите си.

— Някой друг видя ли я? — попитах.

— Не, не, братята Попълтън си тръгнаха. Казаха, че ще се върнат в десет — Том потри ръце. — Останалите спят долу като заклани и така пърдят и се оригват, че чак стените се тресат!

— Да побързаме тогава, сладка Луси — рекох. — Том, донеси ни купа с вода и кърпа.

Заведох Луси обратно в стаята ѝ и намерих копието да си лежи върху подгизналото от пот легло. Бях опиянен и изпълнен с мечти за несметното богатство, което щях да натрупам. За да не ви отегчавам,

ще ви опиша с две думи какво стана после. Съблякох и измих Луси със собствените си ръце. Тя каза, че се чувства добре и пълна със сили, затова полудувахме малко в леглото, подскачайки и обсипвайки се с целувки. Не спря да шепне, че чашата ѝ била препълнена. После ѝ сресах косата, а тя се разкраси и облече най-хубавата си рокля. Когато приключи, изглеждаше хубава като кралица и пращяца от здраве. Целуна копието. Аз пък пристегнах кесията си, за да не би някой да съгледа стъкленницата с лековития прах. За щастие, самата Луси не си спомняше нищо друго освен копието и как съм коленичел край леглото ѝ. (Чудна мома беше тя, колко жалко, че си отиде по такъв ужасен начин!) Разправяше, че имала видение, как копието се разгоряло с ослепителен блясък пред очите ѝ. От него се излъчвала сила, която обгърнала тялото ѝ. За повече не можех и да мечтая. Дочух конски тропот по калдъръма и двамата с Луси се понесохме към салона като истински кралски особи. Държах копието като някой малоумен Ланселот от езерото, който придружава своята Гуиневир. Братята Попълтън — Едмънд и Робърт, само зяпаха с отворени уста, а останалите шумно заръкопляскаха. Посрещнаха ме като велик спасител на Луси, хвърляйки завистливи погледи към копието. Не ми се искаше, докато се прибирам полупиян към къщи, да ме сполети някакво нещастие и затова незабавно си тръгнах. Естествено, не пропуснах да хвърля тържествуващ поглед към синовете на Голямата уста, които седяха с чаши в ръце, ломотеха нещо и ме гледаха кръвнишки.

След като се прибрах вкъщи, всичко тръгна по мед и масло. Новината се разпространи и скоро в салона на господарската къща започнаха да се тълпят посетители. Някои идваха само за да пипнат копието, а други — за да бъдат изцелени. Всеки доктор ще ви каже, че ако вярвате в успешния изход от лечението, вече сте извървели половината път до истинското оздравяване. Търговията ми вървеше отлично! (Ама разбира се — то не беше краекожието на Голиат, то не бяха косми от ослицата на Валаам^[3], то не беше пукнатото огледало на Далила...) Купчината монети в малкото ми ковчеже растеше. Радвах се на одобрението на съседите. Ах, само да не беше собствената ми глупост! Тъкмо славата ми беше напъпила, когато я попари жестока слана. Късно един следобед братята Попълтън се появиха на прага ми, придружавани от свои хора. Заусукваха се като червеи, закланяха се,

правеха мили очи, а от устата им излизаха само ласкателства. Почерпихме се в салона със сладкиши и бяло вино. Засипаха ме с похвали за растящата ми слава и после Едмънд, по-старата невестулка, се наведе напред, а в ръката му подрънкваше кесия, пълна със сребърни монети.

— Скъпи ми Роджър — плувнаха очите му в сълзи, — майка ни не е добре. Мъчи я треска. Дали не би могъл, от добри чувства към нас, да донесеш копието и да я излекуваш?

Трябваше да усетя, че има някаква клопка, но звънът на среброто беше като музика за ушите ми. Пък и за да се наподоби треска, бяха нужни много повече усилия, отколкото за да се изфабрикува реликва, така че склоних. Прекосихме долината и отидохме в къщата на Голямата уста. Този път, по изключение, тя мълчеше. Лежеше просната върху възглавниците си като раздута жаба. Черната ѝ коса беше мокра от пот, тлъстото ѝ, болнаво лице лъщеше като буца сланина на слънце. Тресеше я. Носех си стъкленицата с лекарството и помолих братята да ми донесат чаша бяло вино, разрежено с вода. Едмънд и Робърт се втурнаха презглава да изпълнят молбата ми и се върнаха с гравирана оловна чаша с широко гърло и масивно столче, обсипано със скъпоценни камъни. Чудех се как да им отклоня вниманието, затова поисках да ми дадат кърпичка и в това време изсипах прахчето в чашата. После Едмънд я взе и я подаде на майка си. По мое настояване тя отпи няколко глътки от виното, след което положих копието до нея.

Разбира се, не исках да прекарам нощта в къщата на враговете си. Заявих, че ще остана, докато се смрачи, а дотогава в състоянието на майка им ще е настъпила видима промяна. Братята излязоха, а аз започнах да обикалям из стаята. Намерих няколко дрънкулки, пръстен и кръст и всичко това потъна в торбата ми. Бях забелязал промяна в поведението на братята Попълтън — престорената им учтивост вече се примесваше с присмех и злобни погледи. Обзеха ме съмнения, че няма да си получа среброто, затова прибрах и чашата. Голямата уста, просната на леглото, ставаше все по-спокойна, дишаше леко, кожата ѝ беше хладна на допир, така че щом дочух камбаните отвъд полята да бият за вечерня, взех копието и се приготвих да си вървя. За моя изненада, братята Попълтън се държаха все така угоднически и ми платиха обещаното сребро. В коридора се разминах с Луси — смигнах

й и й изпратих въздушна целувка. Взех си коня и препуснах като вихър към къщи.

Като се замисля сега, признавам, че се бях държал като пълен глупак. Не трябваше да допускам тези лицемери, тези усойници, тези пияници, тези червеи в човешки облик да ме преметнат.

Точно преди изгрев ме събуди тропане по вратата. Главата ми пулсираше, а устата ми още сладнеше от изпитото вино. В коридора чакаше Луси, придружена от пристава Джон Апълърд — добър и почтен човек.

— О, небеса! — възкликнах.

— Роджър, трябва да бягаш! — изблъска ме обратно в стаята Луси. — Трябва да бягаш, иначе ще увиснеш на бесилото!

— Какви ги приказваш, жено?

— Мистрес Попълтън е мъртва! Синовете й твърдят, че ти си я отровил!

— Ама тя имаше треска!

— Да, но ти си влошил състоянието й! — възкликна тя. — Никой друг освен теб не й е давал да яде или да пие. Извикали са лекар и вече крещат на всеослушание, че е била отровена — тя ме сграбчи за раменете и ме разтърси. — Ще те обесят, Роджър!

— Вярно е — обади се Апълърд. — Сигурно вече са разбрали, че Луси я няма, и едва ли ще дочакат шерифа. Нали ги знаеш братята Попълтън, мастър Роджър! Ще метнат брадва по главата ти или ще ти изпратят стрела в гърба, а после ще се кълнат, че си се опитал да избягаш.

— Но аз едва я докоснах! — извиках.

— Твърдят, че си крадец, че си задигнал разни неща от стаята й, включително чашата, в която си сипал отровата.

Затворих очи. Бях попаднал в ужасен капан. Наистина бях опразнил стаята на Голямата уста и дълбоко в себе си знаех, че Апълърд е прав. Облякох се бързо. Взех си портупея^[4] и напълних дисагите си с монети, колкото можах да докопам. В друга торба натъпках реликвите си, дрехи за смяна и всичко, което бях взел назаем от къщата на Попълтън. Избрах най-бързия кон от конюшната, наредих на Апълърд да се грижи за имението и страстно целунах Луси. Тъкмо излизах, когато Апълърд закрепця, че вижда братята Попълтън да приближават сред облак прах.

Препуснах като прилеп, изхвъркнал от ада. Спрях едва през нощта, за да дам почивка на коня и да облекча болката в костите си. На следващата сутрин, въпреки нарежданията на господаря ми, влязох в Лондон. Колко хубаво беше да се завърна в пьстрия Лондон, в този огромен казан, който ден и нощ клоkochи от вълнения и коварства. Избягвах отъпканите пътеки и в ранните часове прекосих града, навлизайки в лабиринта от смрадливи улички около Уайтфрайърс.

Няма да ви изнасям лекция за случайните съвпадения. В края на краищата, вероятно всичко е свързано. Докато бягах към Лондон, си припомних съвета на Лъдгейт, продавача на реликви, така че потърсих кръчмата, която ми беше споменал. „Мъждивият фенер“ представляваше мизерна двуетажна постройка с просторен салон и градинка отзад. Боскъм не се вписваше в обичайния образ на кръчмар, лъщящ от мас и с огромен корем. Беше висок, жилав като хрътка, с обветрено лице и слънчев загар. Трябва да беше прехвърлил четиридесетте, но усмивката в очите и на устните му го подмладяваше. Когато го срещнах, беше облечен като архидякон. Виждайки изненадата ми, той ми разясни, че често забавлявал клиентите си, като се предрешавал в най-различни одеяния. Казах му за Лъдгейт и му обясних, че имам реликви за продан и искам да наема стая, за да мога да търгувам из околните улички. Той поклати глава.

— Имам три стаи горе — отвърна ми с гърлен глас, — но не ги давам под наем. Дори слугите от кухнята и пивницата не спят тук.

Той ме изучаваше обстойно.

— А ти какво разбираш от реликви? От истински реликви, имам предвид.

— Чувал съм за държавата на Карл Велики — отвърнах.

— Не думай, аз пък съм чувал за Честния кръст — присви очи той. — Кой ти каза за държавата?

— Господарят ми — сопнах му се аз, решавайки да спомена името на господаря си. — Бенджамин Даунби, племенник на кардинал Уолси.

— Не ме е грижа, ако ще да е племенник и на Великия хан!

Вдигна ръка в знак, че съм свободен да си вървя. Взех си дисагите и се запътих към вратата.

— Шалот?

Обърнах се. Боскъм се усмихваше.

— Поразмислих и реших да ти дам стая. Но да я пазиш чиста и никакви побоища!

Първия си ден в „Мъждивият фенер“ прекарах легнал по гръб и приковал поглед в таванските греди, като се опитвах да проумея какво се беше случило. Връщах се мислено в стаята на Голямата уста, която лежеше на леглото си вир-вода от пот. Дали вече не е била отровена, когато пристигнах? Поклатих глава. Ако беше така, непрокопсаните й синове трябваше много да внимават. Щеше да им се наложи да принудят всичките си слуги и готвачи да се закълнат, че единственото, което мистрес Попълтън е поднасяла към устните си, е било разреденото с вода вино, което аз й дадох. Жената е била отровена, бях убеден в това. Но как? И дали са я отровили синовете й? Защо да го правят обаче? Щеше ми се Бенджамин да си е вече у дома, но от друга страна, да скърбя за непоправимото не е сред слабостите ми, така че умът ми се защура като пор в зайчарник, докато се опитвах да преценя как да продам реликвите си.

И преди бях изпадал в беда в Лондон. Последният път беше, когато потната треска се беше развилняла като ураган из улиците, но сега всичко беше утихнало. Разбира се, можех да отида в двореца, но Попълтънови щяха да ме потърсят там, така че на следващата сутрин взех торбата с реликвите, купих поднос от един калфа и закръстосвах улиците, за да продавам стоката си. Не ме разбирайте погрешно, млади приятели. Заниманието ми допадаше, а и обичах Лондон. Хубаво беше да се завърна сред лъжците и шмекерите, сред джебчиите и шарлатаните, сред измамниците и чешитите, сред кавгаджиите и побойниците, сред наперените крадци и накипрените контета, сред негодниците в тафта и проститутките с ярките перуки и пъстри рокли. От мен да знаете — тази измет не живее дълго, но живее добре и затова рядко си лягах преди изгрев-слънце. Имам дар слово, а обръснат и с измито лице мога да изглеждам добродетелен като монахиня по време на молитва, така че скоро започнах да печеля. Тогава обаче положението се вкисна като оставено на слънце мляко.

Подземният свят на Лондон е пълен с отрепки и скитници. Всеки си живее живота и взема картите, които съдбата му раздаде. И аз като другите нищожества плувах в безчестие, забравил за подводните камъни в тъмните дълбини. Един следобед се прибрах в „Мъждивият фенер“ и заварих Боскъм да ме зяпа иззад бъчвите, сякаш бях

помощникът на шерифа, дошъл да го арестува. Кръчмата беше наполовина пълна, мъжете по масите мълчаха.

— Какво става тук? — влязох наперено аз, стиснал сребърна монета между пръстите си. — Кръчмарю, донеси печен петел и кварта^[5] ейл!

И тогава от един от тъмните ъгли изникна някакъв човек. Мъжът беше облечен в бяло от глава до пети — носеше бели панталони, бели ботуши, бял жакет, бяла наметка и бяла копринена яка. Дрехите му може да бяха странни, но лицето му можеше да се опише единствено като ужасно. На мястото на едното му липсващо око имаше стъклено топче, но за сметка на това в другото се четяха злоба и поквара за хиляда очи. Имаше издължено лице с тъмна кожа, безкръвните му устни бяха покрити с чудновата синя боя, а от мястото, където трябваше да е носът му, стърчеше сребърен конус, привързан с каишки на тила му. Оредяващата му черна коса, която също беше боядисана в синьо, висеше на масури до раменете. Не носеше оръжие, само бастун, с който потропваше по дървените дъски на пода, докато вървеше. Внезапно си дадох сметка, че повечето от непознатите по масите наоколо сигурно бяха от неговата свита. Виждах ги за пръв път. Това не бяха обикновени чешити и измамници, ами убийци — със зли очи, присвити устни и въоръжени до зъби с мечове и ками. Някои дори бяха затъкнали пистолети в коланите си. Обкръжиха ме. Осъзнах, че не са дошли на приятелска визита. Във врата ми опря острие.

— На колене пред господаря Харон!

— Кой, по дяволите, пък е този? — озъбих се аз.

— Той е господарят на лондонските разбойници.

Извърнах се.

— Ами ти кой си?

— Аз ли? — отвърна един червенокос мъж с кучешка физиономия. — Аз съм неговият верен Цербер.

— Разбира се — подиграх му се аз, — аз пък съм Лукреция Борджия.

Един ритник в краката ме събори на колене. Извиха главата ми назад и ме накараха да погледна ужасяващото лице на Харон. В ума ми изплуваха спомени, разни истории за някакъв разбойнически крал, Принц на крадците, който властвал над цялата лондонска измет. Беше заел името си от митичния лодкар от подземния свят, придружаван от

злото куче Цербер. Предполагаше се, че Харон е бил оръжеен майстор на кралската артилерия, докато при някаква обсада на границата между Англия и Шотландия в лицето му не избухнал барут. Същият този човек сега ме гледаше отвисоко. Не можех да реша кое е поужасно — здравето око, пълно с омраза, или стъкленото топче, което му придаваше вид на жив труп.

— Добре дошъл в моите владения — едва размърда устни Харон. — Кой ти позволи да търгуваш в града? Да прибиращ реколтата от моите поля? Да жънеш там, където не си посял и зърно?

— Я се разкарай! — изкрещях в отговор. — Боскъм ми разреши!

(По рождение съм страхливец, но имам избухлив нрав. Не обичам да ме заплашват. Ще ми се да бях останал верен на истинската си природа, да се бях вкопчил в краката на този главорез и да ги бях разцелувал, хленчейки за милост. Така може би щях да се размина с удара по главата, който ме просна в несвяст, и с ужасния кошмар, който последва.)

Свестих се в огромно помещение, осветено от факли и лоени свещи. Носеше се странна миризма — ухание на апетитно печено месо, смесено с по-острия, метален мирис на мръсна вода. Понадигнах се и видях Харон, който седеше върху нещо като трон, положил крака върху кадифена табуретка със златни ресни. Другарите му се бяха разположили от двете страни на помещението върху груби маси, отрупани със сребърни и оловни съдове. Килими от чиста вълна, поне четири пръста дебели, застилаха част от пода. По стените висяха пъстри гоблени, по които се четяха различни инициали, но най-вече буквите И. М. Зад стола на Харон забелязах сандъци с ключалки и катинари. Един от тях беше отворен — беше малко ковчеже, пълно догоре със сребърни монети. Цербер се приближи важно и тикна в ръцете ми чаша с вино.

— Пий! — нареди ми той. — Господарят Харон пои всичките си гости.

— Къде съм?

Цербер измъкна кинжал от колана си и го заби в ръката ми. Изкрещях от болка.

— Пий! — заповяда той.

Така и направих. Това беше най-добрият кларет, който опитвах, откакто бях напуснал Ипсуич.

— Да ти кажа ли къде си? — наведе се към мен Харон. — Е, мастър Шалот, знаеш ли къде се намираш?

— Ако съдя по компанията, трябва да съм някъде в ада.

Харон щракна с пръсти и кинжалът отново прободете ръката ми. Опитах се да докопам Цербер, но той се измъкна ловко, а после се върна и отново ме бодна. Превих се, хванах се за ръката и я залюлях като бебе.

— Моля ви — рекох с умоляващ тон. — Не съм направил нищо лошо.

На мига всички обесници се хванаха за ръцете и ги залюляха напред-назад.

— Моля ви — изимитираха ме те. — Не съм направил нищо лошо.

Премълчах си. Стомахът ми се разбунтува и ме изби студена пот.

— Намираш се в лондонската канализация — обади се Харон и посочи небрежно към сводестия таван. — Построена е от римляните.

Стъпи на крака и плесна леко с ръце.

— Искам да ти покажа нещо, Шалот — чукна ме той по носа. — Би трябвало да ти прережа гърлото или да те удавя в някой мръсен канал. Още по-добре обаче ще е да ти покажа какво чака всеки, който посмее да се изпречи на пътя ми. Ти си Шалот, нали — приятел на Бенджамин Даунби, племенника на великия кардинал? Какво търсиш в Лондон?

— Продавам реликви.

— Държавата на Карл Велики?

Усмихнах се подкупващо.

— Не — отвърнах. — Поне не още.

— Какво знаеш за нея?

— Не знам много.

Стъкленото око на Харон ме пронизваше отвисоко.

— Няма да е зле да те убия — прошепна, — но приятелите ти имат власт, а пък аз съм се захванал с по-голяма игра. Може да ми бъдеш от полза.

Той се изправи.

— Този път ще се разминеш с предупреждение и с конфискация на стоката.

Той посочи към купчината мои притежания в ъгъла. Съгледах дисагите си, ризите, реликвите, дори малката кесия с монети, която бях скрил под една дъска в стаята си в „Мъждивият фенер“.

— Искам да ти покажа нещо. Водете го.

Двама главорези ме заблъскаха и аз последвах Харон. Намерихме се в дълъг, осветен от факли тунел с множество странични проходи. От дясната ми страна течеше мръсната вода, черна и проблясваща на светлината на факлите.

— Вонята не е чак толкова непоносима — рече през рамо Харон. — Дотук рядко достигат отпадъци — сви рамене той. — Загубих обонянието заедно с носа си, но чистотата е път към светостта, Шалот! Моите хора отклониха отпадните води в друга посока.

Повървахме още малко покрай канала и после Харон спря. Взе една факла от стената и я вдигна над черната, блискаща се вода. Там като видра в поток лениво плуваше някакво животно.

— Хвърлете му храна — нареди Харон.

Един от хората му хвърли парче хляб във водата и едно откъд канала. Водата се развълнува. Простенах от ужас при вида на черния, слузест плъх, който изпъзля от канала и се покатери отсреща. Вие, любезни ми читатели, знаете какво е отношението ми към плъховете! Преследвали са ме леопарди, вълци и освирепели ловджийски кучета, но нищо не ме ужасява повече от плъховете. А и онзи там не беше някое безобидно сиво мишленце, ами грамадна, черна, лигава твар, поне три стъпки дълга от върха на опашката до потрепващата муцуна. Плъхът грабна огризките и ги заръфа. Вдигна очи и ги прикова в мен. Огледа ме невъзмутимо, както човек би огледал пай с месо. Харон ни поведе нататък. Въздухът стана по-студен. Свърнахме в един от проходите. В желязна клетка на пода лежеше труп. Беше започнал да се разлага и из въздуха се носеше воня. Около решетките вече обикаляха плъхове. Клетото ми съзнание не можеше да понесе нищо повече. Затворих очи и, да ме прощава Господ, припаднах като някоя девойка.

[1] *Senatus Populusque Romanus* (лат.) — Сенатът и народът на Рим. — Бел.ред. ↑

[2] Тясна и дълга одежда, която свещениците носят на шията си по време на служба. — Бел.ред. ↑

[3] Валаам е библейски герой, призван от царя на Моав да прокълне израилтяните, но впоследствие принуден от Господ да ги благослови. По пътя ослицата му се запънала, понеже видяла ангел, и била надарена с човешка реч, за да отвори очите и на господаря си. — Бел.ред. ↑

[4] Ремък за носене на меч или друго оръжие. — Бел.ред. ↑

[5] Една британска кварта е равна на 1,14 л. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Опомних се в непозната уличка. Отначало не знаех нито кой съм, нито къде съм. Лежах с вързани ръце и крака. Криво-ляво успях да коленича. Главата ми пулсираше и ребрата ме боляха от ритниците, които явно бях получил. От една от къщите излезе просяк и се взря със съжаление в мен.

— Пфу! — запуши носа си той.

Огледах се и видях, че съм гол-голеничък и покрит с гъста, лепкава мръсотия от глава до пети. Сигурно ме бяха овъргалияли в някоя помийна яма.

— Помогни ми! — простенах.

— Я се махай! — изсъска просякът.

Запълзях по уличката. Толкова нещастен се чувствах, че започнах да се моля отчаяно. Заклех се тържествено, че никога повече няма да близна и капчица вино, и че няма и да си помисля да вдигна женска фуста.

(Сами виждате докъде бях изпаднал!)

Даже просяците страняха от мен, а един пияница ме срита с ботуша си. Въжетата около китките и глезените ми бяха здраво стегнати и се връзваха в плътта ми. Най-последно се довлякох до стъпалата на някаква църква и там отново загубих свят. Когато дойдох на себе си, ръцете и краката ми бяха освободени, а погледът ми срещна добродушните очи на един францискански монах с обветрено лице, мазни, рошави мустаци и брада, и покрита с качулка глава.

— Помогни ми — примолих му се.

— Вече сторих всичко по силите си — отвърна ми той. — Срязвах въжетата.

Вдигна очукана тенекиена чаша към устните ми. Виното беше разрежено с вода, но въпреки това ми се стори вкусно като нектар. Монахът посочи към някакво зебло на земята до мен.

— Облечи това — каза.

Изправи ме на крака, помогна ми да провра платното през главата си и го пристегна през кръста ми с парче връв. Накрая ми връчи тояга, а в другата ми ръка пъхна парче хляб.

— Дано Бог се смили над теб, братко! — рече и си замина.

Оттогава храня много добри чувства към братята от ордена на свети Франциск. До ден-днешен пазя зеблото в тайната си стая. Освен това на стената в личния ми параклис, въпреки че капеланът ми е протестант, с дебели букви са изписани думите на свети Франциск:

ВЪРВЕТЕ И ПРОПОВЯДВАЙТЕ ЕВАНГЕЛИЕТО!
ПРОПОВЯДВАЙТЕ!
ПРОПОВЯДВАЙТЕ!
ПРОПОВЯДВАЙТЕ!
ПОНЯКОГА МОЖЕ ДА СИ СЛУЖИТЕ ДОРИ С
ДУМИ!

След като францисканецът ме остави, осъзнах, че се намирам на Гръб Стрийт, на север от Крипългейт. Небето вече се обагреше от алените зари на изгрева. Вмъкнах се в града през една от страничните порти и поех по една уличка, близо до Мъгуел Стрийт. С всяка следваща стъпка се съвземах все повече. Гърлото ми беше пресъхнало, от парчето хляб отдавна не беше останала и трошица и стомахът вече ме присвиваше от глад. Помислих си колко хубаво би било да се изтегна върху чифт безукорно чисти чаршафи заедно с младата Луси.

— Дайте едно пени на просяка! — завиках пред една църква. — Едно пени за бедния човек!

В ранната утрин никой от богомолците не ми обърна внимание. Преместих се пред църквата „Света Урсула“ и опитах пак.

— Дайте едно пени на бедния християнин! — захленчих. — На път за Светите земи турците ме заловиха и ме хвърлиха в затвора. Сам Светият отец ме откупи.

След час бях събрал цял шилинг и след като се нагостих с говежди пай и две чаши вино в една кръчма, се запътих по уличките към „Мъждивият фенер“. Боскъм ме посрещна като блудния син.

— Мастър Шалот — прегърна ме той и ме въведе в кръчмата. — Роджър, приятелю — сбърчи нос, — каква е тази смрад?

Погледнах се и видях, че макар добрият монах да беше поизчистил мръсотията, по-голямата част от нея още си стоеше. Съблякох се на мига и хукнах към помпата в двора. Изкъпах се така, както от доста време не бях го правил. Боскъм ми даде чисти дрехи и ми зае един шилинг, половин печено пиле, малко хляб и бутилка ейл. Наблюдаваше ме, докато се хранех, и щом свърших, засия от другата страна на масата.

— Никакви шмекерии повече, Роджър, момчето ми — заяви. — Господарят Харон и преди е правил посещения, за да покани някого в подземните си владения, но досега никой не се беше връщал. Пипне ли те отново да просиш по улиците, ще намерят трупа ти на Флийт Стрийт, а главата ти — да се носи във водите на Темза.

— Мастър Боскъм — облекнах се назад и се потупах по корема, — няма да забравя добрината ти. А пък на Харон, нека Бог ми е свидетел, ще се отплатя подобаващо!

— Шт! — заръкомаха Боскъм, правейки ми знаци да снижа гласа си.

— Все едно — додадох. — „Най-доброто на храбростта е нейното благоразумие“^[1], а отмъщението е ястие, което се поднася студено.

Боскъм кимна.

— Какво си намислил?

После сви рамене.

— Не си кой да е, мастър Шалот, имаш високопоставени приятели. Защо не поискаш помощ от тях?

Поклатих глава.

— Тъкмо това не мога да направя. Разказах ти за братята Попълтън и съм убеден, че те ще ме потърсят. Макар да съм по-нисък от тревата, пак няма да мога да се промъкна до Том Уолси и да потърся закрила от него.

(Не беше вярно, разбира се — можех да потърся закрила като всеки друг, но работата беше там, че лукавият му кучи син можеше и да не ме вземе под крилото си. Години по-късно обаче, когато беше изпаднал в немилост и гаснеше в леглото си в Лестър, а слугите му се бяха разбягали, отнасяйки всичко, което можеха да поместят, старият Том сграбчи ръката ми.

— Трябваше да се обърнеш към мен, Роджър — вайкаше се той с обляно в сълзи лице. — Бил си изложен на опасност през цялото време — трябваше да дойдеш при стария Том Уолси. Щях да ти помогна!

— Ако се бяхте грижили за добруването ми — не му останах длъжен аз, — както аз се грижех за вашето, сега нямаше да ви се наложи да изречете тези думи!

Уолси пусна ръката ми и се извърна към стената.

— Ако бях служил на моя Бог — промърмори той, — както служих на моя крал, той нямаше да ме остави да умра така.

И после умря.)

Все едно, в онзи отдавнашен есенен ден Уолси беше последната ми възможност за спасение. Боскъм ме зяпаше и чоплеше зъбите си.

— Дължиш ми пари — рече дрезгаво. — Имаш и някои вещи у мен.

Говореше за нещата, които му бях оставил в залог.

— Но ти имаш нужда от пари — продължи Боскъм. — Най-добре иди при катедралата „Сейнт Пол“ и се глави на служба някъде.

Боскъм имаше право или поне така си помислих тогава. Не можех да прося, реликвите ми бяха изгубени, а в Ипсуич не смеех да се върна. Затова послушах съвета му и реших да си опитам късмета редом с другите безпризорни, които се шляеха около катедралата „Сейнт Пол“, близо до вратата с обявите, в очакване някой да ги наеме. Кой ли би поискал да ме наеме обаче? Нямах пълномощни писма, нито препоръки от предишен работодател. Пък и какво ли умеех да върша? Какво можех да сторя — да разтръбя, че съм изпълнявал специални задачи за Негово високопреосвещенство кардинал Уолси? Обикалях ли, обикалях около проклетата църква, докато не капнах, и тогава съдбата се намеси.

Тъкмо се облягах на надгробната плоча на херцог Хъмфри^[2], когато погледът ми попадна на чифт обувки с връзки, подаващи се изпод синя сатенена рокля с кремава сатенена фуста. Вдигнах поглед и се усмихнах. Над мен стоеше пищна хубавица, чийто страстен поглед и влажни устни веднага ми подсказаха, че е родена развратница. Усмихваше ми се сладко, но престорено, и ме измерваше лакомо с поглед като лисица — пиленце.

— Трябва ми носач, който да разнася товарите по стълбището — усмихна ми се тя превзето и докосна гърба си. — Мъчи ме ревматизъм.

И така, бях нает. Тя се казваше Биатрис Фрѝмпълтѝн и беше съпруга на някакѝв богат гражданин, собственик на хубава, измазана с хоросан къща от тъмна дървесина върху приземие от червени тухли, която се намираще на Чансѝри Лейн, близо до „Грейс Ин“. Домакинството беше многолюдно — имаха кухненски работници, камериерки, прислужници и слуги, чието единствено задължение на този свят беше да се грижат за доброто настроение на мистрес Биатрис Фрѝмпълтѝн и да угаждат на всяка нейна прищявка. Къщата сияеше от красота със своите ламперии, коридори, просторни стѝлбища, тежки дѝбови мебели, покрити с дантела от Брюж, драперии по стените и шкафове, препълнени с най-фини оловни и сребърни съдове.

Знаете ги онези големи господарски къщи със собствени правила — сред слугите цари строга йерархия, а на непознатите нямат никаква вяра. Научих, че съпругѝт на Биатрис бил важна клечка в съда, но нищо повече, макар че някои от мъжете прислужници ме изгледаха със съчувствие. И скоро открих защо! Мистрес Фрѝмпълтѝн беше слагала рога на съпруга си безброй пъти. Той излизаше с пукването на зората и се прибираще чак по мръкнало. През деня мистрес Фрѝмпълтѝн беше посещавана от „роднини“, които неизменно приемаше в покоите си, а когато си трѝгнеха, лицето ѝ винаги беше по-розово от преди. Честно казано, на тази жена едва ли щеше да ѝ стигне и разгонен жребец! Както сами се досещате, дойде и моят ред! Падна се в един следобед, около седмица след като бях дошѝл. Пред „Сейнт Бартоломя“ имаше панаир и на слугите беше позволено да отидат. Останах само аз. Тази нова Месалина, тази Клеопатра от бреговете на Темза не остана доволна от работата ми по разнасянето на провизии и какво ли не из цялата къща и ме покани в покоите си.

Завесите бяха спуснати, капациите на прозорците — затворени, и стаята тѝнеше в полумрак. От едната страна на леглото с балдахин гореше фенер, а върху него лежеше самата мистрес Фрѝмпълтѝн — гола, както майка я е родила. Сигурно сте чували израза „ако ще е гарга, да е рошава“, така че трябваше да изпълня дѝлга си. Не след дълго вече лудувахме в леглото, а тя пищеше от удоволствие, размахвайки ръце и крака. Тогава вратата внезапно се отвори и в стаята влезе един от младите ѝ „роднини“. Биатрис изскочи бързо от леглото като подплашена сърна от шубраците. Изблѝска младежа от стаята, врътна ключа и се обърна към мен.

— Обличай се — просъска ми.

Така и сторих, облече се и тя.

Младият „роднина“ Оливър, или както там му беше името, чукаше и блъскаше по вратата отвън. Биатрис отвори. Досуц като в някоя испанска пиеса, която беше гледал, младежът влезе драматично с извадени меч и кама. Грабнах една грейка от леглото и се приготвих да защитавам достойнството си. Момъкът, чието пъпчиво лице излъчваше решителност, пристъпи към мен, но се оказа по-голям страхливец и от Шалот. Вдигнах грейката и той отстъпи. Биатрис се забавляваше неимоверно — ридаеше, пицеше и кършеше ръце, сякаш беше добродетелната Лукреция, която всеки миг щеше да бъде изнасилена от цял легион вероломни Тарквиниевци^[3]. Започвах да се отегчавам и нетърпеливо мятах погледи към един от прозорците, когато вратата се отвори отново и, о, Боже! Иисусе! В стаята влезе не друг, ами съпругът на Биатрис, който за пръв път се прибираще толкова рано.

Като погледна назад, ми се струва, че нашата Месалина сама беше нагласила всичко! Искала е да покаже на съпруга си какъв рогоносец е и аз бях изиграл ролята на жертвеното агне, а младият „роднина“ се спаси благодарение на хитроумната история, която тя съчини.

Колко коварни са жените! Какви са двуличници! Колко покварени и непостоянни са! Под човешкия си облик крият сърца на тигрици! А как само ги обичам!

— Какво е това? — извиси глас белобрадият старец. — Какво става тук, жено?

Момъкът пъргаво прибра меча и камата в ножниците им. Аз свалих грейката. Биатрис ми смигна, после се хвърли на колене пред съпруга си и прегърна нозете му.

— Съпруже мой! — простена.

Сега внимавайте, млади приятели, защото дори аз, колкото и да ме бива в лъжите, нямаше да мога да устроя подобно представление.

— Съпруже мой! — ридаеше тя и въртеше очи към небето. — Ти, светлина на живота ми!

— Да, да — ядно й отвърна белобрадият старец. — Кой са тези младежи?

Въздъгнах с облекчение — глупавият старик поне не ме беше разпознал като един от своите слуги.

Пламенната Биатрис също си даде сметка за това.

— Съпруге мой — извиси тя глас отново, сочейки ме с ръка, — този млад мъж потърси убежище в покоите ми, бягайки от другия — тя посочи своя „роднина“, — който го преследваше ожесточено, решен да пролее кръвта му — тя си пое дъх. — Тъкмо се молах, когато този младеж — тя отново посочи към мен — се втурна при мен и поиска да го спася от кървавото отмъщение на другия момък.

Не вярвах на ушите си! Още не се е родил човекът, който можеше да се мери с нея по бързина и острота на ума! С младия „роднина“ само се спогледахме с отворени уста.

— Така ли е? — попита ни белобрадият старец.

И двамата кимнахме.

— Да ви няма тогава! — нареди ни той, сочейки драматично към вратата. — И се разделете, че иначе ще извикам стражата. Уреждайте си сметките другаде.

Побягнахме като зайци, освободени от капан. В късния следобед вече се бях върнал при катедралата „Сейнт Пол“ и отново се подпирах на надгробната плоча на херцог Хъмфри в очакване някой да ме наеме.

Този ден не ми провървя, а и щедростта на Боскъм вече се изчерпваше, но късно на следващата сутрин късметът ми се обърна. (Въпреки че като се замисля сега, този път не беше само въпрос на късмет.) Тъкмо се облягах на някаква надгробна плоча и мятах похотливи погледи към едно слугинче, когато някой ме потупа по рамото. Вдигнах очи. Над мен се бе надвесил висок мъж с благородно изражение, яка челюст и орлов нос. Сивите му очи бяха добродушни, а загриженото му чело на оплешивяващата глава беше набраздено от бръчки. Беше скромно облечен, но обточената му с кожа мантия беше от хубав плат, а златните пръстени по ръцете му не бяха евтини дрънкулки, купени от таблата на някой амбулантен търговец.

— Мастър Шалот!

Мъжът протегна ръка, а аз скочих на крака и я разтърсих. Той се представи.

— Сър Хюбърт Баркли, златар. Имам магазин на Голдсмит Роу между Бред Стрийт и Фрайдей Стрийт.

— Поздравления, сър — отвърнах аз.

Той се усмихна, взе бастуна си със златна дръжка, който беше оставил до една колона, и се опря на него.

— Познавам те. Ти си слуга и доверен човек на Бенджамин Даунби, племенник на великия кардинал. Аз съм банкерът му.

Усмихнах се широко.

— Ама разбира се, сър Хюбърт!

Всъщност едва се сещах кой е мъжът, колкото и да напъвах ума си. Моите пари стояха у златарите в Ипсуич и не се задържаха задълго там, но Бенджамин беше предпазлив по природа. Спомних си също, че Баркли е и кралски златар, следователно — влиятелен човек.

— Научих, че си тук. Какво се е случило? — попита той, леко наклонил глава на една страна.

(Знаете ли, понрави ми се този мъж — в характера му личеше благородство. В тайния си параклис — таен, понеже продължавам да изповядвам католическата вяра, имам своя лична книга на мъртвите, в която съм си записал и неговото име. Направих го, защото накрая го предадох, или поне така си мисля, и станах причина за ужасяващата му смърт... Всичко това обаче тепърва предстои да се случи. В крайна сметка, ако да осъзнаеш какво е трябвало да сториш в миналото беше мъдрост, всички щяхме да сме магистри по философия.)

— Да не би да си в беда? — настоя да узнае той.

— Ами... — запристъпях аз от крак на крак, оглеждайки другите мъже и жени, които чакаха да ги наемат. — Посдърпах се с едни хора в Ипсуич, а господарят ми е в Италия.

— И гордостта не ти позволява да помолиш за помощ, така ли?

— Да, сър Хюбърт, точно така.

— Голям негодник си ти, Шалот — Баркли се приближи към мен и сложи сребърна монета в ръката ми. — Негодник до мозъка на костите си — така те описа мастър Даунби. Каза ми, че те бива в битките, а пък си и кралски човек. Тъкмо имах нужда от някой като теб!

Преглътнах тежко. Щеше ми се господарят ми да не ме беше хвалил чак толкова. (Нали си го знаете стария Шалот! Стигне ли се до бой, ще се бия, но така ще направи и мишката, ако я притиснат в ъгъла!)

— Ерген съм — продължи Баркли. — Живея с камериерките, прислужниците, чираците и калфите си.

— Защо ви е дотрябвал пазач?

Баркли извърна поглед. По гръбнака ми преминаха едва доловими тръпки.

— Става дума за тайна задача — той сниши гласа си до шепот, — за кралска мисия, Шалот. Затова те наемам. Можеш да задържиш монетата в името на приятелството ни — той посочи към ръката ми. — Ще имам нужда от теб в продължение на месец и всяка седмица ще получаваш по две сребърни монети.

Час по-късно вече бях изпратил съобщение до Боскъм и се бях настанил в къщата на сър Хюбърт Баркли. Нищо не успокоява страхливата ми душица така, както среброто, и никога не гледам зъбите на харизан кон, пък и тогава си мислех, че появата на Баркли е Божият отговор на моите молитви. (Само да си бях отварял по-добре ушите, когато ме наемаше.) Златарят притежаваше просторна къща с магазин към нея. Приземието беше от червена тухла, а останалите три етажа бяха от черен дъб и бяха измазани със смесица от бял и червен хоросан. Покривът беше покрит с керемиди и увенчан с модерни комини. Сводестите прозорци бяха остъклени. Подът във всички стаи беше покрит с червени плочи, а върху две трети от всяка стена имаше тъмна ламперия. Шумовете се приглушаваха от дебели килими, а пъстроцветни гоблени, дошли от тъкачниците в Ниските земи, радваха окото. По первазите на прозорците имаше кошници с цветя и от пръв поглед си личеше, че мебелите са изработени от най-добрите дърводелци в Лондон.

Баркли беше учен, колекционер на книги и господар на много сговорно домакинство. Слуги и господар бяха поставени на една нога. Всички сядяхме на една и съща маса в дългата трапезария на сър Хюбърт, ядяхме една и съща вкусна храна и пиехме едни и същи добри вина. Всеки мъж, жена и дете имаше свое собствено легло и сандък. Мен ме настаниха в пометена до блясък таванска стая и аз се почувствах доволен като прасенце в своята кочинка, потапяйки се в рутината на това домакинство. Ставахме преди изгрев, казвахме си сутрешните молитви, отивахме на утринна литургия в близката църква и после се трудехме точно до залез-слънце. Разбира се, междуременно ни беше позволено да се храним, така че по обед прекъсвахме работата си за лека закуска. Щом паднеше мрак и магазинът затвореше, всички се събирахме около масата за вечеря.

Задълженията ми не бяха тежки. Дадох ми портупей, меч и кама и ме инструктираха да надзиравам със страховит вид калфите и чираците, докато подреждат щандовете в двете големи стаи откъм улицата, които служеха за магазин. За стария Шалот беше нищо работа да се прави на страшен, да се разхожда наперено и да хвърля свирепи погледи към дрипавите хлапаци. Да ви кажа честно, когато гледах пиесата „Хенри V“ на Уил Шекспир и видях, как се перчат на сцената Ним и Бардолф, се смях със сълзи на очи, разпознавайки се у тези двамата.

Все едно, пипето ми сечеше и затова се зачудих защо му беше на сър Хюбърт да ме наема. Една младичка слугиня със сочна гръд и сладки устни ми прошепна, че съм първият, когото наемат за тази работа, въпреки че сър Хюбърт седмици наред бил търсил надежден човек.

— И защо се спря точно на мен? — попитах я, докато развързвах връзките на корсажа ѝ, изпълнен с копнеж по Луси Уидърспун.

— Не знам — престорено ми се усмихна тя, — но господарят крие нещо в тайната си стая долу в мазето.

— Какво крие? — запитах.

— Не знам — повтори тя, обгръщайки врата ми с нежните си ръце, — но тук го донесе — тя притвори очи — един чужденец с мургаво лице и странна оранжева коса.

— Оранжева ли?

— Така ми се стори. Забравих му името. С него имаше един англичанин, сър Томас Кемп.

Побиха ме студени тръпки. Познавах Кемп. Беше един от *Agentes in Rebus*^[4] на Големия звяр. И преди се бях сблъсквал с тази очарователна сбирщина — шайка убийци, шпиони и тайни агенти, чийто девиз гласеше: „ВОЛЯТА НА КРАЛЯ Е ЗАКОН.“ Каквото и да им заповядаше Големия звяр, те се подчиняваха безпрекословно.

Доведох докрай любовната си среща с младата дама, но, честно да ви кажа, мислите ми бяха другаде. Щом Кемп се навърташе наоколо, възнамерявах да се сниша. Два дни по-късно, на смрачаване, Кемп и чужденецът — Теодосий, граф Егремонт и пратеник на императора в Лондон, влязоха в магазина. Аз останах в задната част на къщата, защото сър Хюбърт настоя да се види насаме с тях. Чух отвън да подрънкват оръжия и разбрах, че Кемп е довел със себе си и

неколцина от своите юнаци. На все по-оскъдната светлина успях да различа чертите на Егремонт. Лицето му беше слабо и мургаво, устните му бяха тънки, а от очите му струеше жестокост. Приличаше на вълк и това впечатление се подсилваше от косата му, боядисана в отвратителен цвят. Сър Хюбърт ги поведе надолу по стълбите към укрепените си стаи в мазето, където държеше най-ценните си притежания. Върнаха се обратно след час, а после Кемп и Егремонт изчезнаха в нощта.

По-късно, след вечеря, сър Хюбърт ме задържа след останалите. Докато те се изнизваха от трапезарията, той говореше за всекидневни неща, а после сграбчи китката ми.

— Роджър, ако нещо се случи с мен...

Погледнах го разтревожено.

— Ако нещо се случи с мен — дрезгаво повтори той, — качи се в стаята ми. На стената виси гоблен, на който е изобразен справедливият съдник пророк Даниил. Свали го и зад него ще намериш вратичка. Бравата е особена. Ще успееш да отвориш вратата само ако натиснеш дръжката два пъти надолу и три пъти нагоре. Дело е на най-изкусния ключар в Лондон. Няма ключ, но запомни — посочи към мен той, — два пъти надолу и три пъти нагоре с лек натиск. Една малка грешка и вратата ще си остане заключена.

— Господарю — прошепнах аз и се приближих към него, — що за безсмислици са това?

— Не, не, чуй ме.

Нямаше как, трябваше да го слушам, въпреки че стомахът ми вече се свиваше.

— В малката ниша — продължи Баркли — ще намериш ценни документи — завещанието ми и някои ръкописи. Най-важното обаче е една малка кадифена кесия, в която има два ключа. Единият е за средната врата в мазето. Когато я отключиш, в стаята ще откриеш само една стоманена кутия с три ключалки. Вторият ключ отключва и трите, но в определена последователност. Първо се отключва средната, после тази отдясно и накрая лявата ключалка.

— Господарю — попитах, — защо ми се доверявате?

— Налага се — усмихна се Баркли. — Може и да си негодник, Роджър, но аз не те изпускам от очи и забелязах, че откакто си тук, не е изчезнала нито една сребърна или златна монета.

— Господарю! — погледнах го с престорен гняв. — Как бих могъл!

— Мошеник си ти, Шалот — отвърна ми той шеговито, — но от почтените; не си куче, което хапе ръката, която го храни.

Пръстите му забарабаниха по златотъканата покривка на масата.

— Всъщност изчакай ме тук — заяви той и излезе от трапезарията.

След няколко минути се върна с кадифената кесия в ръка и ми направи знак да го последвам. Тръгнахме по коридора и когато стигнахме до вратата, която водеше към мазето, той я отвори. Спря, за да запали фенер, и после тръгнахме надолу по стъпалата към влажния, студен коридор. Баркли спря отново, за да запали останалите фенери, които бяха окачени на куки по тухлената стена. Мрачният коридор се обля в колеблива светлина. Забелязах, че има три помещения. Вратата на всяко от тях беше подсилена със стоманени прътове и железни гвоздеи. Баркли отвори средната врата и влезе в стаята. Помещението представляваше съвършен квадрат без прозорци или какъвто и да било друг отвор — само каменен под и тухлени стени.

В средата на стаята имаше дъбова маса, а върху нея стоеше металното ковчеже, което Баркли ми беше описал. Той заключи яката врата зад нас и ми показа как се отваря ковчежето. Вдигна капака и внимателно измъкна кафява кадифена кесия. Разхлаби шнура, с който беше привързана, и с две ръце извади от нея държавата на Карл Велики. Ако знаех какво ме чака заради това проклето нещо, в каква опасност ще бъде поставен крехкият ми живот, щях да побягна с писъци от къщата. В онзи миг обаче само стоях и зяпах златната топка, опасана от сребърни пръстени, в които проблясваха скъпоценни камъни. В горната ѝ част имаше аметист, който беше толкова чист, че улавяше светлината и грееше със собствен блясък. Върху него беше закрепен кръст от чисто злато с рубин в средата.

— Подръж я, Шалот — прошепна Баркли. — Вземи държавата на Карл Велики, която е била в ръцете на най-великия император, когото Европа е познавала!

Подчиних се. Не беше тежка.

— Защо е тук? — попитах аз, докато му я връщах.

— Защото кралят е решил да я даде на император Карл V. Задачата ми е да я почистя, да се уверя, че е в идеално състояние, и в

уречения час да я предам на пратеника на Карл — Теодосий, граф Егремонт.

— Да я почистите значи! — възкликнах аз.

— Да се уверя, че е в добро състояние — запъна се Баркли, — че не е повредена и че всичко си е на мястото.

Той избегна погледа ми и аз се зачудих какво ли крие.

— Всъщност това пазя, нали? — попитах.

— Да — Баркли върна реликвата в кадифената кесия, прибра я в ковчежето, потупа ме по рамото и ме поведе извън съкровищницата.

— Малцина знаят, че държавата е била преместена. Скоро обаче мълвата ще се разпространи. А ти си наясно какво се случва, когато вдигнеш запалена факла над езеро, пълно с шарани, нали?

Усмихнах му се в отговор.

— Всички шарани изплуват на повърхността.

— Именно — заяви Баркли. — Но не те ме плашат, Роджър, а хищните риби и останалите създания на мрака, които се спотайват в тинята на дъното.

Той заключи вратата на съкровищницата си и ми се ухили.

— И преди да го кажеш сам, Роджър, ти разпознаваш хищните риби!

— Страхувате се за живота си, така ли? — попитах.

— Любовта към златото е коренът на всяко зло, Роджър.

Баркли ме поведе извън мазето. Въздъхна и потри корема си.

— Държавата е безценна реликва, а също и рядко красив предмет. Има хора, които биха жертвали дясната си ръка само за да видят това, което ти видя.

Той духна фенера и го закачи обратно на куката, близо до вратата на мазето.

— Не забравяй какво ти казах.

Не забравих и слава Богу, че той ме предупреди. Две ноци покъсно пирувах в кръчмата „Сребърния лъв“ в горната част на Голдсмит Роу. Мястото беше просторно, така че можех да си седя в ъгъла и да се наслаждавам на ейла си. Същата вечер се чувствах добре и се чудех кога ли ще се върне Бенджамин. Тъкмо се канех да си вървя, всъщност тъкмо прекрочвах прага на вратата към улицата, когато от мрака изникнаха двама мъже с качулки. Ръката ми мигом се стрелна към камата.

— Не си го и помисляй!

Разпознах нежния като змийско съскане глас. Харон, господарят на лондонския подземен свят, отметна качулката си. На светлината от прозореца на кръчмата лицето му изглеждаше по-отблъскващо и страшно от всякога.

— Виж ти, това бил нашият Роджър! — той ме огледа от глава до пети. — Ама ти си бил като някоя котка, а? Не падаш по гръб!

— Имам работа — отвърнах.

— Да, да, така си е, работиш за сър Хюбърт Баркли, кралският златар.

Протегнах ръка зад гърба си към дръжката на вратата.

— Ама постой още малко — пристъпи към мен Харон и аз усетих вонящия му на риба дъх. — Да си забелязал нещо странно, Роджър?

— Да — как вониш.

— Е стига, де, стига! — рече Харон. — Нали не искаш пак да ми погостуваш, а, Шалот? Попитах те нещо — забелязал ли си нещо необичайно в къщата на златаря?

— Има една засукана фуста — отвърнах. — Гърдите й са напращели като...

Думите ми бяха прекъснати от Харон, който измъкна ножа си и опря върха му под брадичката ми.

— Все същият умник си, а, Шалот? Слушай сега — продължи той. — Ако забележиш в къщата на сър Хюбърт да става нещо странно, ще дойдеш при нас и ще ни кажеш, разбрахме ли се? Например къде е това, което търсим и как да се докопаме до него.

Той кимна към маскирания си придружител.

— Цербер, моето вярно куче и твой приятел, ще си пийва в тази кръчма всяка вечер след вечерня и ще очаква с нетърпение всяка новина, която можеш да му донесеш.

После двамата се стопиха в мрака толкова тихо, колкото се бяха появили. Върнах се в кръчмата, заставах до бъчвите с ейл и изпих огромна чаша вино, за да успокоя стомаха си, който се беше разбунтувал, и краката си, които трепереха като вейки, подухвани от вятъра. Кошмарът от тази нощ обаче далеч не беше свършил. Тъкмо се канех да си напълня чашата отново, когато зад мен се чу вик:

— Ето го! Това е убиецът на клетата ми майка!

Извърнах се. На прага, заобиколени от стражи, стояха братята Попълтън.

[1] Шекспир, Уилям. „Хенри IV“, I ч., V д., IV сц., прев. В. Петров., изд. „Народна култура“, 1980 г. — Бел.ред. ↑

[2] Херцог на Глостър, член на английската кралска фамилия. — Бел.ред. ↑

[3] Секст Тарквиний е останал в историята най-вече с изнасилването на Лукреция, вярна съпруга на Луций Тарквиний Колатин. Действията му били провокирани от желанието да опетни честта на Лукреция, която се славела като много благочестива, и станали повод за вдигане на бунт, който довел до слагането на началото на Римската република. — Бел.прев. ↑

[4] Тайни агенти от епохата на Късната римска империя. В случая става дума за шпионската служба на Хенри VIII. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Какво падение! Също като на Луцифер! Като гръм от ясно небе! Това показва колко своенравна е съдбата — тъкмо човек си помисли, че работите му са се наредили, и се появява някакъв кучи син, който му спуква късмета като дете — свински мехур. Дори не смогнах да си допия виното, преди братята Попълтън и стражите да се нахвърлят върху ми.

Заблъскаха ме и ме заудряха. Едмънд и Робърт успяха да ме улучат в лицето, а останалите негодници разграбиха всичко ценно, което имах — парите, плащът и шапката ми изчезнаха яко дим. Не ми оставиха възможност дори да потърся помощ от сър Хюбърт, преди да ме повлекат към страховития затвор Нюгейт.

Бог да ви е на помощ, дано никога не попадате там! Тъмната като пещера стражева кула е изпълнена с вонята на човешка нищета, а в застлания с камъни двор се извисяват камари с боклук. Светлината от факлите едва разпръсква адския мрак. Здравеняци със зли лица ми смъкнаха всичките дрехи и ми връчиха само едно парче грубо зебло. Избутаха ме бос по някакъв влажен коридор и ме тикнаха в мръсна килия, където братята Попълтън ласкаво се сбогуваха с мен, хилейки се. Видях негодниците да дават на тъмничаря сребърна монета. Тя не беше предназначена за издръжката ми, ами за да ми вгорчи живота до крайна степен и тъмничарят съвестно изпълни задълженията си. Тази тлъста жаба, тази свиня, ми показва съдебната заповед, която братята Попълтън бяха успели да измъкнат от местния съдия.

— Чака те съд в Общината — рече той злорадо. — А после — на каруцата и към бесилката.

— Познавам някои хора от кралския двор — изпелтечих. — Кардинал Томас Уолси.

— Ама разбира се — отвърна ми онзи. — Аз пък съм роднина на кралицата.

— Няма ли поне да предадете едно съобщение на сър Хюбърт Баркли? — замолих му се аз.

Тъмничарят протегна ръка.

— Парите, сър.

— Той ще ти плати.

Тъмничарят си прибра ръката и ме зашлеви през лицето.

Две сутрини по-късно се явих пред съда в Общината. Устата ми беше разкъравена от едната страна, а очите ми бяха полузатворени от ударите. Бях небръснат, в кожата ми се беше просмукала вонята на тъмница и на нейните обитатели. По презрителния поглед на писаря разбрах, че Техни светлости съдиите няма да си губят дълго времето с мен.

Двамата Попълтън бяха довели някакъв невръстен адвокат. Аз бях окован към подсъдимата скамейка. Съдиите влязоха и се настаниха. И тримата се взряха в мен. Сърцето ми падна в петите. О, какво нещастно стечение на обстоятелствата! Оплачете клетия Шалот! Негодникът в средата, натъкмен в алена мантия, обточена с хермелин, беше не друг, а самият Фрѝмпълтън, който ме беше спипал в спалнята си с жена му. Такъв е животът! Процесът беше жива пародия! Братята Попълтън представиха доказателствата си и ме описаха, мен, несретника Шалот, като мошеник и шарлатанин, който отмъстил на семейството им, като отровил майка им. Разказаха, как са ме проследили до Лондон и как някакъв човек пред катедралата „Сейнт Пол“ ги насочил към кръчмата в Уайтфрайърс. Нататък било лесно. Потърсили ме в къщата на Баркли, откъдето научили, че пия в „Сребърния лъв“.

— Имате ли какво да отвърнете на тези обвинения? — изрева Фрѝмпълтън, мятайки ми убийствени погледи.

— Невинен съм — промърморих аз.

Съдията изкриви уста в жестока и ехидна усмивка.

— Точно така, невинен като Ирод. Бива ви да разправяте небивалици.

— Е, Шалот, разкажете ни някоя небивалица и може и да не увиснете на бесилото — обади се намръщеният съдия вдясно, който беше сух като чироз.

Видях го как смушка с лакът Фрѝмпълтън и разбрах, че само ми се подиграват. Братята Попълтън, пръскащи се от самодоволство, се хилеха злорадо. Потриваха ръце и си личеше, че нямат търпение да чуят присъдата.

— Да — извика Фрѝмпълтън, бърчейки нос, — разкажете ни някоя забавна история, Шалот, и може и да не увиснете на бесилото — той погледна към другите двама съдии, усмихвайки се подигравателно. — Поне не веднага.

(Е, знаете си го Шалот. Положението ми беше достатъчно неприятно, че отгоре на това да позволя и да ми се подиграват!)

— Ще ви разкажа нещо забавно — креснах им в отговор и раздрънках веригите си. — Един ден между Господ и Сатаната възникнал спор.

— Само без богохулства, мастър Шалот — кимна Фрѝмпълтън.

— Да, сър, само истината. Та Господ и Сатаната така и не могли да разрешат спора си и в крайна сметка се разотишли — единият се прибрал в Рая, а другият — в Ада. Не след дълго Господ изпроводил пратеник при Сатаната, за да му предаде, че не е могъл да намери кой да му даде правен съвет.

— Защо? — попита Фрѝмпълтън.

— Защото, милорд — усмигнах се аз невъзмутимо, — в Рая няма нито един правник!

Е, това беше! Съдията си сложи черната шапка^[1] и аз, Роджър Шалот, бях осъден да бъда откаран до Тайбърн, където се извършваха екзекуциите в името на закона, в най-скоро време, което ще рече на следващата сутрин, и да бъда обесен, докато издъхна.

Приставите ме изблъскаха с бой от съда и ме върнаха в килията на осъдените в Нюгейт, където прекарах нощта в борба с плъховете. Докато си клечах в ъгъла, хленчейки и оплаквайки съдбата си, в моя единствена „утеха“ се превърна глашатаят, който пристигна веднага след полунощ, за да напомни на осъдените престъпници:

— Вий, осъдени на смърт — коленичете! Горещо се молете, защото утре ще умрете!

— Махай се! — изкряхах.

Беше ни достатъчно тежко да сме осъдени на смърт и без някой да ни напомня, че ще умрем, и да ни призовава към молитви. По изгрев-слънце вече бях доста уплашен. През целия ми живот винаги се беше намирал някой, който да ме избави навреме от смъртна опасност, но кой щеше да го стори сега? Бенджамин беше далече. По всяка вероятност Баркли не знаеше къде съм, а и май нямаше никакъв начин да пратя съобщение до двореца.

Когато ме измъкнаха от килията на следващата сутрин, вече треперех. Благодаря на Бога, че монахът, който се качи в каруцата, за да ме съпроводи до Тайбърн, носеше мях с вино и ме остави да пия от него колкото ми душа иска. Когато палачът се присъедини към нас, вече едва стоях на краката си. Той ме изгледа сърдито през червената си маска.

— Ще кротуваш, нали момчето ми? Качваш се по стълбата пъргаво като маймунка и после скачаш с всичка сила. Така вратът ти ще се счупи — казват, че е по-добре, отколкото да се задушиш.

— Искаш ли да ми покажеш как точно става? — попитах.

Палачът се ухили. Помощникът му се покатери на седалката, взе юздите в ръцете си и каруцата се затъркаля към железните врати на главния вход на затвора. Портите се разтвориха. Отвън се беше събрала тълпа, нетърпелива да види смъртта на още едно човешко същество. Умът ми не го побираше — аз, Роджър Шалот, щях да си получа заслуженото, но за престъпление, което не бях извършил! Помислих си дали да не скоча от каруцата, но ме спираха оковите на краката ми. Тогава вратата на стаичката на тъмничаря се отвори и оттам тромаво излезе тлъстата жаба, последвана от още двама души. Пазачът вдигна ръка, за да спре конете.

— Оставете ме да умра! — простенах.

Не исках да изям още някой и друг пестник в лицето за сбогом.

— Спри! — кресна пазачът.

— Освободете този мъж! — извика друг глас.

Присвих очи. Двамата други мъже бяха моят господар и доктор Агрипа.

— Освободете го! — повтори Агрипа, приближавайки каруцата. — Нося документ за помилване от самия крал.

Това дойде в повече на стария Шалот. Проснах се в несвяст. Опомних се върху чисти чаршафи в стая над кръчмата „Цветът на лилията“, точно срещу църквата „Гроб Господен“. От едната страна на леглото седеше Агрипа, а от другата ми се усмихваше господарят ми, чието лице беше по-мургаво от всякога.

— Добре дошли — промълвих. — Простете ми.

Бенджамин само се надвеси над мен и поднесе чаша с вино към устните ми.

— Пий, Роджър — подкани ме. — Пий и си почивай.

Така и направих. Спомням си слънчевите лъчи, които проникваха през прозореца, и после съм заспал. Когато се събудих, навън вече беше тъмно, а аз се чувствах отпочинал и гладен като вълк. До прозореца стоеше Агрипа, а господарят ми спеше на един стол. Изправих се в леглото. Бенджамин също се събуди. Не пожела да слуша никакви обяснения, ами стана и отиде да поръча храна на кръчмаря.

Седнахме на масата да отпразнуваме моето освобождаване. Не си губих времето в приказки, ами ядох, сякаш това беше последната храна в живота ми. Другарите ми само отпиваха от виното и ме наблюдаваха съсредоточено. На Бенджамин пътешествието не му се беше отразило зле. С шеговита усмивка отбеляза, че понеже не съм бил с него, пътуването му до Венеция е минало бързо и безпрепятствено. На връщане кралският кораб акостира в едно от източните пристанища, откъдето господарят ми, без да се бави, се отправил към имението ни и там научил за случката със семейство Попълтън.

— След това — заключи той — дойдох в Лондон. Кралят и приближените му бяха в двореца Елтъм. Дватама с доктор Агрипа тръгнахме да те търсим из града и, за щастие, бързо те открихме. Златарят Баркли ни разказа, че братята Попълтън и стражите са те търсили при него и как после научил, че са те отвели, но не знаеше къде.

— Но аз знаех — намеси се Агрипа, поставяйки облечената си в черна ръкавица ръка върху моята. — Ти все се забъркваш в бели, Роджър — въздъхна той. — Знаех, че си в затвора — я във Флийт, я в Маршълсий или пък в Нюгейт. Няколко часа да бяхме закъснели и щяхме да прибираме останките ти от Тайбърн.

Той се вгледа в лицето ми.

— Обръснах те, докато спеше.

Ръката ми светкавично се стрелна към брадичката ми.

— А една слугиня от кръчмата те изми — засмя се той до уши.
— Не се притеснявай, беше изключително внимателна.

— Не мога да кажа същото за проклетия тъмничар — озъбих се аз.

Агрипа ме потупа утешително по ръката.

— Не се безпокой — промърмори. — Ти си мой приятел, Шалот. Този тъмничар скоро ще познае гнева на краля.

— Ами братята Попълтън? — попитах.

— Върнаха се в Ипсуич като бити псета — отвърна ми Бенджамин. — С подвити опашки.

Той ме посочи с пръст.

— Роджър, нали те предупредих да не си играеш с разни лекове?

— Занимавах се с реликви, а не с лекове — възразих му аз.

— Лъжи и измами — но очите на Бенджамин останаха засмени.

— Сега какво ще стане? — запитах.

— Нали те помилваха, какво повече искаш?

— Но за хората от нашето село — рекох троснато — аз съм престъпник, убил старица. Не съм виновен, господарю.

— Братята Попълтън твърдят обратното.

— Научих, че си бил отседнал в „Мъждивият фенер“ — намеси се Агрипа. — Съдържателят, Боскъм, каза, че братята Попълтън са били там, за да търсят не само теб, но и откраднатата от стаята на майка им чаша. Боскъм изглежда свестен човек. Отказал да им помогне и рече, че чашата все още е у него.

Облегнах се назад и вперих поглед в един паяк, който плетеше мрежата си в далечния ъгъл на стаята. Не бях забравил за Нюгейт и бях решен да се разплатя с братята Попълтън, пък каквото ще да става.

— Разбрах, че си работил за сър Хюбърт — прекъсна унеса ми Бенджамин. — Знаеш ли с какво се е захванал?

— Да, господарю — въздъгнах. — Поверили са му държавата на Карл Велики.

— Вдругиден — отбеляза Агрипа — реликвата трябва да бъде преместена в неголямо укрепено имение сред полята на изток от приората „Свети Йоан Йерусалимски“. Двамата с господаря ти ще я пазите.

Изпъшках и скрих лицето си в ръце.

— О, не, господарю, не отново! Стига с тези конспирации на скъпия ви чичо!

— По-лошо е, отколкото си мислиш — безпощадно продължи Агрипа. — Боя се, че лукавият ум на краля е родил нещо друго. Искате двамата с Бенджамин да откраднете реликвата.

— Какво? — скочих на крака и столът ми падна с трясък на пода, заглушавайки шума от кръчмата. — Господарю, вие участвате ли в този заговор?

Бенджамин сви рамене.

— Принуден съм, Роджър. Изслушах основанията на краля. Държавата е била притежание на английската корона през последните седемстотин години.

— В такъв случай — креснах аз — защо кралят не си задържи проклетото нещо? Какъв е смисълът първо да го обещава, а после да си го връща с кражба? Видях пратеника на императора, Теодосий, граф Егрмонт. Не е нито невинно агънце, нито някое мишле.

— Не, не е — съгласи се Агрипа. — Ако си мислиш обаче, че Теодосий е най-лошият, почакай да се срещнеш с Корнелий. Той е предводителят на Нокталиите, или Мъжете на нощта — тайните агенти на императора.

— Кралят има план — намеси се Бенджамин — и сър Хюбърт Баркли е част от заговора. Вече има две държави на Карл Велики — истинската и нейно копие, изработено от самия сър Хюбърт. Без да знае, Егрмонт е виждал както истинската държава, така и копието, но досега не е успял да види разликата между двете.

— Защо тогава просто не му дадат копието?

— Теодосий се оказа по-умен, отколкото очаквахме. Ти си виждал ковчежето, в което сър Хюбърт държи истинската държава, нали?

Кимнах.

— Снощи Теодосий го е запечатал с императорския печат. Надхитри краля. Ако ковчежето бъде отворено и печатът бъде счупен, Егрмонт ще разбере, че държавата е била подменена. Ковчежето не бива да се отваря. Ще го отнесат в имението Малвъл, близо до приората „Свети Йоан“.

Седнах и се разсмях. Представях си как се е вбесил Хенри. Този ненормалник с развинута фантазия, чийто ум се въртеше като воденично колело, мелейки планове и стратегии! Да беше успял Големия звяр да сложи копието в металното ковчеже, преди Теодосий да го запечати, всичко щеше да бъде наред.

— Смей се ти, Шалот — заяви Агрипа, — но кралят е извън кожата си от бяс. Преметнали са го, преметнали са и Баркли. Златарят

държал копието в някакви химикали, за да убие блясъка му и да му придаде по-древен вид.

— Но нали копието вече е готово?

— Готово е — отвърна Бенджамин. — Утре, Роджър, ще посетим краля. Той ще ни даде последните си нареждания.

Изпъшках и потупах корема си.

— Господарю, защо ви беше да се съгласявате?

Бенджамин стисна ръката ми.

— Нямах избор, Роджър. Това беше условието, за да не те обесят!

— Мой най-скъпи Роджър! Безценни мой служителю!

Големия звяр стоеше прав в личните си покои в двореца Елтъм и ме гледаше сърдито отвисоко. Протегна пухкавите си пръсти към устните ми, за да ги целуна. Сторих го много предпазливо. Тлъстия Хенри обичаше да се кичи с пръстени със скъпоценни камъни и като нищо можеше да разреде нечия уста или да избие нечий зъб с тях. В онази есенна утрин обаче изглеждаше в добро настроение. Носеше колосан жакет от бял брокат, цял в накити и обточен с хермелин. Панталоните му също бяха бели, а над тях беше обул ботуши от мека кожа. Около наедряващата му талия беше опасан покрит със скъпоценности колан, на който висеше кама в брокатена ножница. На раменете му беше наметнат подплатен тъмносин жакет, а върху тъмнорижката му коса се мъдреше обсипана с накити шапчица в същия цвят. Въпреки всичко лицето му беше това, което приковаваше погледа.

„Ставаш все по-дебел — мина ми през ума — и с всеки изминал ден все повече заприличваш на свиня!“ Лицето на Хенри беше четвъртито и леко подпухнало, а потъналите в червендалестите му бузи очи излъчваха безумна злоба. Имаше силна челюст, но устните му бяха женствени и нацупени като на стара мома. Улових пълния му с насмешка поглед. Според мен би му харесало да ми смачка главата в грамадните си тлъсти лапи.

— Аз съм най-верният измежду поданиците на ваше величество — смотолевих.

Хенри се наведе, за да може да ме погледне в очите.

— Верни ми Шалот, какво тогава търсеше в каруцата на път за Тайбърн?

— Беше недоразумение, ваше величество.

— Недоразумение значи!

Хенри се изправи и игриво ме шляпна по бузата. Обърна се към Уолси, който седеше в едно кресло до трона. Кардиналът имаше измъчен вид. Беше облечен в пурпурна коприна от глава до пети. Черната му напомадена коса беше опъната назад към тила. Лицето му беше угрижено, а под черните му проблясващи очи имаше големи торбички. Уолси вдигна облечената си в ръкавица ръка и бързо притисна пръст към устните си — знак да бъда внимателен. Нали разбирате, положението в двора се беше променило. Уолси вече не ме считаше за глупак. Всъщност през последните няколко месеца между нас бяха посети семената на голямо приятелство и след време, когато подобно на Луцифер великият кардинал щеше да изгуби кралското благоразположение, за да не си го възвърне никога, тъкмо аз щях да бъда до него. Самият крал вече беше забравил за мен и вниманието му се беше насочило към Бенджамин. Този път в гласа му нямаше сарказъм. Зададе му куп резки въпроси за Венеция. Когато господарят ми го увери, че венецианците ще му предоставят своите галери, Хенри плесна с ръце и се върна на трона си.

Очите ми потърсиха Агрипа, който се спотайваше в ъгъла, но добрият доктор беше извърнал лице. Погледът ми обиколи обзаведената в италиански стил стая — черно-бели плочи на пода и светла ламперия по стените. Над нея бяха окачени гоблени, а таванските греди бяха обвити с плат в същия цвят. Коленете вече ме боляха и аз отправих молитва към Бог кучият му син да ни позволи да седнем на пейката зад нас. Звярът обаче беше изпаднал в едно от своите велики държавнически настроения, обмисляше стратегии и кроеше интриги. Погледът ми беше привлечен от един паяк, който пробяга по пода. Забелязах леката усмивка на кардинала и си спомних за онази приказка, в която се казва, че паяците винаги го следват.

(Никак не се шегувам — Хамптън Корт гъмжеше от паяци, докато Уолси го стопанисваше.)

— Можете да седнете — промърмори Хенри.

Двамата с Бенджамин въздъхнахме с облекчение, станахме от твърдия под и седнахме като двама ученици пред своя учител. Хенри

ме наблюдаваше, присвил очи и потривайки брадичката си.

— Видя ли реликвата, Шалот?

— Да, ваше величество.

— Карл V си я иска обратно — рече кисело кралят.

— Какво желае императорът — отвърнах окуражен — и какво ще получи, са две различни неща, ваше величество.

Поласкан, Звяра заразмахва пръст насреща ми.

— Умник си ти, Роджър. Жалко само — каза той без следа от предишното добро настроение, — че двамата с Баркли не успяхте да сложите копието в ковчежето.

— Ваше величество, ваше величество! — намеси Уолси, за да успокои страстите. — Вината не е на сър Хюбърт. Граф Теодосий е действал ловко, а пък клетият Шалот е трябвало да се оправя с лъжливите обвинения срещу него.

Хенри изръмжа.

— Искам си реликвата — заяви той. — Тя си е моя. Принадлежи на Англия още от времето на Алфред. Нека императорът задържи копието. След време, когато вече няма да ми е нужен, ще му кажа истината. Искам си реликвата. Искам да я завещая на... — кралят се запъна. — На моя...

— На вашия син?

О, Боже, ела ни на помощ! Защо ли ми беше да се меся! Бенджамин насмалко да падне от пейката. Уолси покри лице с ръка. Агрипа потъна още по-надълбоко в сенките. Дори паякът се устреми към ламперията. Бях споменал единственото нещо, за което човек не трябваше да си отваря устата в двора на Хенри. След вече шестнайсет години на трона едрококалестият Хенри все още нямаше син, който да го наследи, и постоянно се измъчваше от мисълта какво ще стане след смъртта му. Този път обаче Хенри не избухна, ами ми се усмихна благо и от очите му се зарониха сълзи.

— Да, Шалот, на моя син — още малко и да захлипа. — Един малък Хенри, който да наследи татко си. Защо, Шалот? Защо Бог не ми праща син? Не му ли служи добре?

Кимнах благодарно. Не беше моментът да споменавам за пиянството и разврата, в които тънеше.

— Ако задържите реликвата — обадох се прибързано, — може пък Господ да изпълни молбата ви.

Настроението на Звяра се промени на мига. Изтри сълзите от лицето си, изправи се и тръгна към мен. Сграбчи ме за косата, изви главата ми назад и завря лицето си толкова близо до моето, че усетих гнилия дъх на почернелите му зъби.

Хенри винаги беше окъпан в парфюм. Ако устата му не вонеше, то гноясалата язва на крака му неизменно вършеше тази работа.

— Държавата на Карл Велики! — изсъска Хенри. — Държавата на Карл Велики! Ти ще ми я върнеш, нали, Роджър, момчето ми?

Той пое дълбоко дъх.

— Помилвах те, но не сме приключили с въпроса — не спираше съскането му. — След няколко седмици капитан Бънсел ще поеме към западното крайбрежие на Африка с кораба ми „Пепъркорн“ и набира екипаж. Не ми ли върнеш реликвата, отплаваш с „Пепъркорн“, момчето ми!

Хенри се върна на трона си и се разположи в него, изпаднал в мрачно настроение.

— Граф Егрмонт чака отвън — кротко се намеси Уолси. — С него е и сър Томас Кемп.

— Нека чака! — озъби се кралят.

Изведнъж зад нас се чу трясък и прогърмя кучешки лай. Космите по тила ми настръхнаха от страх. Хенри го усети и се усмихна.

— Подаръци, Роджър, от Негово величество императора. Две огромни кучета за лов на мечки. Кръстих ги Кастор и Полукс^[2].

Кимнах, но стомахът ми вече се свиваше. Уолси също се беше смръзнал. Познаваше болния мозък на краля и знаеше колко той обича да си прави гадни шеги с мен.

— И двете кучета са мъжки — продължи Хенри. — Императорът е допуснал грешка.

Изкиска се в ръка.

— Трябва да подаря някому едното. Е, кажи ми, Роджър, искаш ли да си поиграем с тях?

Отвърнах на погледа му, скован от ужас. Знаех ги аз игричките на Големия звяр. Последния път тичах като луд през уиндзорската гора, преследван от Хенри, придворните му и глутница ловджийски псета. Друг път пък почти се удавих в кал и едва не се простих с гениталиите си.

— Време е да вървя — рече Хенри. — Чакаат ме държавни дела.

„Как ли пък не — мина ми през ума — по-скоро те чакат нечии копринени фусти!“ Бяхме пристигнали в Елтъм предишната вечер и ни бяха дали стая. Прескъпият чичо ни осведоми, че кралицата и придворните ѝ дами не са в двореца, тъй като кралят имал намерение да се отдаде на една седмица удоволствия. Виждал съм ги някои от неговите удоволствия! Млади и изтънчени дами — пачаврите на Хенри. Няма какво повече да кажа за неговите държавни дела!

Кралят се изправи и протегна грамадното си туловище, докато кокалите му не изпукаха.

— Казаха ми една гатанка, Шалот. Трябва да намеря отговора, но нямам време! Държавни дела.

— Така ли, Ваше величество? — попитах, треперейки.

Хенри притвори очи. Кучият му син си умираше да се гаври с мен.

— Един човек трябва да пренесе през Темза лисица, пиле и купа със зърно. На лодката си може да вземе само едно от трите при всеки курс. Ако вземе зърното, лисицата ще изяде пилето. Ако вземе лисицата, пилето ще изяде зърното. Как да пренесе и трите през реката?

Хенри си взе парче сладкиш от една купа на масата до него, после се приближи и избърса пръстите си в косата ми.

— Ако не успееш да решиш гатанката, Роджър — заяви, — ще трябва да те накажа. Разгадаеш ли я обаче — той наклони главата ми назад и се втренчи в мен, — ще получиш награда. И едно предупреждение — гласът му се сниши до шепот. — Не се осмелявай да споменаваш нещо за мой син!

Кралят излезе от стаята. Седяхме в пълна тишина. Чувах как проклетите кучета още дращят и ръмжат иззад вратата зад гърба ми.

— Кралят е бесен — рече Уолси и ми отправи съчувствен поглед, вдишвайки шумно през месестия си нос. — Шалот, ако имаш капка ум в главата си, съветвам те да решиш гатанката.

Той плесна с ръце.

— Но стига вече, имаме работа. Доктор Агрипа, повикайте граф Егремонт.

Тъкмо се канех да попитам господаря си дали знае какъв може да е отговорът на гатанката, когато в стаята влезе Егремонт. Дневната светлина по никакъв начин не промени впечатленията ми от него. Беше

си все същият мъж с мършаво лице и жестоки очи, когато бях зърнал в къщата на Баркли. Имаше вълчо изражение и вълчи нрав. Стоеше разкрачен и ни оглеждаше с изпитателен поглед. Едно потрепване на устната му ни остави без никакви съмнения относно мнението му за нас двамата с Бенджамин. До него сър Томас Кемп приличаше на пръчка, изправена до някой дъб — беше дребен, приветлив наглед мъж с рижа, оредяваща коса. Носеше тъмнозелен жакет и панталони, а плащът му беше тъмноморав. Широк кожен портупей опасваше кръста му. Той целуна пръстена на кардинала и се представи сухо на мен и на Бенджамин. Разбира се, вече се бяхме срещали, но тогава не ни запознаха. Кемп беше родом от Йоркшир и се гордееше с честността и прямотата си, макар че само глупак би се хванал на това. Студената му като камък душа прозираше в очите му.

С тях бяха влезли и трима други мъже. Отначало ги взех за монаси — бяха с бръснати глави, кафяви мантии до под коляното и кафяви панталони, напъхани в черни ботуши за езда с висок ток. Само дето не бяха никакви монаси! Не и тези трима хубостници! През рамо носеха ремъци с поне по три ножници, във всяка от които беше затъкнат по един нож за мятане, а около кръста — дебели черни колани, от чиито халки висяха кама и меч. Походката им не беше наперена, а направо заплашителна. Ръцете им бяха скрити в широките ръкави на мантиите. Поклониха се много ниско пред Уолси, изгледаха с любопитство Агрипа, а нас удостоиха с кимване. Егремонт умишлено ни остави да ги огледаме добре. Водачът им ме порази. Лицето му беше широко и четвъртито, с хлътнали очи, остър, тънък нос с лека гърбица и месести, пълни устни, които бяха леко разтворени, сякаш притежателят им се готвеше да оспори всяка наша дума или действие.

— Това е Корнелий — каза Егремонт с тих глас.

Говореше добре английски и само едва доловимото завяляне на „р“-то издаваше, че е чужденец.

— Той е член на свитата ми. Специален пратеник на императора.

— Това ли е предводителят на Нокталиите? — обади се Агрипа.
— Мъжете на нощта?

— А, да — на лицето на Егремонт се появи крива усмивка. — Има много легенди за тях.

— И всичките са верни — намеси се Корнелий, приковавайки очи в мен, сякаш ме предизвикваше да го опровергая.

Преглътнах тежко с надеждата да не започна да се оригвам, което ми се случва, когато съм поставен под голямо нервно напрежение. Корнелий измъкна ръка от мантията си. Зърнах пръстена с черен диамант, който носеше на малкия си пръст.

— Всичко, което казват за нас — заяви той с благ, почти замечтан глас, — е истина!

(Между другото, забелязвали ли сте, както съм забелязал аз в дългия си и разнообразен живот, че чужденците говорят английски по-добре от самите нас? Аз обвинявам нашите учители и смятам, че трябва да им се отправи сериозна критика!)

— Нямаше нужда да водите охраната си в Англия — остро го скастри Уолси.

— Не съм тук по молба на граф Егремонт — не му остана длъжен Корнелий.

По лицето на Теодосий премина раздразнение. „Боже — помислих си аз, — в лагера на нашите посетители не цари единомислие.“

— Тук съм — продължи Корнелий — по заповед на Негово императорско величество.

Долових немския му акцент. Корнелий ме посочи.

— Както вие имате ваши агенти, кардинале, така и императорът има свои.

В това нямаше и съмнение. Докато старият Карл стоеше заключен в някакъв манастир и се грижеше за часовниците си, неговите Нокталии, Мъжете на нощта, бяха поели грижа за поданиците му. Империята гъмжеше от облечените в кафяво Нокталии, които подслушваха през ключалките и събираха късчета сведения. Онзи набожен глупак Филип II ги получи в наследство и в Испания човек не можеше и да пръдне, без те да научат. След години имах удоволствието да се натъкна на Нокталии в затвора в подземията на Ел Ескориал. Имаха си свой начин да накарат някого да проговори. Неудобните нажежени клеци на Инквизицията не им бяха по вкуса. Как ви се струва идеята да прекарате нощта в стая, в която е тъмно като в рог, като знаете, че някъде в мрака две отровни змии само чакат, за да ви клъвнат?

— Стига, стига — приближи се Кемп към Уолси. — Кардинале...

В гласа на Кемп се промъкна нотка на високомерие и в този миг си дадох сметка, че Негово сатанинско високопреосвещенство беше започнал да губи позициите си.

— Кардинале — заяви Кемп, — събитията се развиха бързо. Граф Егремонт би желал да обсъдите преместването на държавата и отново да огледа имението Малвъл.

— Така да е — промърмори Уолси, а пръстите му зашариха по сребърния кръст на гърдите му. — Граф Егремонт, моят племенник мастър Бенджамин Даунби и неговият слуга Роджър Шалот ще ви придружат. Чрез тях аз и кралят ви гарантираме, че държавата безпрепятствено ще премине във вашите ръце.

— В такъв случай — отвърна ледено Егремонт — вие двамата ще отговаряте с живота си — той посочи към мен и Бенджамин — за безопасността на безценната реликва на моя господар.

— Да — отвърна му Бенджамин, — както и вие, граф Егремонт.

[1] Шапка, която съдиите в Англия си слагали при произнасяне на смъртна присъда. — Бел.ред. ↑

[2] Братя близнаци от римската и старогръцката митология, синове на главния бог Юпитер (Зевс). В старогръцката митология са известни като Кастор и Полидевк. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ПЕТА

След тази приятна забележка всички напуснахме Елтъм — Егрмонт, Кемп, Нокталиите, доктор Агрипа и прекрасната му шайка главорези, които му служеха едновременно за охрана и за ескорт. Прекосихме Темза, поехме през полята и минахме покрай приората „Свети Йоан Йерусалимски“. Избягвахме тълпите, но на един кръстопът близо до Ледър Лейн бяхме принудени да спрем, защото под бесилката погребваха двама самоубийци с пронизани от колове гърди. Наложихме се да поизчакаме, докато каруците, ръчните колички и зяпачите се разпръснат, и междувременно се позабавлявахме с представленията на мимовеите, огнегълтачите и гълтачите на саби. Тези златни момчета и момичета от потайностите на града се възползваха от подобни случаи, за да припечелят някоя и друга пара, както и за да отмъкнат нечия кесия. Бях тревожен, разтърсван от гняв заради преживяното в Нюгейт и нащрек поради скритите заплахи на Хенри, а да не говорим за проклетата гатанка. Не ме свърташе на едно място. Погледът ми шареше по лицата на хората наоколо и тогава го видях. Един човек сред тълпата ни дебнеше! Мъжът беше облечен като амбулантен търговец, носеше кожена престилка през кръста и ниско нахлупена измачкана шапка. Когато се обърна, разпознах кучешкото лице на Цербер, човека на лорд Харон. Ръката ми се стрелна към камата, но тълпата се раздвижи и когато погледнах отново, разбойникът беше изчезнал.

Продължихме да яздим. Корнелий изравни коня си с моя.

— Умислен ми се виждаш, мастър Шалот.

Въпреки вида му, гласът му беше дружелюбен.

— Кралят ми зададе една гатанка — троснато му отвърнах аз и погледнах Агрипа през рамо. — Трябва да я разгадая!

— Каква е гатанката? — полюбопитства Корнелий.

Разказах му за проклетата лисица, пустото пиле и нещастната купа със зърно, които, естествено, трябваше да бъдат превозени през дяволската Темза.

— Учил съм в Инсбрук — заяви Корнелий. — Когато бях писар, много ме биваше с гатанките.

Той се почеса по брадичката.

— Благодаря за желанието ви да ми помогнете — отвърнах му и хвърлих злобен поглед към Агрипа.

— Не мога да ти помогна, мастър Шалот — заяви добрият доктор. — И преди да съм забравил — кралят иска да ти предам, че трябва да откриеш отговора на гатанката, преди да се върнем в Елтъм.

За малко да падна от коня. Добре че краката ми бяха здраво стъпили в стремената. Бенджамин се приведе към мен и дългото му лице се сбърчи от тревога.

— И аз се опитвам да ти помогна, Роджър — каза ми той. — Задачата е логическа. Решението ѝ сигурно е много близко до ума, но, убий ме, не мога да го измисля.

Такива насърчителни думи звучаха в ушите ми, докато напускахме главния път и поемахме по един изровен коларски път, който водеше към имението Малвъл. Какъв прелестен ден беше само! Жътварите работеха под кротките лъчи на слънцето, небето беше синьо и по него се носеха пухкави облаци. Беше един от онези чудни дни в Англия, когато във въздуха витае предчувствие за есен, а полята крият обещание за богата реколта. Само за мен, клетия Шалот, денят беше лош. Трябваше да пазя някаква реликва, господарят Харон и неговото псе ме преследваха и яздех по пътищата, заобиколен от най-свирепите мъже в цяла Европа! Горкият аз!

Пристигнахме в Малвъл в ранния следобед. Трябва подробно да ви опиша това мрачно място. Триетажната четвъртита постройка не беше от дърво и замазка, ами от тъмносив твърд варовик. По етажите имаше тесни прозорци със затворени капаци. Покривът беше покрит с червени плочи и в двата му края се издигаше по един комин, който се извиваше като змия към небето. Сега разбирах защо изборът им беше паднал на тази къща. Сградата беше укрепена и вероятно кралят я ползваше, за да държи там затворниците, които иска да скрие от очите на лондончани, или пък за да се среща със своите пачаври и с чуждите съпруги. В покрития с калдъръм двор зад къщата имаше конюшня и разни пристройки. От двете ѝ страни имаше по една тясна градинка, а отпред се простираше тревна площ, разделена на две от покрита с камъчета пътека, която водеше към главния вход. Задната врата, която

служеше като таен вход, беше малка и тясна. Отпред обаче имаше огромна потъмняла дървена врата, окачена на стоманени панти и подсилена с железни гвоздеи. Имението беше опасно от защитна стена с остри шипове отгоре, изградена от същия тъмен варовик като къщата и висока поне дванайсет стъпки. Вътре можеше да се проникне само през един тъмен, подобен на пещера портал.

Кемп осведоми мен и Бенджамин, че реликвата ще бъде преместена тук. Стояхме върху конете си в портала и се взирахме в къщата.

— Била е собственост на Изабела Малвъл — обясни ни Кемп. — Една нощ преди три години имението било нападнато и напълно разграбено.

— А какво се е случило с Изабела Малвъл? — поиска да узнае Бенджамин.

— Чисто и просто изчезнала. Неразрешима загадка!

— Идеално е — намеси се Егремонт. — Най-доброто място за съхранение на държавата. Избрах го от списъка, който ми даде Кемп.

— Охранява се лесно — додаде сър Томас. — Мастър Даунби, двамата с Шалот ще се настаните в къщата на пазача.

Оставихме конете си да пасат на поляната. Ключовете бяха у Кемп, който отключи трите ключалки на предната врата и ни въведе вътре. Бил съм в много къщи с лоша слава. Намирал съм подслон в усамотени и обитавани от духове постройки на границата между Англия и Шотландия, в гъмжащи от призраци дворци по бреговете на Лоара и в мрачни замъци по течението на Рейн. Всички тези места бяха ужасни, пропити с кръв и пълни с привидения, но имението Малвъл беше едно от най-лошите.

— Зловещо е — прошепна Бенджамин.

Кемп вървеше пред нас по коридора и после спря при стълбището, което водеше към другите два етажа. Не можех да не се съглася с Бенджамин. Усецането може би се дължеше на покрития с каменни плочи под или на голите стени, които улавяха всеки звук и го превръщаха в ехо. Може да беше и от тесните прозорци, през които светлината се процеждаше едва-едва, потапяйки стаите и коридорите в полумрак и изпълвайки ъглите със сенки. Е, беше чисто — пометено, измито и всички стаи бяха мебелирани, но понеже подът не беше застлан с тръстика, а по стените нямаше драперии, всеки шум

отекваше. Егремонт се гордееше с избора си на място. Той пренебрегна възраженията на Кемп и настоя да претърсим къщата от покрива чак до тъмното, зловещо мазе.

— Тук и мишка не може да се промъкне — заявих аз.

Господарят ми, който беше потънал в необичайно мълчание, само кимна.

Най-накрая се събрахме около масата в кухнята. Кемп седеше в единия ъ край, а Егремонт в другия.

— Всичко е готово — започна Егремонт. — Що се отнася до охраната, Нокталиите ще останат тук.

— Има ли храна? — попита Кемп.

— Аз ще се погрижа за това — отвърна тихо Егремонт — Винаги сами си купуваме храната и пиенето.

— Ами охраната от страна на англичаните? — поиска да узнае сър Томас. — Кралят ни обеща шестима от най-добрите си стрелци от Тауър.

— Утре ще донесат реликвата тук, нали? — попита Егремонт.

Кемп кимна.

— Ще пристигне веднага след пладне.

Егремонт се почеса по бузата. Единият му пръст зашари по един белег от меч отстрани на челюстта му.

— Държавата ще бъде донесена тук — повтори той, барабанейки с пръсти по кухненската маса. — Ще има деветима от Нокталиите, останалите няма да са ни нужни.

Спътникът му понечи да му възрази, но Егремонт го спря с махване на ръката.

— От тях, Корнелий — меко рече той, — искам да охраняват охраната.

Егремонт се намръщи и присви очи.

— Държавата ще пристигне утре и ще остане в запечатаното си ковчеже. Капаците на прозорците ще бъдат затворени, а всички врати — заключени и залостени. Каквото и да се случи, никой няма да влиза или да излиза. Така ще бъде в продължение на пет дни, докато каравелата на императора не влезе в пристанището на Темза и не бъдат извършени всички приготовления. После ще пренесем държавата на кораба. Дотогава реликвата на моя господар ще бъде охранявана от

петнайсетима мъже — деветима Нокталии и шестима ваши стрелци. Съгласен ли сте, сър Томас?

Кемп кимна.

— Искам — продължи Егрмонт — отвън денем и нощем да патрулират кучета. Къщата на пазача ще бъде охранявана от стрелци, а в нея заедно с мастър Даунби и неговия слуга ще отседне и Корнелий. Доволен съм — прибави Егрмонт, — че тук няма тайни входове и че реликвата на моя господар — той натърти на всяка дума — ще бъде в безопасност.

— Как можем да бъдем сигурни, че в къщата не се случва нищо нередно? — поиска да узнае Бенджамин.

— И за това сме помислили — намеси се Корнелий. — Щом камбаните на „Свети Йоан“ в Кларкънуел забият за утринната, а после и за вечерната литургия, ще показвам фенер през един от прозорците на първия етаж на къщичката на пазача. Ще го показвам по три пъти. Ако в отговор не се види никаква светлина, ще знаем, че нещо не е наред.

— Колко време ще продължи това? — попита Бенджамин.

— Около пет дни — отвърна Егрмонт. — Докато не се приготвя за отплаване.

Вгледах се в господаря си през масата. Той беше свел глава и покриваше долната част на лицето си с ръка. Беше слушал внимателно и виждах, че е разтревожен като мен. Как щяхме да успеем да върнем истинската реликва на краля и да я подменим с копието, както ни беше заръчал Големия звяр? И най-вече — как щях да разгадая проклетата гатанка? Страхът ме завладя. Големия звяр щеше да се разбеснее, задето пратеникът на императора го е преметнал толкова ловко, и тогава тежко на злочестия Шалот!

Разговорът продължи разпиляно около последните подробности, които ни бяха разяснени от Кемп и Егрмонт. Дори тогава, още преди ужасните и кървави убийства да започнат, се запитах защо местят реликвата в това имение и какво налага цялата тази тайнственост и присъствието на всичките тези стражи. Когато обаче умът ти е зает с въпроса как да пренесеш някаква проклета лисица, пиле и купа със зърно през Темза, подобни вероломни замисли не са достойни за вниманието ти. Срещата приключи. На излизане от този дом на привидения, над който бе надвиснала сянката на нещастията и греха,

тревогата ми отново се засили. Чудех се какво ли е сполетяло предишната му собственичка, Изабела Малвъл. Господарят ми също се беше умълчал. Разпитах го обстойно и открих още една причина за неговото безпокойство.

— Става дума за Миранда — печално ми отвърна той.

Сърцето ми замря.

— Да не би да е болна?

— Не, по-лошо е. Отпътувала е на север при свои роднини в Йорк. Заминала е скоро след като аз тръгнах за Венеция.

(Сърдечните дела винаги са болезнени и макар в тази история красивата Миранда да не взема участие, по-нататък тя играе твърде важна роля!)

Двамата с Бенджамин се оттеглихме в къщата на пазача заедно с Корнелий и огледахме стаите си. Къщата беше доста просторна, имаше две помещения на горния етаж и две на приземния, както и малък килер или кухничка. Корнелий се настани в една от стаите горе, а ние с моя господар заехме двете стаи в приземието. Помещенията бяха тесни като килии, но бяха удобни. Корнелий огледа прозореца, през който щеше да показва фенера, и изказа задоволството си. След това чухме Кемп да ни вика отдолу. Господарят ми слезе, но тъкмо когато се готвех да го последвам, Корнелий ме хвана за ръкава.

— Харесваш ми, Шалот — хлътналите му очи се взряха в моите.

— Благодаря ви много — отвърнах смутен.

Зачудих се дали Корнелий не е от онези, дето си падат по момчета. Знам, че не съм кой знае какъв хубавец, но има хора, които не подбират!

— Трябва да вървя — заявих му.

— Харесваш ми, Шалот.

— Да, без съмнение — казах. — Аз също много ви се възхищавам.

— Имах брат, който много приличаше на теб. Беше кривоглед с едното око и пакостливият му дух кипеше като ейл в бъчва. Умря от чума в Инсбрук.

Хлътналите му очи продължаваха да ме гледат, без да мигнат.

— Бъди много предпазлив — продължи Корнелий. — Вашият крал е... Как му казвате вие? Луд за връзване?

— Глупости — отвърнах му. — Той е един от най-мъдрите мъже в християнския свят.

Корнелий се ухили.

— Прочети това на връщане — той ми подаде парче пергамент.

Тръгнах към вратата.

— Шалот, вземи и това — Корнелий се приближи и пусна в ръката ми торбичка.

Опипах я внимателно и установих, че съдържа някакъв прах.

— Когато спечелиш наградата си, това ще ти потрябва!

Погледнах го слисано.

— По-добре тръгвай.

Тръгнах надолу по стълбите към приземния етаж, където ме чакаха Кемп и останалите. По средата на пътя спрях и разгънах парчето пергамент. Почеркът беше ситен и четлив, с идеално изписани букви. Прочетох го веднъж, после още веднъж, ухилих се и го върнах в кесията си. Вече знаех отговора на гатанката, която Големия звяр ми беше задал!

Върнахме се в двореца точно преди залез. Великият кучи син беше настроен за гуляй. Беше прекарал следобеда в лов със соколи из мочурищата, така че беше в добро разположение на духа и продължаваше да се прави на велик държавник, отдал се на своите любими удоволствия. Срецнахме се в същата стая, но този път вътре бяха наредени маси, покрити с копринени покривки и украсени с най-красиви сребърни съдове. Хенри седеше на челно място на масите, подредени във формата на подкова. Беше облечен в кадифе, а шапчицата на главата му беше небрежно килната на една страна. Там бяха старите му другари — Норис и Брандън, графът на Съфолк, придружени от своите дами. Една красавица привлече погледа ми. Беше висока, елегантна, с тъмна коса и бледо лице. Носеше тъмнозелена дреха и беше изключително привлекателна. Приличаше на прекрасно видение, на богиня, която се явява на ловците сред тъмните горски дебри. Имаше гарваново черни вежди и чувствен поглед. Ан Болейн! Макар да лежи в гроба вече повече от шейсет години, заровена дълбоко под студените каменни плочи на църквата „Сейнт Питър ад Винкула“ в Тауър, аз си спомням до последната подробност как изглеждаше онази вечер. Беше едновременно скромна и дръзка, сдържана и съблазнителна. Говореше тихо и ненатрапчиво,

но приковаваше погледите и вълнуваше сърцата. Всеки път, когато великата Елизабет ми дойде на гости, ѝ казвам, че майка ѝ беше жена до мозъка на костите си. Несравнима красавица! Смъртен грях в рокля като Елена от Троя! Очевидно беше, че Хенри е заслепен от нея. Перчеше се и търсеше одобрението ѝ за всяка своя постъпка. Свела поглед, тя отвърщаше с нежен и гърлен смях. Завидях на Хенри не на шега. Забелязах и друго — Ан държеше ръкавите на роклята си спуснати над ръцете си, за да прикрива шестия си пръст. Години по-късно, когато бяхме насаме, тя ми позволи да го огледам внимателно. Не беше кой знае какво — малък израстък на дясната ръка, за който враговете ѝ казваха, че бил дяволска бозка, от която кърмела приближените си. На Ан обаче не ѝ трябваша подобни вещерски шмекерии — можеше да омае всеки само с една целувка!

Но нека се върнем към пиршеството на Големия звяр. Кардинал Уолси също присъстваше, но беше умълчан и затворен в себе си. Той беше единственият мъж, който очевидно не беше впечатлен от Болейн, и държеше да го покаже. Хапнахме до насита. В пикантни сосове бяха сервирани печен фазан, лебед, патица, минога, змиорка, най-крехкото телешко и най-сочният петел. Чашите за вино бяха дълбоки и непрекъснато се допълваха. Пихме и ядохме в един отдалечен ъгъл, заслушани в хор на момчета, който изпълняваше песен, композирана от Абелар^[1]. Хенри, каквато си беше свиня, се наливаше така, че накрая бузите му се зачервиха, а очите му светнаха. Тогава, изпълнен със злост, той се обърна към стария Шалот.

— Кажи ни сега, Шалот — ревна. — Какъв е отговорът на гатанката?

— Каква гатанка? — провикна се Норис, този лъжлив кучи син, сякаш не знаеше.

— Един човек трябва да пренесе през Темза лисица, пиле и купа със зърно — изгрухтя великата свиня. — На лодката може да качи само по едно нещо при всяко прекосяване на реката — Хенри въздъхна в отговор на многозначителните погледи на съзаклятниците си. — Ако вземе зърното, лисицата ще изяде пилето. Ако вземе лисицата, пилето ще изяде зърното. Е, Роджър, как ще пренесе и трите през реката?

Тлъстото лайно облиза пръсти.

— Ако не можеш да решиш гатанката, ще трябва да платиш глоба. Слънцето е превърнало развъдника ни за шаран в кална локва.

Ако се провалиш, утре ще трябва да застанеш в средата му и да бъдеш чучелото!

Изстенах тихо и затворих очи. Това беше стара селска игра. Някой нещастник сядаше върху трикрако столче в средата на локва, а останалите го замеряха с буци кал. Печелеше онзи, който успееше да го събори от столчето три пъти. Глупава и жестока игра. Хенри щеше да изпита огромна наслада! Господарят ми настръхна и понечи да възрази, но аз го потупах по коляното. Улових и пълния със загриженост поглед на Уолси и бързо му смигнах. Той ми се усмихна. Ан Болейн, Господ да я благослови, вдигна глава и — може трескавият ми ум да си е направил шега с мен или пък недостатъчната светлината да ме е подлъгала — но съм сигурен, че ми изпрати въздушна целувка. Въпреки жестокостта, с която тя по-късно се отнесе към клетата кралица Катерина, от този миг нататък сърцето ми ѝ принадлежеше!

— Хайде, Шалот! — прогърмя гласът на адския крал. — Кажени отговора!

— Отговора! Отговора! — подхванаха монотонно неговите приятели и затропаха по масата с чашите си като немирни ученици.

— Много е лесно — отвърнах аз, отблъснах стола си назад и се изправих. — Мъжът трябва да прекоси реката четири пъти. Първо пренася пилето и се връща да вземе зърното. После пренася зърното и се връща с пилето. Остава пилето и пренася лисицата на отсрещния бряг, където я оставя със зърното. Най-накрая се връща да вземе пилето. В нито един момент — заключих победоносно — лисицата не остава сама с пилето, нито пък пилето остава само със зърното.

Господарят ми изръкопляска. Останалите се почесваха объркани по главите, опитвайки се да проумеят решението на гатанката. Хенри ме гледеше свирепо, свъсил вежди.

— Правилно, Роджър — избоботи той. — Явно няма да бъдеш чучело. А сега виж каква награда съм ти приготвил!

Кралят щракна с пръсти на един слуга, който отиде до най-отдалечената врата на стаята и я отвори. Чух гръмовен като камбана лай и драцене на нокти по покрития с каменни плочи под. После в стаята влезе най-рунтавото и най-грамадно ловджийско куче, което някога съм виждал. Двама слуги едва го удържаха за кожената му каишка. Кучето полетя като стрела право към Хенри, скочи на масата, разбута каните и чиниите, докато се мъчеше да оближе лицето на

тлъстия кучи син. Естествено, Хенри се наслаждаваше на обожанието на кучето и на властта си над него. Хвърляше парчета месо в устата му и дори му даде да пие от чашата си за вода. Дамите се разпищяха от удоволствие, когато го почеса зад ушите.

— Добро момче! — извика той. — Добро момче, долу!

Хенри Норис, окуражен от дружелюбното поведение на кучето, се наведе, за да му подаде парче месо. Промяната, която настъпи у грамадния мастиф, беше поразяваща. Той присви уши, устните му се отдръпнаха и разкриха огромните му зъби. В живота си не бях виждал Норис да се движи толкова бързо. Хенри погали кучето, усмихвайки ми се злорадо.

— Това е подаръкът ти, Роджър!

Седях като втрещен. Кучето беше гигантско — най-малко шест-седем стъпки от носа до върха на опашката. Високо беше четири стъпки, имаше мръсна сива козина, огромна глава и хищни челюсти. Когато кралят проговори, кучето извъртя глава, повесило език, и отправи блесналия си поглед към мен. Какво можех да сторя? Да отхвърля пред всички подаръка на краля, щеше да се приеме като обида към негово величество, а и ако го сторех, един Бог знае какви други удоволствия ми беше приготвил Хенри.

— Това е прекалено — прошепна господарят ми.

— Изведете го! — провикна се Хенри. — Отведете Кастор някъде другаде! А ти, Роджър, върви да се сприятелиш с подаръка си!

Доця ми се да се втурна право към най-близкия нужник, но умишлено се бях въздържал от прекомерно пиене. Спомних си думите на Корнелий и докато кралят се разсейваше, взех парче месо от чинията, отворих кесията си и поръсих месото с малко от праха, който ми беше дал предводителят на Нокталиите. Имаше наситен и сладък мирис. Затворих очи и се помолих да не е отрова. Уолси беше покрил долната част на лицето си с ръце. Пръстите на Бенджамин се плъзгаха към камата му. На Ан Болейн вече не й беше до смях. Дори Норис се наведе и прошепна нещо в ухото на краля. Кралят обаче остана неумолим. Изведоха огромния мастиф Кастор и аз трябваше да го последвам.

Към преддверието водеха две врати. Щом пристъпих в него и двете се затвориха и заключиха зад гърба ми. Слугите, които държаха Кастор, ме изгледаха със съчувствие, освободиха кучето от повода и ме

оставиха сам с него, скривайки се зад по-отдалечената врата. Помещението беше опасно от свещници, чиято светлина правеше сянката на кучето върху стената огромна. Чуйте сега голямото прозрение на Шалот. Аз, който съм бил преследван от вълци, леопарди, а на няколко пъти и от плъхове-човекоядци, все пак смятам, че най-свирепото животно на земята си остава човекът. Да не говорим, че знаех доста за кучетата — внимавах да не правя резки движения и се стараех да го гледам право в очите. Кучето имаше добро сърце. Не ми се нахвърли, ами легна, вирна глава с изплезен език и впи поглед в мен. Аз също се приведох и извадих парчето месо от кесията си. Беше крехко и се късаше лесно. Кастор се изправи. Протегнах ръка.

— Хайде, момчето ми — промълвих. — Не изяждай стария Шалот. Ето ти едно сочно парче месо.

Кучето пристъпи към мен. Спря, подуши месото и от огромната му уста се проточиха лиги. Месото изчезна, дадох му друго парче. Всеки обича месо, но Кастор ги лапаше, все едно животът му зависеше от това. Най-накрая изяде всичко и започна да ближе ръцете ми. Изръмжа. Сякаш ръмженето идваше направо от стомаха му. Изправих се и го погледнах отгоре.

— Как смееш! — казах аз с твърд глас. — Седни!

Той седна и заскимтя подкупващо, с умоляващи очи. Отворих кесията, която Корнелий ми беше дал. Поръсих малко от праха по пръстите си и му позволих да ги оближе.

— Добро куче!

Тръгнах към далечния край на помещението. Кучето ме последва.

— Седни! — извиках.

Кучето падна като фустата на някоя лека жена.

— Стани!

Кастор наостри уши и размаха опашка, гледайки ме настоятелно.

— Ела тук! — щракнах с пръсти.

Видях, че се готви за скок.

— Не, ходом!

Казвам ви, това куче имаше десет пъти повече ум в главата си от моя калелан и всичките му енориаши, взети заедно. Кучето се приближи, близна върха на ботуша ми и легна на земята. Забравих за Хенри и за неговите ухилени придворни, изпълнени с презрение.

Приятелите ми се брояха на пръсти и в тази мрачна зала изведнъж осъзнах, че съм си спечелил още един, който ще ми е верен до гроб.

Да можехте да видите със собствените си очи какво последва! Върнах се в кралската банкетната зала с Кастор, който пристъпваше зад мен. Казах му „Долу!“ и той седна. Когато Хенри го повика, Кастор, Бог да го благослови, не го удостои дори с поглед. Придворните се смееха и ръкопляскаха. Към нас полетяха кесии със сребро. Дори старият Хенри благосклонно призна поражението си. В знак на задоволство ме замери с чашата си и едва не ме улучи в главата.

(Много години по-късно, когато Хенри вече беше болен от сифилис и аз го разхождах из двореца в количката му, той не спираше да ме пита как съм успял да опитомя кучето. От уважение към паметта на Кастор така и не казах истината на стария мошеник.)

На следващата сутрин аз, Бенджамин и новият ни спътник, който настоя да спи в леглото ми, се присъединихме към Корнелий в къщата на пазача в имението Малвъл. В един момент с предводителя на Нокталиите останахме насаме и аз се възползвах от случая, за да го попитам какъв е бил този прах и откъде беше научил за подаръка от Хенри. Корнелий се ухили. Белите му и остри зъби ми напомниха за Кастор.

— Колкото до гатанката — отвърна ми той, — няма гатанка, която да ме озадачи, мастър Шалот. А що се отнася до подаръка, граф Егремонт подари на Хенри две кучета. Вашият крал заяви, че му трябва само едното, но имаше намерение да даде другото на някой от своите приятели, който най-малко очаква такъв подарък. Когато чух за гатанката, си спомних, как Хенри се кискаше, планирайки подаръка си — Корнелий сви рамене. — Пък Кастор обича анасоново семе. Всички кучета го обичат. Дай му малко и ще ти е верен до гроб.

— Кралят знае ли? — попитах.

Корнелий поклати глава.

— Анасоновото семе е сладко — чукна той с пръст по брадичката ми, — но Кастор познава хората, мастър Шалот. Очевидно е видял у теб качества, които остават скрити за останалите.

Смутих се. Корнелий ме потупа по рамото.

— Не се стеснявай, мастър Шалот. Не те лаская. Просто мисля, че всички хора са зли по природа, но някои са по-малко зли от

останалите.

По-късно същия ден Егрмонт, Кемп и останалите Нокталии пристигнаха в имението Малвъл. Придружаваха ги двама стрелци от Тауър, които охраняваха покрита каруца, превозваща стоманеното ковчеже с реликвата. За известно време настъпи суматоха, понеже стражите обиколиха имението и претърсиха обстойно всяка педя от господарската къща. С Бенджамин наблюдавахме събитията от къщата на пазача, а между нас стоеше Кастор, вперил поглед през прозореца. Когато слугите доведоха кралските ловджийски кучета, които щяха да патрулират в имението през нощта, Кастор отметна глава и залая в радостно очакване. Вече бях опознал кучето и щом му хвърлих две парчета сладкиш, то легна на пода и ме загледа с обожание. Видяхме, как свалят ковчезето от каруцата и го пренасят в къщата. Сред новодошлите съгледах сър Хюбърт Баркли и една млада двойка. Попитах Корнелий кои са те.

— Осуалд и Имелда Петръл.

— Защо са тук?

— Стражите трябва да се хранят. Ще пускат семейство Петръл в къщата всеки ден в три часа, за да приготвят вечерята и закуска за следващата сутрин, както и за да почистят съдовете в кухнята. Ще си тръгват преди шест часа — Корнелий ме тупна закачливо по рамото. — Не се притеснявай, Шалот, Егрмонт лично ги е избрал.

Той се наведе и погали Кастор.

— Реликвата ще бъде в безопасност, стига вашият крал да не скрои някой номер.

— Няма, освен ако не се е сдобил със способността да става невидим! — сопна се Бенджамин. — Как, за Бога, някой ще съумее да проникне в имението при тази охрана, да открадне безценната реликва и да се измъкне безнаказано?

— Да, как наистина? — промърмори Корнелий. — Погледът на вашия крал обаче беше достатъчно красноречив за мен. Той иска да завладее Франция и за тази цел му е необходима подкрепата на Негово императорско величество. Може би обаче връщането на реликвата му се струва прекалено висока цена за този съюз!

Два часа по-късно всички се събрахме в салона на къщата. Баркли се приближи към мен, за да ме поздрави. Изглеждаше засрамен

и се извини, че не е научил навреме какво ме е сполетяло. Успокоих го и му стиснах ръка. Баркли посочи към стоманеното ковчеже на масата.

— Радвам се, че задачата ми приключи, Роджър. Въобще не съжалявам, че се разделям с тази реликва.

— Да не би да сте имали посетители? — прекъснах го аз. — Някакви разбойници да са се опитвали да влязат в къщата ви?

— Не, не — поклати глава Баркли. — Ковчежето беше запечатано ден след като те отведоха. Хората на сър Томас Кемп патрулираха из околните улици. Бяхме в безопасност.

— Дори и от интригите на краля ли? — прошепнах.

Баркли, Бог да го благослови, се изчерви от смущение.

— Повярвай ми, Роджър — на свой ред ми прошепна той, — макар че едва ли ще повярваш и на половината от историята...

Егрмонт го извика и Баркли се отдалечи. Насочих погледа си към младите съпрузи, които бях зърнал по-рано през деня. Бяха симпатична двойка и държаха гостилница на ъгъла на Милкуел Стрийт, съвсем близо до църквата „Сейнт Джайлс“. Осуалд имаше приятно лице и се стараеше да се хареса на всяка цена. Беше загубил ума и дума. Имелда беше умницата в семейството. Имаше остри черти и рязко, хладно поведение. Не отвърна на задявката ми и полушеговито-полуядосано ми разказа, че Чужденеца, както наричаше Егрмонт, им предложил пет златни монети, за да готвят на стражите.

— Как можех да откажа? — заяви тя. — С тези пари ще можем да разширим гостилницата и дори да купим къщичката до нас и да я направим пивница.

— Защо се е спрял тъкмо на вас? — любопитствах.

— Ами защото, мастър Шалот, моите пайове са прочути в цял Лондон. Много ме бива в кухнята. При нас идват благородници, търговци и кръчмари. Трябва сам да се уверите някой път.

Допаднаха ми ясните ѝ, излъчващи задоволство очи. Тъкмо щях да приема поканата ѝ, когато Егрмонт помоли повечето присъстващи да излязат от стаята. Още помня всяка подробност — Нокталиите с нахлузените на главите им качулки; яките стрелци с обветрени лица — най-опитните бойци от кралската войска, преметнали през рамо дългите си лъкове; младия и жаден за одобрение Осуалд и Имелда, която ми се усмихваше през рамо. Всички те отидоха да чакат в коридора. Господи, затварям очи. Както казва Макдъф: „Как мога да

забравя, че са живели същества, които за мен били са всичко?“^[2] Безценен беше този миг, в който виждах всички живи и здрави. Погледна ли обаче назад, осъзнавам, че тези хора са били обречени, набелязани за жертви на кърваво убийство.

Казват, че държавата на Карл Велики носи проклятие, и никак не ми е трудно да повярвам на тези твърдения. Кемп, Корнелий, още един от Нокталиите, Баркли, Бенджамин и аз се събрахме около масата. Егремонт счупи печата на ковчежето и отвори капака. Развърза торбичката, извади отвътре държавата на Карл Велики и я показа на всички.

— Вижте! — прошепна. — Държавата на императора! Божественият знак на Империята, който отново е притежание на законния наследник на Карл Велики, Негово императорско величество Карл V, император на Свещената римска империя, крал на Испания и Божи наместник на земята!

Големия звяр със сигурност щеше да възрази срещу това описание, но дори аз занемях благоговейно пред великолепието и красотата на тази прочута реликва. Егремонт я подаде на Баркли, който я огледа внимателно.

— Това е държавата, нали? — попита Егремонт.

— Това е — отвърна златарят.

Егремонт я постави обратно в торбичката и я върна в ковчежето, което отново беше запечатано.

— Така — обърна се към нас Егремонт. — Ето какъв е планът. Осмина от Нокталиите, начело с Йонатан — Егремонт посочи към един мъртвешки блед мъж, — ще останат да пазят реликвата. Ще им помагат шестима кралски стрелци от Тауър. Тези мъже няма да напускат къщата. В три часа всеки ден — Егремонт презрително сви устни — вътре ще бъдат допускани двамата готвачи. Те няма да могат да внасят или да изнасят каквото и да било. Ще приготвят вечерята, както и закуска за следващия ден. В шест часа трябва да са си тръгнали.

Егремонт направи пауза и огледа присъстващите.

— Капаците на всички прозорци ще бъдат затворени. Предната врата ще се заключва отвън. Ключовете ще държи Корнелий. Щом готвачите напуснат имението, кучетата ще се пускат и къщата на

пазача ще се затваря. Разбрах, че останалите стрелци ще лагеруват пред стените на имението. Така ли е, сър Томас?

Кемп кимна.

— В шест сутринта и в шест вечерта Корнелий ще пали фенер. Йонатан ще му отговаря — Егрмонт направи пауза. — Ако от къщата не отговорят на сигнала, Корнелий незабавно ще изпрати да ме повикат. Ние двамата със сър Томас ще отседнем в една местна странноприемница — „Златната дарохранителница“.

Егрмонт прекоси стаята и сложи ръка върху рамото на Йонатан.

— Имам ти пълно доверие — каза му Егрмонт и впери поглед в него. — Трябва да следваш точно заповедите ми, разбираш ли? Дори някой да се разболе, той ще трябва да остане в имението.

— Колко време ще продължи това? — сопна се Кемп.

— Казах ви, сър Томас, докато не подготвим императорския кораб за отплаване — усмихна се кисело Егрмонт. — Корабът ще бъде съпровождан от английската флота, както и от императорски галери. Не искаме французите да се месят.

— Кога ще стане това?

— Когато ви известя, след около пет дни. Сега трябва да вървим.

Егрмонт и Кемп се сбогуваха с петнайсетимата мъже, които оставаха да пазят реликвата, и после си тръгнахме. Тогава за последно ги видяхме живи.

[1] Пиер Абелар е средновековен френски философ, теолог, поет и композитор. — Бел.ред. ↑

[2] Шекспир, Уилям. „Макбет“, IV д., III сц., прев. В. Петров, изд. „Народна култура“, 1974 г. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Корнелий, Бенджамин, аз и, разбира се, милият Кастор се настанихме в къщата на пазача. Останалите английски стрелци си стъкмиха колиби и огнища сред пущинака отвъд защитната стена и, като всички войници, скоро се почувстваха като у дома си. Всички те бяха врели и кипели в битки. Не се разделяха с оръжието си и обхождаха околните пътища, държейки пътниците далеч от Малвъл. Егремонт беше хитра лисица — на двамата с Бенджамин не ни беше лесно да разговаряме, докато Корнелий беше в стаята над нашите. Немецът обаче се оказа много добър събеседник. Въпреки мрачния си вид имаше хубав напевен глас и сдържано чувство за хумор. Беше образован и начетен мъж. Вечерта, когато Егремонт си тръгна, заварих Корнелий да пише писмо в стаята си. Попитах го дали всичко е наред.

— Да — отвърна ми. — Пиша на дъщеря си Луиза. Омъжена е за търговец. През пролетта очаквам да стана дядо.

На лицето му изгря кротка усмивка.

Знаете поговорката, в която се казва никога да не съдиш за книгата по корицата. Това със сигурност се отнасяше за Корнелий. Той беше изключително опасен противник. И преди се бях сблъсквал с такива като него — разпитвах те любезно и измъквах повече сведения от който и да е инквизитор. Погледът му беше присмехулен. Знаех, че той знае, че аз знам, че Хенри е намислил да ги преметне. Това правеше всички ни много осведомени, само дето аз и Бенджамин бяхме в безизходица. Един Господ знаеше как щяхме да постигнем целта си.

Прекарахме първата вечер в къщата на вратаря, обсъждайки шепнешком задачата си. Кастор стоеше на пост на прозореца и наблюдаваше кралските мастифи, които обикаляха имението. Умно животно беше. Не излая нито веднъж, само ръмжеше ниско, сякаш се възмущаваше, че не може да излезе и да си поиграе с тях. С Бенджамин видяхме как един от прозорците на господарската къща се

отваря и как проблясва фенер. Чухме отгоре стъпките на Корнелий, който беше подал уговорения сигнал.

— Какво, за Бога, можем да сторим? — промърмори Бенджамин. — Мاستифите ще ни разкъсат на парчета, ако се опитаме да прекосим двора. Никой не може да проникне в къщата, а дори да успеем, няма да оцелеем дълго — въздъхна. — Следователно не можем да предприемем нищо, докато реликвата не поеме към кораба. Мисля си, че този път ще разочароваме нашия крал, Роджър.

Седнах на ръба на леглото си и навъсено се взрях в стената. Този ден не бяхме виждали Агрипа, но усещах, че той скоро ще се появи, носейки ни зловещо предупреждение от Големия звяр.

— Дори да можехме да се промъкнем в къщата — продължи Бенджамин, — не разполагаме с копието.

— Не се съмнявам, че скоро ще се сдобием с него — троснах се аз.

Трябваше да стана гадател. Пророк, който вижда в бъдещето. На следващата сутрин ние с Бенджамин тъкмо се канехме да изведем Кастор на разходка извън имението, когато пристигна Кемп. Беше сам и настоя да ни придружи. Докато вървахме през изгорялата от слънцето трева, той бърбореше за събитията в кралския двор и за последната сатира на Скелтън^[1], насочена срещу Уолси. Когато стигнахме гората и Кастор подгони някакъв клет заек, Кемп ни поведе навътре сред дърветата. Наблизо имаше стар дънер — вероятно мълния беше поразила дървото — около който бяха пораснали храсти. Кемп си проби път през гъсталака. Видях, че в дънера има дупка. Кемп бръкна в нея и измъкна голяма кожена торба. Развърза я и внимателно извади отвътре държавата на Карл Велики. Казвам ви, Баркли беше не само изкусен златар, но и ненадминат фалшификатор. Златното кълбо представляваше съвършено копие на онова, което бях видял в имението Малвъл. Внимателно го претеглих в ръце. Беше същото като истинската държава и на тегло, и на вид.

— В известен смисъл копието също е истинско — промърмори Кемп. — Истинско злато.

Той посочи пръстените, които го опасваха.

— Скъпоценни камъни. Само най-вещият майстор може да забележи, че е направено в Лондон преди няколко седмици, а не е седемстотингодишна реликва.

— И как, за Бога — попита Бенджамин, — ще успеем да подменим истинската държава с копието?

Кемп сви рамене.

— Кралят има доверие във вас и в мастър Шалот. Трябва да успеете.

— Няма да стане сега — отвърнах. — Не искам някое куче да ми отхапе крака или пък да получи стрела в гърлото.

— Известно ли е кога ще пренесат реликвата на кораба? — поиска да научи Бенджамин.

— Или пък как?

Кемп поклати глава. Бенджамин се плесна по бедрото с ръкавиците си.

— Това е невъзможно.

Кемп се намръщи и върна копието в торбата.

— Аз свърших моята част от работата, мастър Даунби. Сега вие трябва да свършите вашата. Ще пазя копието, докато не се приготвите.

— Защо не дадем копието на краля? — подиграх се аз. — Да не мислите, че ще забележи разликата?

Кемп се усмихна.

— Чудех се дали няма да ти хрумне подобно нещо, Шалот. Баркли може да разпознае копието, както и аз. Истинската реликва носи скрит белег — той постави ръка на рамото ми. — Това обаче е моята малка тайна, а вие имате да изпълнявате заповеди.

Запътихме се обратно към Малвъл, а Кастор тичаше пред нас с развети уши. Кемп взе коня си, скри копието на държавата в дисагите си и препусна обратно към „Златната дарохранителница“.

Аз и Бенджамин се върнахме към задълженията си на пазачи. Дните се нижеха. Двамата готвачи, Осуалд и Имелда, идваха винаги навреме и си тръгваха точно в шест, преди да пуснат кучетата. На третата вечер ги причаках край портата.

— Как вървят работите в къщата? — полюбопитствах.

— Много е спокойно — отвърна ми Осуалд, — само дето започва да понамирисва. Нужниците трябва да се почистят. Нокталиите не харесват стрелците и стрелците не харесват Нокталиите. Времето им минава в игра на комар, пиене и приказки.

— Ами Йонатан?

— Изглежда угрижен — отговори Имелда. — Предпазлив е и не го свърта на едно място.

— Разтревожен ли е?

— Така мисля. Но не толкова, колкото първия ден.

Следващия следобед Осуалд и Имелда си тръгнаха в шест. Както обикновено, Корнелий изчака прозорецът да се отвори и когато това се случи, подаде сигнал със своя фенер. Прекарахме една скучна вечер. Господарят ми лежеше на леглото и не откъсваше очи от гредите на тавана. Беше станал много мълчалив, откакто се върна от Венеция. Мислите му постоянно се въртяха около прекрасната Миранда, но си давах сметка, че е силно обезпокоен и заради сегашното положение, както и заради заплахите на братята Попълтън. Повярва, че не съм виновен за смъртта на Голямата уста, но въпреки това продължаваше да се тревожи какво ще се случи, ако и когато се върнем в Ипсуич. Честно да ви кажа, тази вечер прекарах с пиенето. Заспах, докато си представях пътуването си към западното крайбрежие на Африка. Сънят ми беше изпълнен с кошмари. Привидяха ми се хиляди ужасяващи останки от корабокрушение и риби, които ръфат месата ми. Видях се проснат сред мъртвешки черепа и изхвърлен на безлюден бряг в очакване от тъмната гора да наизлязат какви ли не страхотии. Корнелий ме разбуди грубо с ритници по леглото. Толкова беше развълнуван, че заговори на немски, но после се съвзе. За пръв път го виждах уплашен.

— Какво става? — попита Бенджамин.

— Отдавна се съмна — отвърна Корнелий, — а от къщата не подадоха сигнал!

— Дали да не отидем до там? — предложих.

— Кучетата още са навън. Заповедите на Егрмонт бяха ясни. Ако светлината не се появи, трябва незабавно да изпратя да му съобщят. Един от стрелците вече препуска към странноприемницата, където е отседнал.

Кастор, който заемаше по-голямата част от леглото ми, стана и се запъти към прозореца, вглеждайки се в потъналата в тъмнина къща, без да помръдва глава. Някак си усещах, че предстои да се разрази истински кошмар. Едно от кучетата-пазачи, сякаш също обзето от лоши предчувствия, зави към просветляващото небе и Кастор се присъедини към него.

Камбаните на някаква далечна църква тъкмо забиха за утринната литургия, когато Кемп и Егремонт, придружен от многочислена свита, в галоп се приближиха към къщата на пазача. Кучетата бяха прибрани. Докато чакахме, Корнелий не беше откъсвал поглед от къщата, сякаш ако се съсредоточеше до крайна степен, щеше успее да види какво не е наред. Тръгнахме по пътеката. Корнелий отвори вратата и влязохме в къщата на смъртта. Точно на прага лежеше един от стрелците. Подът беше хлъзгав от кръвта, изтекла в огромна локва от прерязаното му гърло. В салона намерихме покосени още двама стрелци. На мястото на носа и устата на единия стърчеше стрела от арбалет. Другият лежеше по лице с прерязано от ухо до ухо гърло. Корнелий се втурна в салона. Онези, които вървяха след Егремонт, се скупчиха зад нас. Граф Теодосий се обърна и заповяда на неколцина мъже да се качат на горния етаж. Корнелий изтича от салона с побеляло лице.

— Ковчежето! — извика той. — Ключалката е разбита и държавата я няма!

— Не е възможно! — челюстта на Егремонт увисна.

Кемп ни стрелна с очи, но Бенджамин поклати глава.

Егремонт плесна с ръце.

— Всички тук! — ревна. — В салона! Ти и ти — посочи той двама от своята свита — качете се на конете и препуснете към града! Известете кардинала, че държавата е изчезнала. Нека пристанищата и градските порти бъдат завардени!

Докато Егремонт даваше нареждания на хората си, настана суматоха. После влязохме в салона. Заварихме ковчежето с отворен капак. Хитроумните ключалки на Баркли чисто и просто бяха разбити и ковчежето беше отворено с помощта на лост. Държавата липсваше. Претърсихме внимателно цялата къща. Навсякъде лежаха трупове. Повечето бяха с прерязани гърла, а останалите бяха пронизани от стрели в гърлото или в гърдите. Йонатан, когото Корнелий беше назначил за предводител на стражата, лежеше в леглото си и гледаше нагоре с невиждащи очи. На гърлото му зееше огромна рана, а кръвта беше намокрила елека му и чаршафите под него.

Корнелий не беше на себе си от ярост. По заповед на Егремонт заключиха предната врата на господарската къща и подсилиха охраната при къщата на пазача. Кемп, изменен като всички останали,

просто седеше в салона и се взираше в празното ковчеже. После ни помахна да се приближим.

— Не — отговори Бенджамин, още преди сър Томас да зададе въпроса си. — Не, не, не. Не сме забелязали нищо нередно.

Събраха петнайсетте трупа и ги разположиха в зловеща редица в салона. Всичките бяха намерили смъртта си по ужасяващ начин. Махнаха ковчежето от масата, опразниха залата и поставиха стражи отпред. Егремонт, аз, Корнелий, Бенджамин и Кемп се събрахме около дългата грубо скована маса. Известно време Егремонт само седеше и се полюшваше напред-назад.

— Как? — едва прошепна той. — Как е могло да се случи това? Корнелий — озъби се, — нали нямаше тайни входове?

— Няма. И преди да сте попитали, граф Теодосий — не сме забелязали отворен капак на прозорец, нито нещо друго нередно.

— Как тогава, за Бога — отвърна му Егремонт, — се е случило това? Тук имаше петнайсет мъже — шестима кралски стрелци и деветима от най-опитните Нокталии. Никой от тях не би се предал лесно.

— И аз не мога да си го обясня — намеси се Бенджамин. — На пост бяха поставени петнайсет мъже, нали?

Кемп и Егремонт кимнаха едновременно.

— И на пода в салона имаме петнайсет трупа, прав ли съм?

— Лично ги преброих — отговори му Кемп.

— Никой не е влизал, нито пък сме видели някой да се измъква от къщата.

— Някой, така ли? — подметна Егремонт. — За Бога, мастър Даунби, петнайсет изкусни бойци не могат да бъдат избити от един човек!

Седяхме безмълвни, смразени от думите му. Егремонт имаше право. Що за сила, що за мощ, що за ловка шайка беше съумяла да се справи с такава лекота с петнайсет опитни войници?

— Умът ми не го побира — проговори Бенджамин със затворени очи. — Имението се пазеше отвън и отвътре. Да речем, че е дело на убиец — той отвори очи. — Могъл е да убие двама или трима, но останалите са щели да вдигнат тревога — трябвало е само един от тях да извика за помощ. Някои са с прерязани гърла, което е могло да стане и докато са спели... Но стрели от арбалет в лицето? Трябва да са

изстреляни от съвсем близо. Жертвите трябва поне да са знаели какво става.

Бенджамин си играеше с пръстена на ръката си.

— Има и друго — добави той. — Забелязахте ли, че всичко си е като преди? Нито мебелите са разхвърляни, нито има никакви следи по стените. Нищо не подсказва, че тези петнайсет мъже са се съпротивлявали по някакъв начин.

Прекъсна го отварянето на вратата. Влезе един от хората на Кемп и прошепна нещо в ухото на сър Томас.

— Какво става? — озъби се Егремонт.

— Прегледахме оръжията им — отвърна сър Томас. — Войниците дори не са извадили мечовете и камите си. Кралските стрелци не са заредили нито една стрела в лъковете си. Нито един от бойците не е използвал оръжието си с две изключения — той погледна към Корнелий през масата. — Вашите Нокталии носеха дълги ками, арбалет и стрели, нали?

— Да.

— Използвани са един арбалет и една кама. Това са оръжията, с които са били избити петнайсетимата мъже. Но откъде се е взел убиецът?

— Мазето — проговори Бенджамин.

— Претърсих го веднага — рязко му отвърна Егремонт. — Беше празно и голо, както когато пристигнахме.

Кемп потри лице.

— Представяте ли си как ще побеснее кралят?

— Гневът на краля ви — кисело заяви Корнелий — няма да е нищо в сравнение с този на негово императорско величество!

Пръстите му забарабаниха по масата.

— Петнайсет мъже са мъртви, а реликвата я няма! Какво ще правим, граф Теодосий?

— Връщаме се в Лондон. Ще оставя тук неколцина от хората си — Егремонт се изправи. — Корнелий, искам всяка педя от къщата да се претърси отново — после погледна към Кемп. — Ще ме придружите ли, сър Томас? Негово високопреосвещенство кардиналът и негово величество кралят ще искат някой да потвърди думите ми.

— Почакайте малко — Корнелий отиде до една странична маса и вдигна от нея чиния, върху която още имаше остатъци от храна. —

Забравихме двама души — готвачите Осуалд и Имелда.

— Това е нелепо! — обадох се аз. — Нали сте ги виждали — двама невъоръжени млади хора! Как мислите, че са го направили? Избили са цял гарнизон с наденица ли?

Корнелий се намръщи.

— Сър Томас, граф Егрмонт, ще пратя човек до гостилницата. Осуалд и Имелда трябва незабавно да дойдат тук.

Егрмонт сякаш се канеше да възрази, изненадан от заявлението на Корнелий, но после сви рамене и излезе от стаята, следван от Кемп.

След като той си тръгна, недоверието между присъстващите нарасна още повече. Корнелий ни наблюдаваше с присвити очи, а когато предложихме да претърсим къщата, той настоя да ни придружи. Първо отидохме в мазето и след като не открихме нищо нередно там, продължихме да претърсваме стая по стая. Виждаше се, че някои от леглата са използвани — чаршафите бяха мръсни и смачкани. Въпреки това всичко изглеждаше така, сякаш ангелът на смъртта беше отнесъл хората в къщата за един миг. На масата в една от стаите стояха зарове и чашка, сякаш играта беше прекъснала внезапно. На пода в друга стая бяха пръснати карти за игра. На едно столче в кухнята лежаха два ножа и точило, сякаш собственикът им тъкмо ги беше острил, когато смъртта го е застигнала. Трескаво претърсихме хранителните продукти, душейки хляба, сушения бекон и плодовете. Бенджамин отпи от един мях с вино. Вдигна бъчвичка за ейл, но тя беше празна. Той я постави обратно на пода и седна отгоре ѝ.

— Как се е случило това? — повтори той думите на Егрмонт.

Корнелий се приближи и застана над него.

— Мастър Даунби.

Бенджамин вдигна поглед.

— Само не ми казвайте, че сте тук, за да пазите реликвата — каза Корнелий. — Ще отречете ли, че имате тайна заповед от краля да му върнете държавата на Карл Велики?

Бенджамин се изправи и го погледна открито.

— По друго време и на друго място подобни думи можеха да предизвикат дуел, мастър Корнелий.

— Ще го запомня, мастър Даунби, но въпросът ми още е в сила!

Измъкнах камата си. Приближих се и опрях върха ѝ в якия врат на Корнелий.

— А, вярното псе! — дори не си направи труда да се обърне Корнелий.

— Стойте далеч от господаря ми! — заповядах му. — Корнелий, вие сте натоварен с вашите заповеди, а ние с нашите. Бяхте с нас в къщата на пазача през цялото време. Не сме припарвали до господарската къща, но пък вие — да. Вие отваряхте вратата на готвачите на влизане и на излизане. Какво друго е ставало тук?

Корнелий леко извърна глава, а после се обърна със зашеметяваща бързина. Замахна с едната ръка, а с другата ме улучи точно под гърдите и ме отблъсна. Изпуснах ножа от ръката си. После Корнелий застана между мен и Бенджамин с изваден меч и кама. Създалата се суматоха накара останалите да се втурнат към кухнята. Корнелий владееше положението, насочил меча си към Бенджамин, а камата към мен. Поемаше дълбоко дъх през ноздрите си и едва съдържаше гнева, който бушуваше у него. Ръката на Бенджамин вече беше върху меча му. Тъкмо се чудех дали да бягам, или да се бия, когато в коридора се вдигна шум. Обърнах се и видях на прага Кастор. Не изглеждаше като обичливото и игриво куче, което познавах. Приклезна с изпънат врат, прибрани уши и полуотворена паст като някоя огромна котка и запълзя по пода към Корнелий.

Водачът на Нокталиите насочи меча и камата си към новопоявилата се заплаха. Стрелна ме с поглед и разбрах, че е време да му върна дълга.

— Кастор! — повиках кучето със заповеднически тон.

Кастор продължи да напредва.

— Кастор, имам сладкиши за теб! Стой!

Кастор изправи уши, седна и едва ли не се усмихна благо на Корнелий. Приблжих се и го погалих. Извадих от кесията си лепкаво парче сладкиш. Кастор го взе и го запремята в устата си, щастлив като дете.

— Прибери меча и камата! — нареди Бенджамин и после махна към струпалите се на прага на кухнята хора. — Връщайте се към задълженията си. Ако намерите нещо, донесете го тук!

Кастор се обърна, изръмжа и само след миг на вратата нямаше жива душа. Корнелий прибрани меча и камата си и се приближи с протегнати ръце.

— Не исках да те обидя, Шалот. Нито пък вас, мастър Даунби. Ако обаче вие нямате нищо общо с убийствата, знайте, че нямам и аз.

Корнелий посочи към кучето.

— Чудя се дали той няма да може да ни помогне?

След още три парчета сладкиш Кастор щеше да се покатери и на Луната, ако го помолех. Тръгнахме да обикаляме къщата отново заедно с него. Той не забеляза нищо нередно на горния етаж и беше привлечен само от някакви остатъци от храна — парче пилешко бутче, което лежеше в ъгъла на една камина.

За него това се превърна в игра на търсене на храна. Върнахме се в коридора на долния етаж, но Кастор отказа да влезе в салона, където трупове вече се вкочаняваха под окървавените чаршафи. Легна на прага и заскимтя, отправил умолителен поглед към мен. Останах с него, докато Бенджамин и Корнелий оглеждаха трупове. От време на време отвърщах очи, понеже те отмятаха чаршафите и отдолу се откриваше окървавено лице, пронизана от стрела гръд или глава, увиснала заради огромната рана на врата.

Бенджамин обаче внимателно оглеждаше трупове, проверяваше степента на вкочаняване на ръцете и краката им, разхлабваше коланите им и повдигаше елеците им. Отначало Корнелий го наблюдаваше озадачен, но после проумя какво търси господарят ми.

— Всичките бяха млади мъже — отбеляза той.

— Да, да — отвърна му разсеяно Бенджамин. — Плътта е изстинала, но крайниците все още не са напълно вкочанени. По кое време сутринта влязохме в къщата?

— Някъде между седем и осем часа — отвърна му Корнелий.

— Според мен са убити шест или седем часа по-рано — каза Бенджамин. — Кръвта още не се е съсирила, крайниците не са вкочанени и няма следи от отравяне.

Той посочи към гърдите на един от убитите.

— Повечето отрови оставят червеникави или тъмновиолетови петна по гърдите или корема, а тук не виждам такива.

Покриха трупове и се върнахме в кухнята. Кастор, който подуши храната, веднага се оживи. Запъти се към котлето, което висеше над огнището, и го подуши одобрително. Потопих пръст в гозбата и опитах.

Един от хората на Егремонт дойде да ни съобщи, че готвачите са при къщата на пазача. Излязохме от кухнята и минахме покрай отворената врата към мазето. Кастор веднага се шмугна надолу като пор в заешка дупка. Заслизахме надолу по стълбите. Кучето ни изчакваше с разтворени крака, вирната глава и блеснал поглед, сякаш това беше част от играта. Въодушевлението му заинтригува Бенджамин. Подадох на Кастор едно парче сладкиш и му заръчах да се върне горе. Кучето ми се подчини. Таванът на мазето беше измазан с хоросан, имаше тухлени стени и пръстен под. Тримата се заехме да проучваме стените, почуквайки по тухлите. Каквито и надежди да бяхме хранили да открием някакъв таен проход или врата, останахме разочаровани.

(Вече не е така, разбира се. Заради гоненията, на които са подложени католическите свещеници, сега всяка господарска къща разполага с подземия, тайни врати и скривалища. Аз лично имам поне три скривалища. Трябваше да са четири, но съм забравил къде е четвъртото. Построй ги дърводелецът Николас Оуен — мирянин, който се беше посветил в служба на ордена на йезуитите. Той беше Божи човек, дребен на ръст и вечно засмян. После главният шпионин на Елизабет го спипа и клетият Николас попадна в Тауър. Палачът Топклиф така го беше подредил, че трябваше да съчленяват тялото му отново, за да го замъкнат до бесилката и да го обесят. Огромно наследство остави Оуен. Кралството е пълно с построени от него скривалища и ще минат стотици години, преди да бъдат открити всичките!)

Търсенето дотегна на Бенджамин и Корнелий.

— Защо това куче се развълнува така? — попита Бенджамин.

Аз ударих с крак по пода.

— Дали пък тук няма нещо скрито, господарю?

Бенджамин се съгласи. Повикахме слугите и, въоръжени с кирки и лопати, те разкопаха пода. Бенджамин беше много предпазлив. Нареди на един от слугите да донесе торби, в които грижливо събраха пръстта.

— Тук има нещо! — извика един от тях.

Бенджамин го изблъска, приклепна над грамадната дупка и впери поглед вътре. Наведе се и вдигна парче жълтеникав плат, който беше покрит с пръст и се разпадаше от старост. Грабна лопатата от ръцете

на слугата и започна внимателно да копае. Бяхме принудени да се върнем на стълбището, понеже подът на мазето беше зейнал като яма. Протегнали шии, видяхме Бенджамин да изравя парче плат, навито на руло.

Когато най-накрая успя да го измъкне цялото, го отнесохме горе и Бенджамин внимателно го разви. Оказа се дебел, стар гоблен, от онези, които се окачваха по стените. Беше избелял, изпоцапан и криеше отблъскващи останки — женски скелет. Костите бяха трошливи, от зеещия череп висяха сиви кичури коса. Едно от ребрата беше счупено, а останките от рокля бяха целите в тъмнокафяви петна. Слугата изруга и се отдръпна. Бенджамин обаче внимателно положи скелета на пода. Една от костите на китката изтрака, докато господарят ми претърсваше гънките на плата. Накрая той измъкна малък медальон с капаче, върху което бяха гравирани инициалите И. М.

— Това няма нищо общо с нашето търсене, нали? — попита Корнелий.

Бенджамин поклати глава.

— Това, което виждате, сър, са тленните останки на Изабела Малвъл, някогашната собственичка на това мрачно имение. Някой се е промъкнал в къщата ѝ, ограбил я е и дори ѝ е счупил реброто, вероятно опитвайки се да я накара да издаде къде е скрила богатството си — Бенджамин посочи към тъмните петна по парцалите. — После са ѝ прерязали гърлото, омотали са трупа ѝ в някакъв гоблен и са я заровили в мазето.

Не откъсвах поглед от медальона. И преди бях виждал тези инициали — върху гоблен в подобното на пещера подземие на лорд Харон.

[1] Джон Скелтън, познат още като Джон Шелтън, е английски поет. Заради острата си сатира той си спечелил много врагове, сред които бил и кардинал Томас Уолси. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Бенджамин нареди да отнесат останките в салона и да ги положат до останалите трупове. Пратихме още един куриер в Уестминстър.

— Съмнявам се да има наследници или роднини — заяви Бенджамин. — Затова кралят ще трябва да реши по-нататъшната съдба на останките на клетата жена.

Заедно с Корнелий отидохме в къщата на пазача, където ни очакваха Осуалд и Имелда. Денят преваляше. На средата на пътеката спрях и се обърнах към господарската къща с нейните прозорци със затворени капаци и с мрачните ѝ стени. Къщата на смъртта! Дали убийството на стопанката ѝ пораждаше това усещане за витаещо зло? Дали духът на старицата все още бродеше из нея, търсец възмездие като бащата на Хамлет за жестоката си смърт? Не се съмнявах, че лорд Харон и неговата шайка са отговорни за страховитото убийство на старата жена, че през някоя нощ са се вмъкнали в къщата като плъхове в хамбар, разграбили са всичко и са измъчвали старата Изабела до смърт. След това сигурно са видели трупа ѝ в онзи гоблен и са го заровили в мазето, а после са заличили следите си, за да изглежда, че стопанката на къщата и всичките ѝ притежания са изчезнали мистериозно. По-важният въпрос обаче беше дали лорд Харон и шайката му са щурмували предната врата, или са използвали някой таен проход и вход, които още не бяхме намерили.

— Роджър? — Бенджамин и Корнелий ме наблюдаваха озадачени.

— Извинете ме.

Настигнах ги и влязохме при Осуалд и Имелда, които трепереха от страх в тясната стаичка на пазача. Седяха на една пейка, хванали се за ръце, и приличаха на призраци. Стрелците им бяха съобщили за ужасяващите събития.

— Не знаем нищо — заяви Осуалд и прегърна жена си през раменете. — Не сме участвали в нищо нередно.

Понякога можеш да прецениш дали някой казва истината още щом си отвори устата. Дълбоко в себе си знаех, че Осуалд не лъже. Те бяха две невинни души, попаднали случайно в тази вероломна игра. Млад мъж и съпругата му, горящи от желание да успеят в града, чието близко познанство със силните на деня им беше навлякло истинско проклятие. Корнелий и Бенджамин си мислеха същото. Седнахме срещу двамата готвачи. Бенджамин улови ръката на Имелда и я увери, че може да разчита на закрилата на кардинала.

— Просто ни кажете всичко, което знаете — насърчи ги той. — Какво се случи през изминалите дни?

— Идвахме четири пъти — отвърна му Осуалд. — И четирите пъти всичко беше наред.

— Разкажете ни пак — пожела Бенджамин.

— Винаги пристигахме точно преди да удари три часът. Мастър Корнелий ни съпровождаше до вратата на къщата и ни пускаше вътре. В господарската къща винаги цареше мрак — не е много приветливо място. Коридорите и стаите бяха тъмни, но войниците и дори Нокталиите бяха дружелюбни. Понякога се случваше някой да закачи Имелда, но не създаваха проблеми.

— Ходили ли сте в някоя друга част на къщата? — попита Бенджамин.

— Само веднъж — отговори Осуалд. — Всъщност може би два пъти използвахме малкото отходно място, което се намира надолу по коридора, близо до мазето.

— През повечето време — намеси се Имелда — си стояхме в кухнята. Печяхме хляб...

— По колко самуна приготвихте?

— Двайсет и осем-трийсет — отговори тя. — Не вземахме нищо със себе си. Граф Егрмонт беше категоричен за това. Месото и останалите продукти вече си бяха тук.

— Печяхме и готвехме — обясни Осуалд. — Режехме зеленчуци, почиствахме съдовете и подносителите, приготвихме овесена каша за закуска на следващата сутрин и подреждахме масата за вечерята в девет.

— Винаги ли бяхте заедно? — поисках да разбера аз.

— Аз настоях — рязко отговори на въпроса ми Корнелий.

— И не сте забелязали нищо нередно? — попита Бенджамин.

— Не, сър! — поклатиха глави Осуалд и Имелда.

— Как ви се струваше Йонатан? — продължи да разпитва Корнелий.

— Мълчалив, умислен. Доста напрегнат — отговори Осуалд. — Дочух един от стражите да казва, че винаги си вземал много храна, но никога не я изяждал всичката.

— Всички бяха напрегнати — заяви Имелда.

— Напрегнати ли? — попитах.

— Къщата не им се нравеше. Твърдяха, че е обитавана от духове. Един от стражите дори каза, че нощем чувал шумове.

— Какви шумове? — запита Корнелий.

— Не знам какво имаше предвид — отвърна тя, — но старата къща скърцаше. Останете ли известно време в нея, сър, сам ще се уверите.

— Но не може някой да се е бил скрил в къщата, нали? — добави Осуалд. — Когато стражите се разхождаха, забелязах, че дъските по пода и стълбището скърцат. Господарю — готвачът тревожно погледна към Корнелий, — разбрахме, че всички в къщата са мъртви. Един от войниците на портата каза, че гърлата им били прерязани. За тази работа трябва да е била нужна една малка армия — засмя се нервно той, — а не един готвач и жена му. Ето — отвори той кожената торбичка, която носеше. — Това са примерни сметки за услугите ни. Окончателният отчет е вкъщи — той пхна хартийките в ръката на Бенджамин. — Обещаха да ни платят.

— И ще ви платят — увери го Бенджамин и се изправи.

Благодари на готвача и съпругата му и те излязоха. Корнелий протегна краката си, скръсти ръце и се облегна на стената. С полузатворените си клепачи приличаше на заспал.

— Що за човек беше Йонатан? — попита Бенджамин.

— Беше от личната стража на императора — отговори Корнелий.

— Под твое командване ли беше?

— Не. Под командването на граф Теодосий, както се предполага, че съм и аз.

— Предполага ли се? — озадачи се Бенджамин.

— Моят статут е по-особен — усмихна Корнелий накриво. — Служа на императора в мир и във война. Аз съм негов личен пратеник. Останалите са хора на Егремонт. Защо питате?

— Има ли някаква вероятност — обадох се аз, когато разбрах накъде отиват въпросите на моя господар — Егрмонт да е дал на Йонатан отделна заповед?

— Защо да го прави? — отвърна ми грубо Корнелий. — Как може Йонатан да е участвал в нещо, което да доведе до собствената му смърт и до смъртта на другарите му, а да не говорим за кражбата на реликвата? Каквото и да ви се върти в главата, мастър Бенджамин, на граф Егрмонт ще му се наложи да дава доста обяснения, когато се върне в двора на императора. Не, не — поклати глава Корнелий. — Въпросът е как петнайсетима въоръжени и опасни мъже са били избити един по един без никаква следа от съпротива или борба. Никой не е вдигнал тревога. Никой не е бил видян да влиза или да излиза от къщата.

Корнелий се изправи и тръгна към прозореца. Кастор го последва и започна да ближе ръката му.

— Това място е прокълнато — едва чуто изрече Корнелий, вирайки се в господарската къща. — Трябва да помисля.

Той отвори кесията си и подхвърли на Бенджамин халка с два ключа.

— Сега вие отговаряте за имението Малвъл.

— Възможно е държавата все още да е в къщата — предположи Бенджамин.

Корнелий поклати глава.

— Съмнявам се — той взе плаща си. — Налага се да се върна в града и да обсъдя нещата с граф Теодосий. Ще се погрижите ли трупове да бъдат изнесени от имението?

Бенджамин се съгласи. Корнелий се качи в стаята си и след няколко минути го чухме да излиза.

През слепващите няколко часа настъпи суматоха. Бенджамин нареди войниците да се съберат в господарската къща. Наеха каруца, натовариха вътре трупове, в това число и останките на лейди Изабела, и ги покриха с платнище. Лагерът, който войниците си бяха устроили пред стените на имението, започна да се разтуря. Част от тях се връщаха в Тауър, а другите заминаваха за замъка „Бейнардс“. До залез-слънце всички си бяха отишли и бяхме останали само аз, Бенджамин и Кастор. Затворихме портата и, по настояване на Бенджамин, се заключихме в господарската къща на имението Малвъл.

Бяхме въоръжени, а и Кастор беше с нас. Няма да забравя тази нощ, докато съм жив. Къщата беше мрачна и през деня, но когато се стъмни и вятърът заблъска по капациите на прозорците, съм сигурен, че ни наобиколиха призраци. Коридорите бяха тесни и тъмни. Въздухът беше застоял, а дъските по пода проскърцваха при всяка наша стъпка. И двамата с Бенджамин бяхме неспокойни и имахме чувството, че някой ни наблюдава. От време на време, докато отново претърсвахме къщата от мазето до тавана, се извърщах и поглеждах назад към изпълнения със сенки коридор, но той се оказваше празен. Дори Кастор загуби бойния си дух. Понякога спираше и започваше да скимти, сякаш съзираше нещо, които оставаха невидими за нас. Бенджамин държеше да бъдем старателни. Носехме факли и претърсихме всяка стая и всяка камина, но нищо не открихме. Най-накрая, много след полунощ, се върнахме в кухнята. Седнахме на масата, пийнахме от останалото вино и дори си отрязвахме парчета от месото и хляба. Нямахме обаче нищо нередно — никакви следи от отрова, нищичко, което да ни наведе на мисълта, че войниците са били отровени.

Бенджамин седеше, хванал брадичката си в ръка.

— Преди двацет и четири часа — започна той, — някъде по това време, петнайсетима мъже са били жестоко убити, а държавата — открадната. Как е станало обаче?

— Това място е свърталище на духове — отвърнах. — Оттук демоните нахлуват в нашия свят. Нали видяхте скелета на старицата?

— Призраците може и да бродят — възрази Бенджамин, — но не прерязват гърла, нито носят арбалети.

— Те ходят тихо — упорствах аз, — докато един убиец не би могъл дори да премине през къщата, без да бъде забелязан. Всяка негова стъпка би вдигнала шум.

Бенджамин се изправи и се запъти към една маса, на която стояха чистите халби.

— Има нещо, което ми направи впечатление — разсъждаваше той. — На масата нямаше остатъци от храна, а в кухнята нямаше мръсни съдове.

— Което ще рече? — попитах аз.

— Че или са били избити преди вечеря, или много след това. Ако бяха убити след вечеря обаче, щяха да оставят на прислужниците

мръсните чинии и халби, за да ги измият на другия ден.

— Значи са убити преди вечеря, така ли?

— Но това е невъзможно — отговори Бенджамин. — Според разказа на готвачите те са подредили масата за вечеря, а ние не я заварихме така.

— Може Йонатан да е наредил всичко да бъде почистено — заявих аз. — Аз обаче имам друга теория.

Разказах му за лорд Харон, за срещата ми с него и за инициалите И. М. върху гоблените в покоите му, които бяха идентични с онези от медальона, заровен заедно с останките на горката лейди Изабела. Бенджамин ме изслуша със затворени очи.

— Да — отвори очи той. — Възможно е лорд Харон да се е забъркал в тази работа по някакъв свой дяволски начин — Бенджамин ме потупа по ръката. — Не ми беше казал за срещата ви в каналите.

— Не си ме питал — сопнах му се аз. — А и колкото по-скоро забравя за това, толкова по-добре.

Бенджамин се запъти към мястото, където си бяхме постлали за нощуване.

— Това обаче не е наша работа, а на властите. За залавянето на лорд Харон ще са нужни войски.

Свали ботушите си, изтегна се на постелката и придърпа завивката до брадичката си.

— Тази къща е пълна с тайни — промърмори той и после се унесе в сън.

Аз поседях още известно време, заслушан в шумовете на къщата, докато не ме жегна мисълта, че гневът на Големия звяр скоро ще ни връхлети. Излязох в коридора, взех една факла от поставката ѝ в стената и застанах пред входа на мазето. Кастор, който беше заспал в ъгъла на кухнята, се разбуди и ме последва. После застана тихо до мен, докато аз се вирах в тъмнината.

Какво изобщо беше накарало Кастор да слезе в мазето? Въпросите на господаря ми относно почистената маса и измитите чаши ме тревожеха, но бях прекалено уморен, за да мисля върху тях. Сложих факлата на мястото ѝ, върнах се в кухнята и легнах върху постелката си, а Кастор се изтегна до мен. Потънах в неспокоен сън, изпълнен с кошмари, привидения с окървавени усти, населяващи призрачни коридори, и други ужаси на мрака. (Не се присмивайте на

клетия Шалот. Виждам съм духове! Бях в Хамптън Корт на годишнината от арестуването на Катрин Хауърд, когато я чух да пици, както когато беше жива, сякаш духът ѝ се втурна отново към кралския параклис, за да измоли прошка от Големия звяр, задето му беше изневерила с Томас Калпепър. След един облог с мастър Уолсингам, главния шпионин на кралицата, прекарах цяла нощ в Кървавата кула^[1]. Заклучиха ме в една от килиите — това беше резултатът от една глупава забележка или шега в кралския двор. Усетих, как призраците се скупчиха около мен — духът на Томас Кромвел, великия министър на Хенри, който беше свален от власт заради един обяд с херцога на Норфолк. Или пък духовете на бедните принцове^[2], убити в леглата си. Истината е, че нищо не видях, но на следващата сутрин, когато капитанът на стражата дойде, за да отключи килията и да ме отведе в помещенията на стражите, за да закуся, той ме спря напред стълбището и рече:

— Трябва да платите облога си, сър Роджър.

— Защо? — попитах аз.

— Ами — отвърна ми онзи — нали казахте, че ще бъдете сам в килията, но когато надникнах през решетката в полунощ, ви видях да спите в леглото си...

— Разбира се, че ще спя — изсмях се аз. — Бях пиан.

— Но не бяхте сам.

Кръвта във вените ми се смрази.

— Кой беше с мен? — попитах.

— Не знам — отговори ми войникът. — Видях само силует, покрит с качулка, който седеше на стола до леглото ви и ви наблюдаваше.

Вярвам в призраци и още как! Онази нощ за последен път спях в Тауър!)

На следващата сутрин се събудихме от тормоза на живите — доктор Агрипа, Кемп и Корнелий затропаха по вратата. Дотогава не бях виждал доктора толкова развълнуван. Той мина бързо покрай мен и влетя в кухнята, стискайки в ръце широкополата си шапка. Приличаше на селски свещеник, който се готви за молитва. Очите му обаче бяха станали черни като нощта.

— Кралят иска или главите ви — хвърли той свиреп поглед към Бенджамин, — или да му върнете реликвата.

— Да не би да съм я откраднал аз!

(Все същият стар Шалот! Да не пропусне да захленчи и да обяви, че е невинен!)

— Кралят пет пари не дава за това — намеси се Кемп. Изглеждаше ужасно — беше небръснат, а под зачервените му очи имаше черни сенки.

— Снощи — продължи той — Негово величество даде угощение в чест на граф Егремонт. Пи много, за да си върне доброто настроение, но не можете да си представите как се разгневи преди това — Кемп посочи ухото си, което беше зачервено и подуто. — Удряше кой където свари!

— И няма да получи корабите на господаря ми! — застана Егремонт на прага. — Никакви кораби за английския крал — продължи той, влизайки в кухнята. — А за вас, сър Томас, никаква пощада! За вас също, мастър Бенджамин, макар да сте племенник на кардинала!

— Никой не може да разполага с главите ни — не му остана длъжен Бенджамин. — Не за първи път кралят не остава доволен от нас — той сви рамене. — Поне за известно време. Но да оставим това. Вие защо сте тук?

Егремонт се настани на масата.

— За да проверя дали не сте открили нещо ново.

— И да, и не — осведоми го господарят ми.

Той разказа за престоя ни в къщата предната вечер, че всеки шум и всяка стъпка отекват като камбана и колко трудно би било и за най-безшумния убиец да се прокрадне по коридорите.

— Разбира се — изсмя се Егремонт. — Нали тъкмо затова изборът падна върху тази къща. Усамотена е, далече е от оживените пътища и е лесна за охраняване или поне така си мислех. Има ли друго, мастър Даунби?

— Да. Откриването на останките на лейди Изабела вчера ни наведе на една интересна мисъл. Нали така, Роджър?

Казах им за срещата си с лорд Харон и че при него има гоблени от имението Малвъл.

— Възможно е — заключих аз — лорд Харон да е дочул, а той научава всичко, което се случва в Лондон, че реликвата е била преместена тук. Като нищо може да е организирал кървавото

нападение, при което са били избити стражите и е била открадната реликвата.

— Чувал съм за Харон — обади се Кемп. — Лондонските шерифи дават мило и драго да пипнат него и шайката му.

— Няма ли как този разбойник и престъпник да бъде проследен? — попита Корнелий. — И ако държавата е у него, какво ще прави с нея?

— Ще я унищожи — отвърна му Кемп. — Ще продаде диамантите и ще нареже златното кълбо на парчета.

Егрмонт удари с юмрук по масата.

Сър Томас продължи:

— А може и да се опита да ѝ намери купувач — тук или в чужбина.

Вратата се отвори и влезе един от хората на Кемп. Той пъкна малък свитък в ръката на сър Томас, който го разви и прочете написаното вътре.

— Започна се — осведоми ни той. — Налице са първите последствия от новината за кражбата на държавата. Сър Хюбърт Баркли е изчезнал от магазина си. Изглежда, че снощи е излязъл и повече никой не го е виждал. Нещо повече, миналата вечер известният търговец на реликви, Уолтър Хенли, е посетил кръчмата „Розата и короната“. Там се срещнал с някакъв непознат мъж, чието лице било скрито от качулка. Качили се в стая на горния етаж, а кръчмарят им занесъл поднос с храна и пиене. Чули Хенли да се смее. После странникът си тръгнал. Решили, че Хенли е останал да пренощува, но когато една от слугините наминала да провери свещите, забелязала локва кръв под вратата на стаята му. Когато кръчмарят отворил вратата, намерили Хенли с прерязано от ухо до ухо гърло — сър Томас си пое дъх. — От изчезването на държавата насам хората ми държат под око търговците на реликви.

Егрмонт се изправи и направи знак на Корнелий да го последва.

— Това е ваша работа — заяви той и сложи шапката си, която още повече подчерта изражението му на хищна птица. — Щом кралят на Англия не може да опази собствените си съкровища и тези на чуждите владетели от разни престъпници и главорези и да управлява собствения си град, какво остава за кралството, как, за Бога, се надява да поведе армии зад граница?

И преди някой да успее да му отговори, двамата с Корнелий излязоха от стаята. Бенджамин моментално се изправи и ми махна с ръка да го последвам в коридора.

— Мастър Корнелий, може ли да поговорим, ако обичате?

Водачът на Нокталиите се върна.

— Искате да откриете държавата, нали? — попита го Бенджамин.

— Разбира се — погледът на Корнелий беше неумолим.

— И ще се съгласите, че бяхме възможно най-честни и откровени с вас?

Корнелий се намръщи.

— Така изглеждаше.

— Но вие, мастър Корнелий, не бяхте открит с нас!

Очите на човека срещу нас се разшириха.

— Всеки ден — продължи Бенджамин — вие пускахте двамата готвачи в къщата и в шест ги извеждахте, заключвахте и отключвахте вратата, нали така?

Устните на Корнелий се изкривиха в нещо като усмивка, сякаш предугаждаше какво ще го попита господарят ми.

— Йонатан сигурно е посрещал и изпращал готвачите на вратата, нали? И докато сте стояли на вратата, мастър Корнелий, вие трябва да сте искали от него отчет за случващото се в къщата и да сте го питали дали няма нещо нередно, така ли е?

Корнелий отвори уста.

— Разбира се — продължи Бенджамин, — можете да ми кажете, че Йонатан не е имал какво да ви докладва, но това няма да бъде истина, нали? Елате с мен!

Бенджамин го поведе по коридора. Корнелий пренебрегна виковете на Егремонт и тръгна с нас към салона, където бяха лежали труповете. Оръжията на мъртвите войници бяха подпрени на стената. Броят им беше понамалял, но Бенджамин отвори един сандък и измъкна оттам колчан стрели и дълъг лък.

— Има нещо, което ми направи впечатление — каза той. — Пребройте стрелите тук. Има само шест. А в останалите колчани имаше най-малко по тринайсет. При нападението са били използвани кама и арбалет, но не и дълъг лък.

— И? — попита Корнелий с престорена невинност.

— Кемп доведе тук английските стрелци — отговори Бенджамин. — Едва ли Йонатан им е имал вяра. Вероятно ги е държал под око. И така, имението се охраняваше отпред, но отвъд стените отстрани е пущинак.

Корнелий отметна глава и се разсмя.

— Мастър Даунби, ако някой ден пожелаете да напуснете Англия, винаги можете да дойдете на служба при моя господар, негово августейшо императорско величество. По-умен сте, отколкото изглеждате. Ще бъда честен с вас. Йонатан хранеше известни съмнения, особено към стрелците на Кемп. Мислеше, че един от тях изпраща на сър Томас съобщения, прикрепени към стрела. Вашите английски стрелци и техните дълги лъкове са прочути. Един опитен стрелец би могъл да изпрати стрела отвъд стените на имението, прицелвайки се в някое дърво или в друг предварително уговорен обект.

— Какви сведения са били необходими на Кемп?

— Не знам — отвърна Корнелий. — Но щом сър Томас Кемп ни шпионира, уверявам ви, че ще му отвърнем със същото.

После Корнелий потупа Бенджамин по рамото и се запъти към мястото, където го очакваше граф Егремонт.

— Защо не ми казахте за това? — попитах аз и посочих колчана.

Бенджамин го върна в сандъка.

— Това е едно от първите неща, които привлякоха вниманието ми. Тъй като най-много ме беше озадачила липсата на следи от съпротива, нямаше как да не забележа полупразния колчан.

— Какво ли е намислил Кемп? — попитах.

— Това — отвърна ми Бенджамин, — както и останалата част от загадката, предстои да се разкрие.

— Какво си шушукате?

На прага стоеше Кемп.

— За житейските потайности — загадъчно му отвърна Бенджамин. — А какво стана с търговеца на реликви?

— Трупът му все още е в „Розата и короната“ — отговори Кемп.

— Бихме желали да го видим.

— Ще го видите — Агрипа изникна в коридора с шапка на глава и блеснал поглед.

Аз отворих предната врата и видях Егремонт, Корнелий и свитата им да минават покрай къщата на пазача.

— Какво стана с останките на лейди Изабела? — полюбопитствах.

— Сестрите миноритки от болницата „Сейнт Мери във Бетлехем“^[3] се съгласиха да погребат останките ѝ — отвърна ми Кемп. — Стрелците и Нокталиите ще бъдат погребани в „Чартърхаус“. Кралят обеща да обезщети близките им.

— Ами държавата? — попитах. — А копието?

— Прибрано е на сигурно място — отвърна Кемп.

Наблюдавах този извънредно тайнствен служител на краля. Защо е трябвало един от стрелците да му изпраща съобщения? Участвал ли е Кемп в тази измама? Дали гневът на краля беше истински или престорен? Ако Кемп беше откраднал държавата обаче, на кого можеше да я продаде? На някой търговец, който щеше да даде цяло състояние, за да я държи скрита в касата си? Или на някоя чужда страна? На Франция? Или на папата?

— Не споменахте ли сър Хюбърт Баркли? — запита Бенджамин. — Доколкото си спомням, казахте, че е изчезнал.

— Напуснал е дома си снощи — отвърна му Кемп. — Измъкнал се по една уличка, без да каже на никого къде отива или кога ще се прибере. До изгрев-слънце главният му калфа вече бил вдигнал тревога за дългото отсъствие на своя господар и бил изпратил съобщение до кралския двор.

— Възможно ли е да е замесен в кражбата на държавата? — попитах аз.

— Един Бог знае — отвърна Бенджамин вместо Кемп. — Нека сега обаче идем да огледаме тленните останки на Уолтър Хенли.

Взехме конете си. Бенджамин лично заключи къщата и портата. Кемп обеща да изпрати неколцина от хората си да охраняват имението, както и малкото незначителни вещи, които бяхме оставили в къщата на пазача. Не взехме Кастор с нас, но аз му дадох дума да се върна със сладкиши. Кучето само ме гледаше печално, докато го заключвах в стаята. После слязох и се присъединих към останалите. Кемп ни каза, че „Розата и короната“ се намирала точно срещу приората „Сейнт Хелън“ и че се виждала от Крипългейт.

Бенджамин настоя да се отклоним от пътя си, за да се отбием в гостилницата на мастър Осуалд. Когато пристигнахме, той ми подхвърли поводите на коня си и влезе вътре. Гостилницата заемаше приземието на една триетажна къща и изглеждаше приветливо и оживено място. Устата ми се напълни със слюнка от уханието на гозбите. Сушеното месо и престарялата храна в Малвъл ми бяха втръснали, затова влязох и си купих един пай от подноса на някакво момче. Паят беше добре омесен, със златиста коричка отгоре и пълен с прясно и вкусно месо. Докато се хранех, в ума ми изникна неясен спомен, но скоро се разсея. Погледът ми премина покрай масите, около които върху обърнати бурета и бъчви седяха посетителите, и се отправи към задната част на гостилницата, където Бенджамин оживено разговаряше с Осуалд и Имелда. Задаваше им въпроси, а те припряно му отговаряха. Не след дълго Бенджамин им стисна ръцете и се върна при мен.

— Какво става, господарю?

— Научих нещо, Роджър. В нощта, в която всички онези мъже бяха избити, добрите ни готвачи изпекли малко месо и наредили масата. Убедени са, че Йонатан не е давал нареждане на войниците да разчистват след вечеря, което е странно, нали? Защото в нощта на убийството някой все пак е почистил кухнята и е премахнал всички следи от храната и напитките.

— Мислите, че убийците са го направили, така ли?

— Възможно е — направи гримаса Бенджамин. — Но може и да е само съвпадение. Имелда каза, че Йонатан се е оплаквал от мишките и е държал кухнята да се поддържа чиста.

— Значи ли това, че сте намерили отговора — попитах аз.

— Ще видим — заяви Бенджамин.

Излязохме от гостилницата и се присъединихме към останалите двама. Кемп беше нетърпелив, но Агрипа изглеждаше полузаспал. Когато пристигнахме в града, тъкмо бяха започнали да подреждат пазарските сергии, но сега вече беше пълно с хора. Радвах се, че съм далеч от имението Малвъл с неговите трупове, кървави загадки и коридори, едва осветени от лунната светлина. Наложих се да слезем от конете и да ги водим пеша. Аз изостанах от другите, загледан в група лакримози^[4]. Тези хора принадлежаха към странен култ, в който се допускаха както мъже, така и жени. Последователите му бръснеха

върха на главите си, боядисваха лицата си в червено и се обличаха от глава до пети в кафяви вълнени раса, които пристягаха в кръста с връв. В едната ръка носеха тояга, а в другата — молитвена броеница. Преди Хенри да се нахвърли срещу католическата църква, те често можеха да се видят из големите градове от Дувър до Берик. Водачът им винаги носеше кръст, а името си дължаха на непрестанния си плач или поточно вой. Протягаха ръце към небето и горестно оплакваха както своите, така и чуждите грехове. Групата, която видях, наброяваше шестнайсетина души, които помагаша на сълзите си да потекат, като се удряха един друг с възлести възжета. Ама че забавна сбирщина тиквеници! След тях едно сляпо момче с превързани с парцал очи биеше барабан, а от двете му страни две момиченца, очевидно дъщери на някой от последователите на култа, поднасяха към тълпата просешки панички. Наблюдавах ги, докато минавах покрай мен. Бенджамин ми подвикна да не се помайвам. Разбързах се и в това време забелязах раздвижване сред тълпата. Там беше Цербер, копоят на лорд Харон, който ме гледаше предизвикателно. Явно лорд Харон не ме беше забравил и аз за пореден път се запитах дали убийствата в имението Малвъл не са негово дело.

Най-накрая стигнахме до „Розата и короната“ — приятна странноприемница, разположена с лице към улицата. Поверихме конете си на един коняр и влязохме. Съдържателят хвърли един поглед на обточения с хермелин елек на сър Томас и, предусещайки печалбата, забърза към нас със светнало лице.

— Вино, господа? Гозба с месо, ваши превъзходителства?

— Млъквай! — срязва го Кемп. — Искам да видя трупа. Нали не си го местил?

Усмивката на ханджията угасна.

— В стаята горе е — изскимтя той. — Един войник още го пази.

Поведе ни нагоре по разнебитеното стълбище. Насред коридора един стрелец подпираше стената, дъвчейки парче наденица. Когато разпозна сър Томас, той се изправи и облиза пръстите си. Съдържателят откачи връзка ключове от колана си и отключи вратата. Стаята представляваше таванско помещение и в нея имаше тясно легло, разнебитен умивалник с пукнатата купа и кана, пейка под прозорците и малка маса с два стола. Трупът лежеше на прага, покрит с мръсно платно, което Кемп отметна.

И приживе Хенли не се беше отличавал с хубост, а в смъртта изглеждаше направо гротескно с тлъстото си лице, изцъклени очи, полуотворени, лигави устни и страшната червена рана на гърлото. Агрипа, сякаш отегчен, отиде и седна на леглото, играейки си с токата на колана си. Кемп погледна към мъртвеца и отвърна поглед, отворен от мухите, които кръжаха над локвата кръв. Претърсих трупа на мъжа за кесията му, но не я открих.

— Не съм я взел аз — извреця ханджията от прага.

Разбира се, че крадливата сврака я беше откъснала, но нямаше да си признае.

— Разкажи ни какво се случи — Бенджамин се изправи и издърпа съдържателя в стаята за елека.

Ханджията облиза устни и запримигва, докато премисляше дали да излъже, или да каже истината.

— Кажи ни истината — посъветва го Бенджамин — и може да задържиш онова, което си взел от трупа — парите му, пръстените му, а виждам, че и ножницата на колана му е празна. За такива кражби можеш да увиснеш на въжето.

— Пристигна точно след вечерната служба — отговори съдържателят припряно. — Нае стая и поръча кана с вино и две чаши. Малко след това в стаята влезе някакъв странник.

— Как изглеждаше?

— Да не съм общински страж — зает човек съм — изскимтя ханджията. — Главата му беше покрита с качулка, а долната част на лицето му беше скрита зад маска. Гласът му беше дрезгав. Попита ме къде е Хенли и един от слугите го отведе до стаята. Малко по-късно изпратиха съобщение, че искат свещ от чист пчелен восък.

— Чист пчелен восък ли? — попита Бенджамин.

— Точно така.

— Но в стаята вече е имало свещ — посочих аз към дебелия лоена свещ, която стоеше в малка пръстена паничка сред застиналата си мас.

— Вижте, аз съм съдържател на странноприемница. Някои харесват лоените свещи, други — не. Докарвам си добри пари от продажбата на свещи от пчелен восък, така че изпълних поръчката им. След това една от слугините — ухили се глуповато ханджията — тъкмо обслужвала един от клиентите в съседната стая, когато чула

Хенли да се смее от все сърце, сякаш събеседникът му е казал нещо много смешно. Скоро след това странникът си тръгна. Решихме, че Хенли е останал да пренощува в стаята, и това е всичко, което знам.

— Къде е сега тази свещ от пчелен восък? — поинтересува се Бенджамин.

Ханджията въздъхна, излезе забързано от стаята и се върна със свещта.

— Къде я намери? — попита Бенджамин, като взе свещта и я огледа внимателно. — Почти не е използвана.

— Забелязах — отвърна съдържателят. — Просто си стоеше на масата и това е всичко, което знам — добави той категорично. А сега ме чака работа.

Той посочи мъртвия с ръка.

— Ами трупът?

— Имаш ли ръчна количка? — попита Кемп.

— Да.

— Дай на стрелеца едно пени — каза му Кемп, — част от печалбата ти от кесията на Хенли, и му кажи да закара тялото в църквата „Грейфрайърс“. Монасите ще погребат трупа в бедняшкото гробище.

[1] Част от Тауър, наречена така през 16 в. заради кървавите убийства, извършени зад стените ѝ. — Бел.ред. ↑

[2] Става дума за Едуард V и брат му Ричард, херцог на Йорк, според някои недоказани твърдения убити по заповед на херцога на Глостър, който после става Ричард III. — Бел.ред. ↑

[3] Болницата е известна още като „Бедлам“ и е смятана за първата и най-стара институция за душевноболни в света. — Бел.ред. ↑

[4] От *lacrimosi* (лат.) — разплакани, плачещи. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ОСМА

Спуснахме се по стъпалата и излязохме на улицата. Кемп промърмори, че трябва да продължи да издирва сър Хюбърт Баркли, и Бенджамин го сграбчи за ръката.

— Къде живееше Хенли? Трябва да ви е известно — добави той, — щом сте следили търговците на реликви.

— Наблизо — дръпна ръката си Кемп. — Точно така, домът му се намира в еврейския квартал — на Скинърс Лейн, срещу болницата „Сейнт Томас ъв Ейкорн“. Защо питате? — погледът на Кемп се стрелна към мен. — Да не би да възнамеряваш да обогатиш сбирката си от реликви? И какви бяха тези въпроси за свещта?

Бенджамин поклати глава.

— Просто ми беше любопитно.

— На краля също ще му бъде любопитно — додаде Кемп и се наметна с кожената си мантия.

Погледът му се насочи някъде зад мен. Озърнах се и видях на входа на уличката да стоят двама добре въоръжени главорези. Хората като Кемп не ходеха никъде без солидна охрана.

— Наистина трябва да тръгвам — заяви настойчиво той. — Много е важно да намерим Баркли. — Кемп ме смушка в гърдите. — А междувременно защо не ми кажете каква е тази работа с лорд Харон?

— Освен това трябва да се посъветваме с негово високопреосвещенство — намеси се Агрипа, излизайки от кръчмата.

Докторът се усмихна извинително и избърса устата си с опакото на ръкавицата си.

— Казват, че добрият ейл трябва да е силен и бистър. И аз си мислех за свещите, мастър Даунби. Но, както казва сър Томас, трябва да открием Баркли. Освен това трябва да говорим с кардинала — смигна ни той. — Кралят и свитата му са се преместили в Шийн. Аз ще отида там. Сър Томас ще търси Баркли. А къде се състоя — добави той, обръщайки се към мен — първата ви среща с Харон?

— В кръчмата „Мъждивият фенер“ — отвърнах.

— Идете там — нареди Агрипа. — Двамата със сър Томас ще се срещнем с вас по-късно.

Агрипа взе коня си от конюшната и препусна безгрижно. Не след дълго Кемп го последва.

— Защо всъщност се заинтересувахте от тази свещ? — попитах аз, докато следях с поглед отдалечаващите се главорези на Кемп.

— Доведи конете и ще ти кажа.

Бенджамин яздеше близо до мен, сякаш усещаше, че някой ни следи.

— Роджър, опиши ми държавата. Виждал съм я, но все пак ми я опиши.

Така и сторих. Бенджамин мълчеше и разсеяно подръпваше юздата на коня си, без да си дава сметка каква суматоха причинява по тясната уличка зад себе си.

— Заради аметиста е — заяви той.

— Не ви разбрах, господарю.

— Огледай се, Роджър — промърмори той и спря, уж за да намести седлото си. — Онзи с кучешкото лице още ли ни следи?

Огледах се, но от него нямаше и помен.

— Ще се появи — заяви Бенджамин и подкара коня си. — Все едно, имам сериозни подозрения, че откраднатата от имението Малвъл държава не е била истинската.

— Но нали Егремонт я провери! — възкликнах аз. — Пък и Кемп ни каза, че истинската държава има таен белег. Егремонт със сигурност е знаел за него.

— Роджър — засмя се Бенджамин, — онази част, която е от злато и сребро, може лесно да се фалшифицира; не е трудно и да се намерят подобни скъпоценни камъни. Готов съм обаче да се обзаложа, че аметистът на върха на държавата е особен. Тъкмо затова Хенли е поискал да му донесат свещ от пчелен восък. Светлината от лоената свещ не е чиста, а фитилът доста пуши и пращи. Подозирам, че Хенли е бил един от малцината, които могат да разпознаят държавата на Карл Велики. Човекът, откраднал държавата от имението Малвъл, я е занесъл на Хенли, за да може търговецът на реликви да я провери. Ами проверил я е, разбрал е, че не е истинската и е избухнал в смях.

— Заради което набързо са му прерязали гърлото — добавих аз.

— О, да, нашият убиец сигурно се е ядосал — Бенджамин направи пауза. — Трябва задължително да проверим къде са били Кемп, Егремонт и Корнелий миналата вечер.

— Да не забравяме и лорд Харон.

— Да — съгласи се Бенджамин. — Нашият убиец не само е бил бесен, но и е трябвало да затвори устата на Хенли. Търговецът на реликви е бил глупак. Бил е обречен от момента, в който е прекрачил прага на онази таванска стая.

— И смяташ, че в къщата на Хенли ще открием нещо, което ще ни помогне да разбулим тайната? — попитах.

— Възможно е — отвърна Бенджамин.

Стигнахме до еврейския квартал и се отправихме към болницата „Сейнт Томас във Ейкорт“. Просякът, който клечеше на стълбите ѝ и чоплеше раните си, ни посочи една тясна бедняшка къща, притисната между два магазина.

— Там живее Хенли — изграчи просякът. — Всички го знаем с какво се занимава. Често излиза да продава лъжливите си реликви на поклонниците.

Оставихме конете си в една кръчма наблизко, платихме монета на конярчето, прекосихме улицата и потропахме на вратата. Беше заключено, но ключалките и резетата никога не са били пречка за Шалот, така че скоро успях да отворя вратата. Къщата беше тъмна, доста зловеща и изпълнена със странна миризма. Капаците на прозорците в приемната бяха затворени, по стените висяха паяжини, а по мебелите се беше натрупала прах. Кухнята и килерът бяха спарени и мръсни. Работилницата на Хенли се намираше в една стая в задната част на къщата. Вонята там беше толкова противна, че се наложи да отворим прозорците. Бенджамин надзърна в гърнето, което висеше на метален прът над побелялата пепел в огнището. Измъкна камата си и разбърка съдържанието му. Повдигна ми се при гледката на сварените котешки глави, птици и други дребни животни. Смяташе толкова непоносима, че се дръпнах и повърнах. Бенджамин остана невъзмутим и заразглежда предметите по масите и полиците.

— Какъв хитрец — прошепна той. — Можел е да те научи на едно-друго, Роджър. Реликвите винаги представляват кости, парчета плат, дърво или кожа — той взе малко ковчеже от позлатено сребро. — Хенли трябва да си е докарвал добри пари. Вземал е късче котешка

кост, сварявал я е, почиствал я е, слагал я е в ковчеже от позлатено сребро и ето ти костича от пръста на който светец си поискаш.

Господарят ми трябва да беше уловил блесналия ми поглед.

— Не, Роджър, край с реликвите в нашето имение — закани ми се той с пръст. — Реликвите са забранени.

Бенджамин прекоси стаята и се загледа в една полица със счетоводни книги. Свали ги и заразглежда сметките за дължими суми и за спестявания при bankerите.

— Кралят ще се зарадва — промърмори той. — Сигурен съм, че Агрипа ще му каже за смъртта на Хенли и скоро цялото му състояние ще влезе в хазната.

По-интересна обаче беше една книга с кожена подвързия. Беше отпечатана и публикувана в Брюж и представляваше списък на най-важните реликви в западното християнство, съставен от някакъв нидерландски учен. Бенджамин откри статията за държавата на Карл Велики. Имаше груба скица, на която разпознах реликвата. Текстът отдолу беше по-прецизен. В общи линии описваше точно държавата, разказваше, че първоначално е била собственост на великия император, че после е била изпратена на Алфред Велики и че английските крале я пазели скрита на тайно място. Авторът обаче не даваше подробно описание на аметиста. Вместо това в полето Хенли беше надраскал: *Per ig. Cruc. Ixthus vid.*

— Това пък какво е? — попитах.

Господарят ми, който много го биваше с тайнописите, огледа надписа.

— Смесица от латински и гръцки — отвърна ми той. — *Ixthus* е гръцката дума за символа на Иисус, нашия Спасител^[1].

— Ами останалото?

— Предвид молбата на Хенли да му бъде донесена восъчна свещ, бих казал, че *per ig* е съкращение от *per ignem*, тоест „чрез огън“. *Cruc* е латинската дума за кръст, а *vid* ще рече *videtur*, тоест „вижда се“ — Бенджамин затвори книгата. — Затова Хенли е поискал свещ от пчелен восък. Ако вдигнеш държавата и поставиш аметиста пред горящ пламък, в сърцевината на скъпоценния камък по някакъв начин се появява кръст.

— Може ли това да се направи? — попитах.

— Не и от човешка ръка — отвърна Бенджамин. — Предполагам обаче, че златарят, който е изработил държавата за Карл Велики, е избрал този аметист, понеже го е сметнал за свещен. Този камък — продължи Бенджамин — вероятно е единственият белег, по който може да се разпознае истинската държава.

— Но това е невъзможно, господарю! Ако Хенли е знаел за този белег, тогава той със сигурност е бил известен и на император Карл V, както и на пратениците му, граф Егрмонт и Корнелий.

Бенджамин приседна на един стол.

— Преди да приберат реликвата в ковчежето и да го запечатат в къщата на Баркли — настоявах аз, — Егрмонт трябва да е поискал да огледа аметиста срещу светлината на свещ и щеше да разбере, ако са се опитвали да го измамят.

Бенджамин се залюля напред-назад, затворил очи.

— Дали са знаели? — чудеше се той.

— Стига, господарю. Щом нищо и никакъв измамник като Хенли е знаел, как може пратениците на Карл V да не са били наясно?

— Единственият човек, който можеше да отговори на този въпрос — отвърна Бенджамин, — е Хенли, но той вече се пресели в царството на безплътните. Освен това подозирам, че не е бил просто измамник, а истински познавач на реликвите. По някакъв начин е научил за тайния белег и го е описал в полето на книгата си — Бенджамин въздъхна. — И в крайна сметка, не Хенли е направил копието, ами Баркли. Дали пък нашият златар не е подменил държавата?

— Не — троснах се аз. — Баркли следваше заповедите на краля — направих пауза. — И тъкмо тук се крие най-голямата загадка, нали? Ако Баркли е поставил копието в ковчежето, трябва да го е сторил по заповед на краля. Ако е така обаче, защо Хенри беснее? А този път не мисля, че се преструва.

— Възможно е — проточи отговора си Бенджамин — Баркли да е действал на своя глава. Може да е възнамерявал да измами и Хенри, и Карл V и сега държавата още да е скрита някъде в работилницата му или пък където е сметнал за добре. А може би нашият златар е избягал и е отнесъл държавата със себе си.

В съзнанието ми изникна почтеното лице на Баркли. Можеше да измами чуждия пратеник по заповед на краля, но да открадне

държавата и да побегне?

— Не, господарю — изказах на глас съмненията си. — Баркли може да се е подчинил на заповедите на краля и да е направил копие на държавата, но не ми се вярва да е откраднал истинската държава. Така или иначе, това не решава загадката. Щом истинският аметист е бил особен, защо Егремонт не е забелязал, че му пробутват друг?

Бенджамин отвори книгата и отново разгледа надписа.

— „Вижда се кръстът на Спасителя“ — прочете той на глас и върна книгата на полицата. — Хайде, Роджър, искам да си поговоря с един човек.

Излязохме от къщата на Хенли, прибрахме си конете и си запроправяхме път през тълпите обратно към Чийпсайд. Тъкмо преваляше пладне. От църквата „Сейнт Мери льо Боу“ се чу камбанен звън, който приканваше праведниците към молитва. Повечето хора бързаха към кръчмите и гостилниците и не му обърнаха внимание. Бенджамин ставаше все по-загадъчен. Вървеше напред по широката улица, пренебрегвайки въпросите ми.

— Имай търпение, Роджър — мърмореше той.

Близо до Големия водопровод възкликна и посочи към табелата на някакъв златар.

— Пастлър! — възкликна той. — Джон Пастлър!

Прекосихме улицата. Бенджамин даде едно пени на някакво хлапе, за да ни пази конете, и влезе в магазина на златаря, а аз го последвах. В много отношения Пастлър приличаше на Баркли. Беше почтен и състоятелен търговец, който работеше заедно с чираците и калфите си. Полиците и масите в магазина му бяха отрупани със скъпоценности — чаши, гривни, брошки, кани и купи. Пастлър се изненада да види Бенджамин, но ни се усмихна и се ръкува сърдечно с нас.

— Май не сте дошли като купувач, мастър Даунби? — усмивката му се стопи. — Съжалявам — промърмори той. — Забравих, че Джоана се разболя.

Говореше за годеницата на Бенджамин, която беше загубила разсъдъка си и беше затворена в манастир.

— Годиците си летят — отвърна Бенджамин. — Приключих с годещите пръстени, Джон, но се сетих за вашата колекция от скъпоценни камъни.

— Държа ги в сейфа. Имам рубини, изумруди...

— Ами аметисти?

Пастлър се отдалечи и после се върна с малко ковчеже с метален обков и три ключалки. Отвори го внимателно. Дъхът ми секна — вътре, върху сатенена възглавничка, бяха положени пет или шест аметиста. Някои от камъните бяха колкото малко яйце, макар нито един от тях да не можеше да се сравнява с аметиста, който бях видял върху държавата на Карл Велики.

— Няма да купувам — обясни Бенджамин. — Кажете ми обаче, мастър Пастлър, възможно ли е да съществува аметист, в чиято вътрешност на силен пламък може да се види кръст?

— Разбира се — Пастлър вдигна най-големия аметист от своята сбирка. — Погледнете как е шлифован, Бенджамин. Колко страни виждате?

— Поне седем или осем — отвърна Бенджамин.

— Именно — заяви Пастлър. — Този камък е поне на триста години и е бил изсечен по този начин. Един момент!

Пастлър отново се отдалечи. Когато се върна, носеше малка восъчна свещ. Хвана огън, запали свещта и вдигна аметиста срещу пламъка. Надзърнах през рамото на Бенджамин и затаих дъх. Скъпоценният камък имаше много стени, линиите се пресичаха и в сърцевината му видях сияещ кръст. Бенджамин внимателно го разгледа.

— Това при всички аметисти ли се наблюдава?

— Ако камъкът е чист и многостенен, с пресичащи се стени и линии — отвърна златарят, — да, възможно е. Тази особеност на аметистите е добре известна.

Бенджамин му поблагодари, след което излязохме от магазина и застанахме на Чийпсайд.

— Мисля, че разбрах, Роджър — заяви той. — Държавата на Карл Велики е увенчана с аметист. В бележката на Хенли в книгата обаче не се говореше просто за кръст, какъвто току-що видяхме, ами за кръста на нашия Спасител. Подозирам, че малцина знаят как точно изглежда той. Вероятно аметистът от държавата на Карл Велики е единствен по рода си и заради някаква особеност при шлифоването му и играта на светлината в него се вижда не само кръстът, ами и прикованият към него Христос.

— И това го е знаел Хенли, но не и Егрмонт?

Бенджамин се ухили.

— Познаваш света на търговията с реликви. Може би Хенли някак се е натъкнал на тайната и затова е написал „Спасител“ на гръцки. Така хората като граф Теодосий биха търсили кръст, но Хенли би търсил образа на Христос — Бенджамин въздъхна. — Това трябва да е отговорът, само така се обяснява защо Хенли е написал „*Ixthus*“.

— Съгласен съм — отвърнах. — Затова когато Егрмонт, както и всеки друг, който е разглеждал кълбото в къщата на Баркли, е видял кръста, е решил, че това е истинската реликва. Хенли обаче е знаел тайната. Когато не е видял нищо друго освен кръст в аметиста, който му показали, разбрал, че държавата е фалшива.

— И аз така мисля — заяви Бенджамин. — Хенли е казал същото на крадеца на реликвата и му се е присмял, задето са го измамили. После, за благодарност, а и за да му затворят устата завинаги, са му прерязали гърлото.

Отбихме се в една кръчма наблизо, за да хапнем и да пийнем. После си взехме конете от конюшнията и бавно се отправихме към имението Малвъл.

Не мислехме, че ще заварим някого, но Кемп и хората му ни чакаха там. Войниците се бяха разположили пред стените, а Кемп се изтягаше в малката стаичка на пазача.

— Опитях се да вляза в стаите ви — обясни ни той, — но онова проклето куче не ме пусна да припаря! Елате с мен. Открихме Баркли.

— Къде? — попита Бенджамин.

— Сред руините на север от Тауър. Беше с прерязано гърло и следи от изтезания по тялото.

Очевидно Кастор беше чул гласа ми и започна жално да вие над нас.

— От колко време е мъртъв? — попита Бенджамин.

— По всяка вероятност от няколко часа — отвърна му Кемп.

Бенджамин излезе и впери поглед в господарската къща, сякаш ако се съсредоточеше, щеше да прозре какво се е случило в нея. Двамата с Кемп го последвахме навън.

— Сега трябва да вървим — каза сър Томас и погледна към мен. — Предполагам, че проклетото куче трябва да се храни.

— Недейте да говорите лошо за по-добрите от вас — троснах му се аз.

Кемп само се ухили.

— Кралят ми предложи две златни монети, за да открия как си опитомил този звяр — беше коментарът му.

— Е, и двамата ще трябва да почакате.

— Сър Томас — сети се нещо Бенджамин. — Сър Томас — повтори той, — преди двамата с Роджър да яхнем конете си и да прекосим пустите поля, за да видим трупа на онзи клетник, искам да ви задам един въпрос. Казахте, че има начин да се разпознае истинската държава на Карл Велики, нали?

— Така е.

— И че тайният белег се крие в аметиста? Да не би на светлината на пламък в скъпоценния камък да се виждат неясните очертания на кръст, а върху него — тялото на Спасителя?

— Вярно е — отвърна Кемп, а на лицето му се изписа огромна изненада. — Как разбрахте?

Бенджамин сви рамене.

— А вие сигурен ли сте — упорстваше Бенджамин, — че държавата, която са дали на граф Егремонт, е била истинската?

Очите на Кемп шавнаха — едно съвсем леко трепване, и той облиза с език горната си устна. Налице бяха всички признаци, разкриващи лъжеца, които бях опознал през годините.

— Това е нелепо — смотолеви той. — Естествено, че са му дали истинската държава!

— В такъв случай — намесих се аз, — няма да ни откажете правото да проверим копието, нали?

— Разбира се, в подходящото време и далеч от любопитни очи.

— Добре! — заяви Бенджамин. — Имам и друга молба, сър Томас — господарят ми посочи къщата. — Искам тук да се постави стража.

Той потупа кесията си.

— Капаците на прозорците са затворени, а ключовете от вратата са у мен. Не искам никой да влиза в къщата без мое позволение. Съгласен ли сте?

Кемп извика на капитана на стражата си и му нареди да остави четирима мъже.

— Могат да се настанят в къщата на пазача — обадих се аз. — Ние с господаря ми и, разбира се, с Кастор ще се преместим в „Мъждивият фенер“.

— Желаете ли нещо друго, мастър Даунби? — попита Кемп.

— Да, бих искал да знам — рече Бенджамин — защо от колчана на един от вашите стрелци, сър Томас, липсваха няколко стрели? В онова безшумно клане не е бил използван дълъг лък. Просто се чудех дали някой от стрелците не ви е пращал съобщения.

Лицето на Кемп побледня. Отвори уста да отговори, но после тропна с крак и вдигна поглед към небето.

— Трябва да побързаме — заяви. — Не знам за какво говорите, мастър Даунби, но трупът на Баркли ни чака. Граф Егрмонт и пионката му Корнелий ще ни придружат.

Бенджамин не настоя повече. Качих се в стаята, където Кастор ми се нахвърли и заподскача радостно нагоре-надолу, облизвайки лицето ми. Изведох го на разходка из пущинака и онзи смахнат звяр се втурна да преследва гарги, стряскайки до смърт всеки заек, проявил глупостта да се покаже от дупката си. Най-накрая, съвсем изтощен, дойде при мен и двамата се върнахме в къщата на пазача, където Бенджамин вече беше приготвил дисагите ни. Яхнахме конете и в компанията на навъсения Кемп се запътихме към града, за да наемем стаи в „Мъждивият фенер“.

С лекота си проправихме път през тълпите. Завързах въже за нашияника на Кастор и всички, дори измамниците и просяците, ни отбягваха. Боскъм като че ли се зарадва да ме види. Беше в едно от особените си настроения и отново се беше предрешил. Този път носеше яркозелени дрехи и изглеждаше като някой разбойник от дружината на Робин Худ.

— Хубаво е, че отново те виждам — ухили се той. — Аз също не бях тук, пътувах по свои дела из Югозападна Англия. Та казваш, пак си искаш стаята и стая за твоя приятел, а?

Боскъм охотно се съгласи да ни даде още една стая. Дори се сети да подаде парче месо на Кастор. Кучето го излапа лакомо и заприпка след Боскъм към една криво-ляво скована кучешка колиба в едно ъгълче зад конюшнията. Оставих дисагите в стаята си, слязох и започнах да си проправям път през претъпкания салон на кръчмата. В това време съгледах Цербер, който седеше в ъгъла и ме наблюдаваше,

без да мига, а чашата му беше застинала на половината път между масата и устните му.

Излязохме през Крипългейт и препуснахме в галоп по безлюдния път. Странни бяха земите на север от Тауър. Почвата беше неплодородна, а ширналото се голо поле беше свърталище на разбойници и престъпници. Пустият пейзаж се прекъсваше от гъсти горички или някоя и друга долчинка, където земята се спускаше рязко надолу. Тишината на това усамотено и злокобно място се нарушаваше единствено от граченето на гарваните, които гнездяха в дърветата, или от случайния кучешки вой, долетял от някое отдалечено стопанство. Кемп спря на върха на едно хълмче. Далеч зад нас смътно се различаваха очертанията на Тауър. Доловихме острия мирис на реката. Кемп посочи към една самотна горичка далеч на изток, доста встрани от пътя, който минаваше през голото поле.

— Сред дърветата — обясни ни той — има руини. Някои твърдят, че там е имало римско укрепление, а според други е било малък замък, построен от Уилям Нормански.

— Мястото е отдалечено — отвърнах аз. — Как така са открили трупа на Баркли толкова бързо?

— Двама калфи пътували към града — отговори ми той — и спрели там снощи. Отначало не видели нищо необичайно, но призори забелязали, че по стените в далечния край на руините се трупат гарвани. Отишли до мястото и в една яма открили трупа на Баркли. Той носел позлатена гривна, на която било гравирано името му — Кемп се прокашля и плю. — Донесли я в града и отишли право в общината. Имам свой човек там, един писар, който ми съобщи новината.

Напрегнах поглед и съгледах нещо цветно да се мерзелее сред дърветата.

— Май граф Егрмонт ни очаква.

Кемп пришпори коня си и всички препуснахме в галоп през обраслото с трева поле. Не спряхме, докато не стигнахме до дърветата. Слязохме от конете и последвахме Кемп към една обширна поляна, на която се издигаха руините — рушащи се стени и кули, покрити с лишеи и бръшлян. Егрмонт и Корнелий ни чакаха вътре. Пратеникът на императора беше отметнал качулката си и дългата му боядисана коса се спускаше от двете страни на небръснатото лице.

— Чакахме ви поне половин час, сър Томас!

Наперената му поза и затъкнатите в ножниците меч и кама му придаваха страховит вид. Още по-застрашителен изглеждаше Корнелий, който стоеше до него, скрил ръце в широките ръкави на мантията си, под чийто ръб се подаваше дръжката на камата му. Зад него в мълчалив полукръг се бяха наредили Нокталиите. Те представляваха зловеща гледка с бръснатите си глави и монашеско облекло, но най-вече с това, че бяха въоръжени до зъби. Взираха се в нас без следа от дружелюбност в погледа.

— Къде е Баркли? — попита Кемп.

Корнелий щракна с пръсти и двама от хората му пристъпиха напред. В ръцете си държаха носилка — платнище, опънато между два пръта. Отметнаха покривалото. Господи, помилуй! Баркли беше добър човек и не заслужаваше да умре по този начин. Беше без ботуши и панталони, а полузатворените му, кървясали очи гледаха безжизнено нагоре. От устата му беше останала една кървава рана, гърлото му беше прерязано, а кръвта беше напоила скъпия му елек в синьо и златно.

— Добър човек беше, поне към мен!

Коленичих до тялото на Баркли, затворих очи и казах една кратка молитва. От другата страна Бенджамин вече оглеждаше трупа.

— Вижте — той вдигна ръката на Баркли. — Някой е отрязал върховете на пръстите му. Същото е сторил и с лявата ръка.

Петите на клетника бяха обгорени, а от двете страни на голите му крака имаше дълги прорези от нож.

— Изтезавали са го — възкликна Корнелий. — Запалили са огън под краката му, отрязали са върховете на пръстите му. Кой би причинил подобно нещо на сър Хюбърт?

— Има ли друго? — попита Бенджамин. — Как се е озовал тук?

— Има следи от конски копита — отвърна Корнелий и приклепна до нас. — Който и да е сторил това, не ще и съмнение, че си обича работата.

Бенджамин се изправи.

— Сър Томас, къде бяхте снощи? — рязко попита той. — Ами вие, граф Егремонт?

Пратеникът на императора се приближи и опря леко камшика за езда, който държеше в ръката си, в бузата на Бенджамин.

— Да не би да обвинявате мен?

Изправих се и улових дръжката на камата си. Егремонт забеляза движението ми и се разсмя гърлено.

— Кажете му, сър Томас. Кажете му къде бяхме и двамата снощи.

— Гостувахме на негово величество краля и негово високопреосвещенство кардинал Уолси. Пристигнахме в кралския двор късно следобед. Нали си го знаете краля, мастър Даунби — половахме, погуляхме и се позабавлявахме с разни представления, които се редяха едно след друго. Празненството се проточи до зори. Мастър Баркли е изчезнал вчера. Казал е на работниците си, че излиза, и това е последното, което знаем за него.

— Ами вие къде бяхте? — попитах аз Корнелий.

— Настанени сме в старите сгради в Темпъл, близо до Флийт Стрийт — отговори ми водачът на Нокталиите.

— И?

— И аз като вас двамата с мастър Даунби не мога да кажа къде съм бил час по час — Корнелий посочи трупа. — Това е дело на професионален убиец и според мен той е отвлякъл Баркли.

Корнелий се наведе и обърна трупа.

— Ударил го е по тила и го е докарал тук, за да го разпита — той ме погледна лукаво. — Един Господ обаче знае защо.

После посочи към следите от нож от двете страни на коляното.

— Тези рани са изключително болезнени. Когато човек изпъне краката си и стегне мускулите под коляното, подобни порязвания могат да изтръгнат писъци от гърлото му.

Корнелий погледна Егремонт през рамо и му каза нещо на немски.

— Какво му казахте? — попита Бенджамин, който поназнайваше езика им.

— Говорехме си за Шлахтер^[2], по вашему Касапина. Преди години — разказа ни Корнелий, — още преди да се присъединя към Нокталиите и негово императорско величество да ми засвидетелства своето благоволение, имаше друг член на Нокталиите, майстор на изтезанията, когото наричаха Шлахтер. Служеше на император Максимилиан, но... — Корнелий избърса ръцете си в кафявата си дреха и загледа гарваните, които грачеха в дърветата около руините. — Той се забрави. Допусна грешката да изтезава невинен човек, един

търговец, и император Карл го освободи от служба. Казваше се Якоб — Корнелий присви очи. — Точно така, Якоб фон Архетел. Той избяга от Империята и за залавянето му беше издадена заповед. Това беше първата ми задача — усмихна се той едва-едва — и аз се провалих.

— Да не би да твърдите, че това е дело на Шлахтер? — попитах.

— Възможно е — отвърна ми Корнелий. — Налице са всички отличителни белези на начина му на действие. Отрязването на върховете на пръстите, раните от нож по краката — лицето му се помрачи. — Ако Архетел има пръст в тази работа, това никак не е на добре. Той ще иска да навреди на императора, както и да напълни собствената си кесия.

— Ами вашите разбойници? — намеси се Егрмонт. — Онзи лорд Харон, когото споменахте?

— Да — пристъпи напред Кемп, кучият му син беше ухилен до уши. — С негово величество краля обсъдихме това, което ни разказа мастър Шалот, и той поиска лорд Харон да бъде заловен, арестуван и разпитан — той ме потупа по бузата. — А ти, скъпи ми Роджър, ще бъдеш примамката.

[1] Ixthos (Ichthos — гр. риба) съдържа първите букви на фразата Iesus Christos Theou Uios Soter, поради което рибата е употребявана като условен символ от първите християни. — Бел.прев. ↑

[2] Schlachter (нем.) — касапин. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Късно следобед се върнахме в „Мъждивият фенер“. Аз се разкъсвах между яростта и страха.

— Винаги клетника Шалот — изръмжах, докато се настанявахме в кръчмата.

Дойде Боскъм. Този път се беше предрешил като монах, дори на лицето си беше докарал престорено набожно изражение и шегичката му малко повдигна настроението ми. Бенджамин се представи и благодари на Боскъм за любезността, която беше проявил към мен по време на скорошните ми премеждия. Съдържателят скри ръце в расото си, усмихна се благо, направи кръстен знак във въздуха и се отдалечи. Бенджамин го съпроводи с поглед, пълен с любопитство.

— Господарю? — обадох се аз.

Бенджамин вдигна чашата си и хвърли остатъците от пилето си на пода, за да ги изяде Кастор.

— Сигурен съм, че съм го виждал и преди — заяви Бенджамин и остави чашата си на масата. — Сигурен съм — повтори той.

— Може би първия път, когато дойдохме тук? — сопнах се аз. — Може тогава да сте го зърнали. Но да оставим това — какво ще правя с лорд Харон?

— Сър Томас Кемп беше пределно ясен — отвърна ми Бенджамин. — Възможно е лорд Харон да има пръст в събитията в имението Малвъл — той се приведе и стисна китката ми. — Роджър, друг избор нямаме. По-добре така, отколкото да ни привикат да коленичим пред краля и да го слушаме как беснее или още по-зле — да ни замеря с каквото свари! — погледът на Бенджамин се стрелна към Боскъм, който стоеше зад бъчвите с ейл. — Ако се провалим в тази задача — добави той, — със сигурност ни чакат няколко месеца в Тауър, последвани от плаване до африканското крайбрежие.

Бенджамин заобиколи масата, седна до мен и се облегна на стената.

— Нека обобщим какво знаем, Роджър. Първо — започна да изброява той, — имаме държавата на Карл Велики. Кралят явно е решен да не допусне тя да излезе извън пределите на кралството му. За тази цел той поръчва на кралския златар да изработи копие. Второ, истинската държава носи таен белег. Когато аметистът на върха ѝ се погледне срещу пламък от свещ, в скъпоценния камък се вижда разпнатият Христос. Тази тайна е известна на краля и на сър Томас Кемп. Търговецът на реликви Хенли също я е знаел, но не и крадецът. Затова Хенли е бил убит, а Баркли — отвлечен и замъкнат в пущинаците, за да бъде измъчван и разпитван за копието, преди да бъде убит по този отвратителен начин.

— Трето — вметнах аз, — изработеното от Баркли копие очевидно е заблудило както граф Теодосий, така и Корнелий. Иначе те в никакъв случай не биха го приели — отпих глътка ейл. — Това ни отвежда до други любопитни възможности. Дали държавата, която Кемп ни показва, всъщност не е била истинската? Или пък Баркли е направил две копия?

— И? — попита Бенджамин.

— Къде е копието сега? — попитах аз на свой ред.

— Не мога да ти отговоря — отвърна Бенджамин. — Прескъпият ми чичо обаче ми довери, че Хенри води преговори с императора да му помогне срещу Франция от миналата година насам. За това време Баркли е можел да изработи две или повече копия — той въздъхна. — Това обаче ще си остане загадка, нали? А сега ми кажи какво друго се върти в умната ти глава, Роджър?

— Четвърто — продължих аз, — знаем, че петнайсет мъже бяха избити в имението Малвъл, но не и кой и по какъв начин е извършил убийствата. Нищо не ни подсказва как убиецът е успял да се промъкне в къщата и да избие толкова много здрави мъже, а след това да се измъкне неусетно. Пето, сър Томас Кемп попада под известно подозрение. Считаме, че поне един от неговите стрелци е изпращал съобщения от господарската къща.

— Нямаме обаче доказателства — намеси се Бенджамин, — че тъкмо Кемп е получавал съобщенията.

— И накрая — заключих аз, — възможно е лорд Харон да е замесен в злодеянието. Няма съмнение, че той е отговорен за смъртта

на лейди Изабела Малвъл, така че може би му е известен някакъв таен вход към къщата.

— Има и още един участник — додаде Бенджамин. — Мъжът, когото Корнелий нарече Шлахтер — някогашен член на Нокталиите, който може би работи за себе си...

— Или пък за лорд Харон? — предположих аз.

Огледах кръчмата. Денят преваляше — търговци, калфи, носачи, няколко уличници, двама скитащи музиканти и един просяк с пълна с пенита шепа шумно поръчваха вино и храна и гръмко се смееха на монашеското превъплъщение на Боскъм. Един от носачите, пиян дръвник, улови погледа ми и се заолюлява заплашително към мен. Кастор надигна глава и изръмжа, а онзи подви опашка и се омете.

— Чудя се дали Цербер или някой друг от хората на лорд Харон е тук.

Бенджамин се намръщи.

— Боскъм! — извиках аз с протегната ръка, в която държах сребърна монета.

Кръчмарят забърза към нас, разблъсквайки останалите посетители.

— Мастър Роджър?

— Ако искам да говоря с лорд Харон — прошепнах му, — как мога да се добера до него?

Боскъм прибра сребърната монета и преди да успее да го спра, плесна с ръце.

— Чуйте всички! — изрева той, преструвайки се на глашатай. — Да се знае, че мастър Шалот, мой гост и скъп приятел, иска да си поговори с лорд Харон! — Боскъм сложи ръка на гърдите си и се поклони. — Ама разбира се — добави той, — времето и мястото на срещата ви ще избере лорд Харон.

Останалите посетители до един бяха вперили поглед в него и в кръчмата се възцари мъртвешка тишина. Боскъм отново плесна с ръце и се засмя.

— Слугите ми ще се погрижат за теб — погледът му се плъзна към мен. — Една безплатна чаша ейл за скъпия ни приятел мастър Шалот!

Кръчмарят седна на един стол.

— Беше ли необходима цялата тази врява? — попитах.

— Няма друг начин, синко — угоднически ми отвърна Боскъм. — Всичко друго би събудило подозренията на лорд Харон и с теб, синко, ще бъде свършено — ханджията се приведе над масата. — Защо, Роджър? — прошепна той. — За какво ти е дотрябвал лорд Харон? Нали си бил в имението Малвъл? Носят се ужасни слухове за някакво клане там. Да не би лорд Харон...

— Слуховете са верни — сопна му се Бенджамин. — Дали тук не се навърта някой от хората на лорд Харон?

— Не берете грижа — отвърна Боскъм. — До час ще е научил всичко.

— Откъде си? — ни в клин, ни в ръкав го запита Бенджамин. — Изговорът ти е особен.

— От Югозападна Англия съм — радушно отвърна Боскъм и избърса ръцете си в расото. — Баща ми държеше кръчма там, но по оня край няма много клиенти. С жена ми я продадохме и се преместихме в Лондон. Тя сега почива в мир в гробището на църквата „Сейнт Ботолф“ — усмивката му стана още по-широка. — А щом тя е намерила покой, спокоен съм и аз.

Кръчмарят тъкмо се накани да бутне стола си назад, когато се сети за още нещо.

— А, мастър Роджър, когато лорд Харон те отведе и взе вещите ти, намерих една торба под леглото ти — той се изправи и се забърза нанякъде, а после се върна с торбата и я пхна в ръцете ми.

Надникнах вътре. Не съдържаеше кой знае какво — чашата, която задигнах от къщата на Попълтън, и няколко от импровизираните ми реликви. Благодарната ми усмивка угасна, когато си дадох сметка, че щом всичко това свърши, ще ми се наложи да се върна в Ипсуич и да се изправя лице в лице със злите братя, независимо че кралят ме беше помилвал. Подобни мисли могат да накарат всеки човек да посегне към чашката, а аз обърнах толкова много, че прекарах нощта на пода в кръчмата заедно с Кастор. На следващия ден ме мъчеше махмурлук и бях доволен, че лорд Харон не нанесе удара си. Умът ми беше така притъпен от пиенето, че не бих могъл да свърша никаква работа.

Сър Томас Кемп беше казал, че аз ще съм стръвта, затова, естествено, започнах да се тревожа какво ли ще ме сполети, ако онзи самозван лорд на подземния свят отново ме вземе за свой затворник. Изтормозих Бенджамин с въпроси, но той не ми помогна много.

— Не се тревожи — повтаряше ми отнесено. — Прескъпият ми чичо ще се погрижи за нас.

Въобще не му вярвах. На втората сутрин, която прекарах в седене в кръчмата или в скитане из плетеницата от улички наоколо, се натъквах на разни мъже, които не бях виждал дотогава — търговци и калфи, а също и просяци, които изглеждаха твърде охранени. В „Мъждивият фенер“ се отбиваха непознати. Трима или четирима мними търговци наеха стаи из околните къщи, а дъртата вещица, която даваше квартири срещу кръчмата, се похвали, че всичките ѝ стаи, даже мръсното ѝ мазе, били наети.

Боскъм стана подозрителен и след като ми поднесе закуската — сочен пай с хрупкава златиста коричка, реши да се присъедини към мен.

— Какво става, Роджър? Знам, че господарят ти е племенник на кардинала — по лицето му премина тревога. — Да не би тази покана към лорд Харон да е клопка?

Изгледах го намръщено.

— Не забравяй, че ти помогнах!

— Ако е клопка — отвърнах загадъчно, — стой настрана. Ако пък не е, няма от какво да се страхуваш.

Погледнах към пресния и вкусен пай, а после към Кастор, който се взираше в него с копнеж, изплезил език и проточил лиги. Срязях пая на две. Кастор изръмжа от удоволствие, а Боскъм, който разбра, че няма да изкопчи нищо повече от мен, сви рамене и се върна на мястото си при бъчвите с ейл.

Влезе Бенджамин. Нямаше го цяла нощ и аз се запитах дали не е ходил до другия край на града, за да провери не се ли е върнала прелестната Миранда. Беше небръснат, без настроение и със зачервени очи. Поръча си нещо за ядене и седна насреща ми.

— Французите са отплавали — озъби се той.

— Моля?

— Французите — Бенджамин замълча, когато Боскъм се приближи, за да ни донесе поръчката. — Не помниш ли, Агрипа ни каза, че французите са в града? Те също искаха държавата на Карл Велики. Пратениците бяха наели просторна къща в Уестчийп. Вчера следобед отидох там — той сви рамене, — за да видя какво мога да науча. По всичко личеше, че предишната нощ там е имало угощение.

Явно са празнували нещо, но никой от нашите познати не е присъствал. А тази сутрин, точно преди разсъмване, в задната част на къщата спрели каруци, които били натоварени с багажа на пратениците. Подкупих един от носачите, който ми каза, че господата си заминават и са се запътили към Ийст Уотъргейт, където ги чакал военен кораб.

— И откъде това любопитство към французите? — недоумявах.

— Който и да е откраднал реликвата... — започна Бенджамин, а после остави парчето пай, което ядеше, и впери поглед в него.

— Господарю, какво има? — подканих го аз.

— Нищо — поклати глава той. — Врълхлетя ме някакъв спомен, но не мога да го свържа с нищо.

— Говорехте за крадеца и за реликвата.

— А, да. Който и да е откраднал реликвата — продължи Бенджамин, — трябва да го е сторил за лична облага. Би се опитал да я продаде...

— На французите ли? — изненадах се.

— Да предположим — заяви Бенджамин, — че крадецът я е продал на французите. Може би затова те са празнували и после са напуснали Лондон. Вече са били взели онова, за което са дошли.

— Кемп би трябвало да може да ни съдейства по този въпрос — отвърнах. — Нали уж държеше французите под око.

— Сър Томас има да обяснява много неща, но...

— Мастър Даунби! Мастър Даунби!

Вдигнахме очи и на самия праг на кръчмата видяхме да стои покрит с прахоляк от пътя мъж, който стискаше шапката си в ръка. Той се приближи. Бенджамин извика от радост и се изправи, приканвайки мъжа да седне при нас. Разпознах Лакстън, един от работниците в имението ни, който се грижеше за конете и конюшните.

— Яздих цяла нощ — обясни Лакстън, свали плаща си и се намръщи при вида на мръсотията по жакета си. — Позволете ми, господарю...

Лакстън започна да разхлабва ботушите си. Помогнах му и той въздъхна с облекчение. Бенджамин поръча храна и месо и Боскъм донесе поръчката, изгарящ от любопитство.

— Как научи къде сме отседнали? — попита Бенджамин.

Лакстън ме посочи.

— Той беше писал на Луси. Намерихме писмото у нея.

Лицето му посърна, а моето сърце замря.

— Мъртва ли е? — попитах.

Лакстън кимна.

— Съжалявам, господарю. Намериха я на пътя извън селото. Била е нападната и жестоко ударена по главата.

— Какво е правила там? — изумих се.

— Според нас е идвала към имението — отвърна Лакстън. — Беше с наметало и със стари обувки на краката. С нея имаше малка торба с нещата ѝ — няколко молитвени броеници, вашето писмо и, мисля, къдрица от косата ви.

Горещи сълзи опариха очите ми.

— Кой я е нападнал? И защо? — прошепнах. — Защо Луси? Тя беше толкова добра душа.

— Когато я открили, още била жива — продължи Лакстън. — Един от конярите от „Белият елен“ се разхождал из полето със своята любима, когато дочул стенанията ѝ. Луси се била изтърколила в крайпътния ров. Измъкнали я и първоначално я помислили за мъртва, но тогава тя отворила очи. Оставила е съобщение за вас — той притвори очи и съсредоточено повтори думите ѝ. — „Кажете на Роджър... Кажете на Роджър, че чашата...“

Лакстън отвори очи.

— Повторила това няколко пъти. Конярят изтичал за помощ, но когато пристигнахме, Луси вече беше мъртва — той направи пауза. — Какво е имала предвид с тази чаша, мастър?

— „Чашата ми е препълнена“ — избърсах аз сълзите от очите си. — Това е цитат от Библията. Винаги казваше така, когато бяхме заедно — че чашата на щастието ѝ е препълнена. По някаква странна причина тези думи ѝ се струваха много забавни.

— Някой знае ли защо е била нападната? — намеси се Бенджамин.

— Не. Откакто мастър Роджър напусна имението, тя работеше само в „Белият елен“. Нямахме врагове, макар да избягваше какъвто и да било досег с братята Попълтън. Знам, че заради вас, мастър Роджър, никак не се разбираше с тях и отказа да работи в къщата им. След смъртта ѝ енориашите се събраха в кръчмата — заключи Лакстън — и решихме аз да дойда в Лондон и да ви съобщя новината. Пристигнах

преди изгрев — поклати глава той. — От години не съм бил в Лондон. Радвам се, че ви открих.

Като видя колко съм разстроен, Бенджамин отведе Лакстън настрана. Известно време просто си седях и плачех. После станах, излязох от кръчмата и разблъсках зарзаватчиите и търговците, които се бяха струпали на улицката.

Знаете си го стария Шалот. Не съм човек, който ще се отдаде на молитви. Предпочитам просто да се надявам, че Бог бди над мен и че — ако е в добро настроение — ще ми се усмихне. Смея се и се шегувам — няма по-добър начин да се прикрият сълзите. Луси обаче беше нежна девойка, изпълнена с живот, умна, обичлива и мила. И капка зло нямаше в красивото ѝ тяло. Беше добра по рождение, а сега някакъв кучи син я беше убил. Тръгнах по тясната улица към църквичката на братята от Ордена на Кръста^[1] — малка и усойна постройка, която подхождаше на настроението ми. Коленичих пред статуята на Девата с младенца и се опитах да се помоля за душата на Луси. Ето я и обичайната ми молитва: „Към Теб се обръща Роджър Шалот — грешник, че и глупак отгоре на това.“ Едва я бях преполовил, когато дочух шум от стъпки, и докато обмислях бягството си, върху главата ми се стовари тояга. Усетих, че ми надяват чувал, и после съзнанието ми потъна в мрак. Повярвайте ми, когато се събудих, промяната беше огромна! На мястото на Девата с младенца видях грозното лице на лорд Харон, който не ме приветства с добре дошъл в дома му, ами ме срита в слабините и ме попита какви съм ги вършел в църквата.

— Молах се — простенах.

Огледах се наоколо и, повярвайте ми, подхванах още по-усърдно молитвите си. Бяха ме върнали във владенията на лорд Харон, които изобилстваха от разкошни вещи в остро несъответствие със заобикалящата ги мръсотия и зловещия фон на плискащата се вода. На светлината от свещите се размърдаха сенки — Цербер и всички останали хубостници от свитата на лорд Харон с разкривени и злобно ухилени лица, натруфени в парцали и въоръжени до зъби. Сторих онова, което винаги правя при подобни обстоятелства — коленичих и склупих ръце за молба, надявайки се стомахът ми да не ме предаде.

(Често казано, в такива ситуации не мога да спра да треперя. Веднъж, когато Големия звяр ме беше пратил на дръвника, палачът ми

каза да не мърдам.

— А ти какво очакваш? — разпищях се насреща му. — Да се разтанцувам ли?

В следващия момент се понесох във весел танц и на палача му се наложи да ме гони около ешафода. Благодаря на Бога за това, защото Хенри пак си правеше гадна шега с мен и проведеният с документа за помилването ми пратеник се забави, понеже паднал от коня!)

Онзи ден обаче не танцувах, а само гледах умолително към лорд Харон.

— Искал си да ме видиш, а?

Кралят на престъпниците, този луд, мустакат пияница с пурпурно лице приклепна до мен.

— Е, умнико? — смушка ме в рамото той. — Нали си искал да се срещнеш с лорд Харон?

— Знам откъде са тези гоблени — изгърсих аз, сочейки зад него. — От къщата на лейди Малвъл. Промъкнал си се вътре, задигнал си всичките й ценности, прерязал си й гърлото и си я заровил в мазето, нали?

(Запомнете едно, млади приятели, спипа ли ви врагът, не си и помисляйте да онемявате. За Бога, говорете и то бързо! Колкото по-дълго дрънкате, толкова по-голяма е надеждата, а където има надежда, там има и живот!)

— Ти си схватливо момче — тупна ме по главата Харон. — Да не би сега да поискаш да ги отнесеш със себе си, а?

— Не! Не! — заломотих. — Но държавата на Карл Велики, реликвата, която си откраднал...

— Откраднал ли?

Харон отметна глава и се разсмя. Останалите от шайката му избухнаха в зловещ кикот.

Аз си спомних за копието, което още беше у Кемп, и заекнах:

— Аз... аз... мога да ти намеря истинската държава на Карл Велики.

Харон отново се разсмя, докато по лицето му не потекоха сълзи. После размаха пръст към мен.

— Все още няма да те убиваме — въздъхна той. — Боже, не съм се смял така, откакто лейди Изабела ме умоляваше да я пощадя — лорд Харон огледа подчинените си и се приближи. — Чакай сега да

видя дали съм те разбрал, Шалот. От една страна, според теб аз съм откраднал реликвата, а пък аз не съм. От друга — той почеса с пръст синкавото си, покрито с белези от шарка лице, — казваш, че можеш да ми намериш истинската държава, което ще рече, че ти си я откраднал! А знаеш какво ги чака крадците — прошепна ми, — увисват на бесилото.

— Не, не ме разбра!

— Не, не ме разбра! — отвърна в хор цялата дяволска шайка.

Горкият аз, бях попаднал в истински кошмар! Над мен се бе свело грозното, петнисто лице на Харон, а шайката му главорези повтаряше думите ми в хор като в някоя пиеса на Марлоу. А какво правеше клетият стар Шалот? Молах се някой от хората на Кемп да ме е видял. Къде обаче се намирах? Как щяха да ме спасят? Заплаках. (Още едно от правилата на Шалот — ако дрънканиците не вървят, циврете. Хленченето печели време.) Харон изви главата ми назад.

— Не ти ли е минавало през ум — изсъска, — че знам каквото ми трябва за държавата на Карл Велики? Наистина ли си мислиш, че бих нападнал имение, пълно с въоръжени мъже? За такъв глупак ли ме смяташ, че да не забележа колко непознати плъзнаха по уличките около кръчмата? Ти си стръвта, нали, Шалот? Примамката, с която да хванат стария Харон, така ли е? Колко глупаво от твоя страна!

Кралят на разбойниците говореше като учител, който поучава някой от по-несхватливите си ученици.

— Държавата на Карл Велики не ми трябва — прошепна той. — Взех я и я продадох — Харон прочете изненадата в очите ми. — А за теб, Роджър, имам специален подарък. Помниш ли плъховете?

Изстенах ужасен.

Харон ме заудря по главата, а останалите се присъединиха, обсипвайки ме с ритници и юмруци. После ме завлякоха покрай канала до друг проход, преграден с желязна решетка. Хвърлиха ме вътре през отворената малка врата. Седнах и се зачудих как, за Бога, ще успея да се измъкна оттам. Коленичих и започнах да се моля. Заклех се да стана монах, но после осъзнах, че говоря лъжи, затова просто пропълзях в един ъгъл и заслушах, как Харон и хората му гуляят недалеч от мен. Не знаех дали е ден или нощ, но след няколко часа шайката главорези се върна с факли. Завлякоха ме обратно в подземие на лорд Харон. Масата беше отрупана с храна и чаши вино, а по пода се валяха

парчета месо. Един от разбойниците, убит при пьянска свада, лежеше върху масата с прерязано от ухо до ухо гърло. Самата истина ви говоря! Бяха го оставили подпрян там, с изцъклени очи и зейнала уста. Проснаха ме на пода и вързаха с възета китките и глезените ми. Харон, който беше много по-лош в пьяно състояние, дойде и коленичи до мен.

— Ще умреш, Роджър, по начин, какъвто не можеш да си представиш. Цербер, покажи му нашия приятел.

Кучешката муцуна коленичи от другата ми страна. В ръцете си държеше клетка, а в клетката беше затворен най-грамадният и свиреп плъх, който бях виждал. Противната твар беше поне три стъпки дълга от носа до върха на опашката. Жълтите му зъби стърчаха, коремът му беше хлътнал и ребрата му се брояха. Блъскаше се в стените на клетката, а очите му, пълни с адски огън, ме гледаха кръвнишки. Загубих съзнание.

Свестиха ме с кофа мръсна вода.

— Ето какво ще направим — заговори Харон с глас на благ свещеник, повдигна жакета ми и ме потупа по ребрата. — Тук ще закрепим една тръба, плъхът ще се промъкне в нея, а от другата ѝ страна ще запалим огън. Плъхът е озверял от глад и единственият му път за спасение, скъпи Роджър, ще минава през теб. Какво ще кажеш?

Запицях и закрепях. Умолявах за милост, но никой не ме чуваше. Прикрепиха тръбата и пушнаха плъха вътре. Чувах го, как шумоли из нея, усетих острите му нокти и зъби да драцят по лепкавата ми от пот кожа. Нададох вик и захлипах за милост. Копелетата бяха толкова пьяни, че не можеха да запалят огъня в другия край на тръбата. Докато се суетяха с огнивото, чух шум, който прозвуча като ангелска песен за ушите ми. Гръмък лай. Кастор беше дошъл! Настъпи бъркотия, главорезите се втурнаха към оръжията си и тогава Кастор влетя в подземие като истински цербер. Умно животно беше Кастор, с благородно сърце и спаси живота на Шалот! Метна един поглед към Харон и му се нахвърли. Подземие се превърна в хаос от тела. Чух изстрели от аркебуз и звън на стомана. Изритаха тръбата далеч от мен, плъхът избяга. Бенджамин приклепна до мен с окървавен меч в ръка и срязва възетата. Скочих на крака. Стрелци, стражи, хората на Кемп, свитата на Егремонт и Нокталиите бяха вплетени в свирепа схватка на живот и смърт с престъпниците. Харон

пицеше, заприличал целият на една кървава рана. Намушка Кастор с камата си, но кучето не го пусна. Втурнах се към тях, но се препънах в някакъв труп. Чух плисък и видях, как господарят на подземния свят и чудесното ми куче изчезнаха под водите на канала.

Хукнах натам, но течението беше много силно. Не видях и следа от тях и тъкмо се обърнах да се защитавам, когато един разбойник, от чиято уста струеше кръв, залитна към мен. Бенджамин го пресрещна, прерязвайки гърлото му с меча си, и онзи се изтърколи във водата. И друг път съм участвал в кървави схватки и съм бил свидетел на страховити сражения. Виждал съм Марс да сее ужас, за щастие, отдалече, но онази битка в лондонските канали е една от най-паметните за мен. Беше безкраен кошмар. Хората на Харон не си правеха илюзии. Това не беше никаква рицарска битка, в която можеха да се вземат пленници и да се освобождават срещу откуп. Това бяха престъпници, най-долната измет на града, която живееше за сметка на богатите и хранеше дълбока омраза към всяка власт. Не търсеха пощада и нямаха милост към никого. Аз се свих в един ъгъл и наблюдавах битката оттам. Бенджамин въртеше меча с лекота. Беше застанал с гръб към стената и се отбраняваше срещу нападателите. Корнелий застана до него — слаб и мълчалив, опасен мъж с широкия си меч и тънкия италиански стилет. Беше роден убиец. Граф Егрмонт и Кемп бяха близо до мен. Кемп крещеше заповеди, мъчейки се да попречи на разбойниците да избягат в мрака. Егрмонт пък, на чието лице беше изписано, че кръвопролитията му допадат и обича да убива, беше в стихията си.

Най-после битката утихна. Повечето от хората на Харон бяха мъртви, но Цербер и поне още двадесетина бяха живи или полуживи. Вързаха им ръцете и войниците и стрелците ги повлякоха навън. Егрмонт, Корнелий, Бенджамин и аз влязохме в подземията на Харон. Граф Егрмонт грабна трупа от масата, завлече го до канала и го метна вътре без никакви обяснения. После разчисти масата с меча си и седна, усмихвайки се като човек, който си е свършил добре работата.

— Хората ви събират ли вече съкровищата?

— Имаме чиновници — отвърна Кемп, попивайки потта от челото си. — Всичко, което открием, ще бъде събрано и запечатано.

Бенджамин се изправи и въпреки възраженията на Кемп излезе. Последвах го. Подземията бяха изпълнени с войници и служители на

Хазната. Англичаните са добри администратори, а онези от хазната на Хенри бяха най-добрите. Години по-късно ги наблюдавах как нахълтваха в манастири като „Чартърхаус“ или великото абатство „Бери Сейнт Едмъндс“ и само за ден успяваха да приберат и да запечатат всичко, което можеше да се помести. Сега пълзяха като мравки в съкровищницата на лорд Харон и подушваха златото като мишка сиренце. Бенджамин ги наблюдаваше, без да обръща внимание на Кемп, който го увещаваше да се върне. Тръгна между чиновниците и ги заразително дала са видели държавата, или някаква друга ценна реликва. Те само поклащаха глава в знак на отрицание. Аз се приближих до бързотечащия канал — една от подземните лондонски реки, и вперих поглед в тъмните води. Донякъде се надявах да видя онова глупаво куче с развети уши и изплезен език, но него го нямаше.

Бенджамин се приближи иззад мен и сложи ръка на рамото ми.

— Мъртъв е, Роджър. Харон му нанесе няколко удара.

— Верен приятел беше, господарю — отвърнах.

Този път плачех наистина — без глас, а сълзите се стичаха по лицето ми.

— Глупаво куче беше. Страшно, но вярно и с меко като памук сърце.

Бенджамин ме прегърна.

— Тогава, Роджър, вие двамата много сте си приличали — отдръпна се той. — Кастор спаси живота ти. Когато не се върна в кръчмата, излязох на улицата и едно просяче ми каза, че те е видяло да влизаш в църквата на Ордена на кръста, но не и да излизаш. Никой от хората на Кемп не беше забелязал нещо подозрително, затова заведох Кастор в църквата. Той веднага улови следата ти.

— Но мен са ме донесли — отвърнах.

Погледнах към ботушите си и видях, че върховете им са съвсем издрани.

— Влекли са те, но не дълго — отвърна Бенджамин. — Кастор беше ловджийско куче. Под един надгробен камък в гробището зад църквата има вход към каналите. Кемп събра хората си. Егремонт и Корнелий бяха там, когато пристигна пратеникът, и настояха да дойдат и те.

— Тук няма да намерите държавата — казах аз и избърсах сълзите си. — Лорд Харон, нека Бог го съди справедливо, каза, че вече

я е продал, но на кого — не знам.

— Сигурен ли си?

— Колкото съм сигурен и че стоя пред вас.

— Такъв като Харон — умисли се Бенджамин — би настоявал да му се плати в злато или в сребро. Почакай тук, Роджър.

Той се отдалечи и заприказва с чиновниците, отваряйки ковчежетата и сандъците. Аз стоях и се вирах във водата, безразличен към бъркотията и хаоса наоколо. Бенджамин се върна.

— Кралят ще остане изключително доволен. Богатствата на Харон се оказаха несметни.

Хвана ме под ръка и заедно се отдалечихме от чиновниците, които вече изнасяха сандъците и торбите.

— Известно ни е, че френските пратеници са напуснали Лондон — продължи Бенджамин.

— Ако те са купили държавата, трябва да са платили с френски пари, лорд Харон вероятно е настоял за това. Тук обаче, с изключение на няколко монети, няма и следа от френско злато или сребро. Един от чиновниците ми каза, че са намерили сандък, пълен с монети, които изглеждали съвсем нови, сякаш Харон тъкмо се е сдобил с тях. Не са английски, нито френски или германски, ами сребро и злато от монетния двор на Италия.

Така се смаях, че чак зяпнах.

— Вие давате ли си сметка какви ги говорите, господарю?

— Да, давам си сметка — потри лицето си Бенджамин. — Подозирам, че лорд Харон е откраднал държавата и я е продал на папските пратеници. Ще ми се да знам кой обаче е продал копието на французите. Логичното заключение е — заяви той, надничайки през рамо, — че тъй като копието беше у Кемп, у него трябва да е и френското злато.

[1] Орден на странстващи монаси, числящи се към Августинския орден, наричани така, тъй като носели дървени тояги с кръст на върха и червен кръст на расата си. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Докато чиновниците и войниците пренасяха богатствата в чакащите каруци, Егремонт, Корнелий, Кемп, Бенджамин и аз се събрахме в подземие на Харон за кратък съвет.

— Държавата я няма — подхвана Егремонт. — Никаква следа от нея. Всичко, което успяхме да сторим, сър Томас и мастър Бенджамин... — безочливият кучи син едва благоволи да забележи присъствието ми — ... е да ви помогнем да арестувате шайка разбойници. Няма доказателства, че тези злодеи имат пръст в кражбата на държавата, но все пак...

Той плъзна поглед настрани към Корнелий.

— Граф Теодосий искаше да каже — хлътналите очи на Корнелий не изпусаха моите от поглед, — че Хенри Английски се сдобил с цяло състояние, а ние останахме с празни ръце. Не забравяйте, че ние също можем да наемаме шпиони в Англия — среброто и златото говорят на всички езици. До нас достигнаха слухове, че французите и папските пратеници също искат държавата. Узнахме също, че тя се продава и че за убийствата в имението Малвъл вече знаят всички, които проявяват интерес към реликвата.

— Скоро ще трябва да отплаваме — прекъсна го Егремонт. — Трябва да се върна при господаря си в Антверпен и да му кажа, че държавата вече не е в негово владение, нито във владение на Хенри Английски. Естествено, за мен ще е истинско чудо, ако из Ламанша се появят императорски кораби или галери.

Аз просто си седях, а в главата ми цареше хаос. Очевидно Корнелий подозираше, че има нещо гнило в цялата работа. Разбрах само, че държавата, която е била копие, не е била открадната от лорд Харон, ами от някой друг. Този тайнствен крадец я беше продал на Харон, а той от своя страна я беше изтъргувал на папските пратеници.

— Трябва да се изкъпя — обади се граф Егремонт, изтупвайки праха от ръкава си. — Мастър Корнелий?

Двамата излязоха от подземието. Кемп ги чакаше да си тръгнат, барабанейки с пръсти по масата.

— Не знаят цялата истина, нали? — каза Бенджамин. — Сър Томас, на двамата с вас ни е известно, че от имението Малвъл не е била открадната държавата, а нейното копие. Крадецът го е занесъл на търговеца на реликви Хенли, който го е обявил за фалшификат. Крадецът обаче е бил решен да излезе на печалба и го е продал на лорд Харон, а той от своя страна го е продал на папските пратеници в Лондон.

Кемп леко повдигна едното си рамо.

— Имате ли доказателства за тези свои твърдения, мастър Даунби?

— Да, имам доказателство. Когато прегледате съкровищата на Харон, ще откриете сред тях наскоро изсечени италиански монети. Смесца от сребро и злато, която широко се използва във Флоренция, Рим и Падуа.

— Лорд Харон не си е губил времето.

— Като всеки друг на негово място — отвърна рязко Бенджамин. — Малцина биха могли да разполагат с толкова пари. Чуждестранните пратеници обаче са съвсем друго нещо. Лорд Харон е търсел бърза печалба, а пратениците са могли да напуснат кралството за един ден с реликвата.

— Да не би да искате да кажете — прекъсна го Кемп, оглеждайки се боязливо към входа да не би някой да подслушва, — че кралят ни е възнамерявал да измами императора?

— Не казах това — бързо отвърна Бенджамин. — Само изказвам предположение, за което имам сериозни основания.

— Но това не е всичко, нали? — изсъска в отговор Кемп.

— Де да беше, сър Томас. Много по-лесно щеше да е да кажа, че държавата на Карл Велики е била открадната, че папските пратеници са се сдобили с нея, и с това въпросът да приключи. Нямам доказателство, че е откраднато тъкмо копие, само предполагам. Самият аз с удоволствие бих се върнал в Ипсуич, доволен, че държавата на Карл Велики все още е собственост на английската

корона, където и да се намира. Има обаче и други, любопитни обстоятелства.

— Например?

— Ами — Бенджамин изтръска няколко трошици от масата, — в Лондон е имало и френски пратеници. Доктор Агрипа ни осведоми, че те също са искали да купят държавата на Карл Велики и са били готови да платят цяло състояние за нея. Според онова, което научихме, същите френски пратеници вече са на път за Париж и при това са си заминали изключително доволни. Подозирам, че и те си мислят, че държавата е у тях.

Кемп се разсмя, макар погледът му да остана бдителен.

— Какви ги говорите, мастър Даунби? Две държави на Карл Велики, така ли? И двете — копия? И според вас Харон е продал копието от имението Малвъл на пратениците на папата? Кой тогава е дал другото копие на французите?

— Не знам — отвърна Бенджамин, — но бих желал пак да огледам копието, което ни показахте в гората край Малвъл.

Сър Томас се изправи вбесен.

— Имам и друг въпрос — добави Бенджамин. — Става дума за онзи стрелец от имението Малвъл. Изпращал е съобщенията до вас, нали, сър Томас?

Кемп пренебрежително махна с ръка и понечи да си тръгне.

— Или вие ще ми кажете — извика Бенджамин, — или ще поискам среща с моя скъп чичо!

— Последвайте ме — отвърна Кемп.

Сър Томас излезе, крещейки заповеди на служителите си, за да се увери, че ще опишат всичко най-старателно. Тръгнахме покрай канала, където изпълнената със смрад и студ тъмнина се нарушаваше единствено от горящите тук-там факли на войниците. Трябва да бяхме изминали към половин миля, когато стигнахме до някакво рушащо се стълбище и сър Томас ни поведе нагоре по него. В края му, под огромна каменна плоча, имаше малък отвор, през който се наложи да се проврем. Когато излязохме навън, дъхът ми секна от студения нощен въздух, а гледката ме накара да възкликна от изненада. Вече беше нощ и ярки звезди обсипваха небето. На трепкащата светлина на факлите, закрепени за забити в земята дървени пръти, видях, че се намираме в някакво изоставено гробище. Недалеч от нас тъмнееше

силуетът на църквата на Ордена на кръста. Обикновено пустото гробище сега гъмжеше от войници и чиновници. Наблизо чакаха каруците, които щяха да превозят съкровището, а конете дъвчеха високата трева. Войници и стрелци разгонваха любопитните зяпачи. Сър Томас тръгна през гробището към църквата и ние го последвахме. Той влезе през вратата за мъртъвците и я затвори. Щракна огнилото и запали свещ при олтара на Пресвета Богородица. Аз сторих същото. Предишния път не можах да довърша молитвата си, грубо прекъснат от хората на лорд Харон. Запалих две свещи — едната за Луси, а другата за Кастор. После се присъединих към сър Томас и Бенджамин, които седяха на една пейка до олтарната преграда.

— Тук няма никого — започна сър Томас. — Църквите са най-подходящото място за заговори.

— Вие сте били, нали? — настоя Бенджамин. — Вие сте получавали съобщенията от стрелеца.

— Да, съобщенията бяха до мен — изпружи крака Кемп. — Уморен съм — заяви той и се облегна на олтарната преграда. — Тази нощ обаче свършихме добра работа, нали, мастър Даунби?

От мястото си вдясно от Бенджамин погледнах към Кемп, който седеше от другата му страна. Свещите осветяваха помещението едва-едва, но съм сигурен, че хитрото копеле ни се надсмиваше.

— Защо? — попитах. — Сър Томас, студено ми е. Гладен съм. Отрепките на Харон ме смазаха от бой. Не бих отказал топло ядене, две чаши кларет и меко легло.

— Не е кой знае каква загадка — отвърна Кемп. — В Малвъл командваха граф Егремонт и пионката му Корнелий. Кралят обаче държеше да получава сведения дали всичко върви добре, затова избрах един стрелец на име Йовил. При всяка възможност той трябваше да ми изпраща съобщение през един от страничните прозорци на къщата. Йовил беше опитен стрелец и си подбра добра цел — ясеново дърво, което растеше точно пред стените на имението. Всеки добър стрелец би го улучил с лекота.

— И за какво ви осведомяваше Йовил? — попита Бенджамин.

— За нищо особено — Кемп се изправи и пхна палци в портупея си, гледайки към Бенджамин. — Съобщи ми, че предводителят на Нокталиите, Йонатан, е неспокоен и че мъжете са

отегчени. Ковчежето обаче беше запечатано, държавата беше в безопасност и всичко си беше наред.

— Може ли да прочета съобщенията? — попита Бенджамин.

Кемп поклати глава.

— Унищожени са.

— Ами копието на държавата? — продължи с въпросите Бенджамин.

Кемп потропа с крак по застлания с каменни плочи под, зареял поглед през олтарната преграда към дарохранилницата в главния олтар.

— Братята — тихо отбеляза той — няма да останат доволни, че им съсипахме гробището.

— Сър Томас! — повиши тон Бенджамин. — Попитах ви за копието!

— Утре призори — отвърна Кемп и се приведе — ще дойдете в Тауър. Оцелелите от бандата на Харон ще бъдат съдени по съкратената процедура, обявени за виновни, изтезавани и по това време утре вече ще висят на бесилката на Тауър Грийн. Ще бъдат щателно разпитани относно държавата на Карл Велики.

— Ами копието? — не мирясваше Бенджамин.

— Ще можете да видите и него — отвърна му Кемп. — Стои си в Тауър цяло и невредимо. Не се тревожете за това. Вижте, мастър Даунби, не сте прав в разсъжденията си. Истинската реликва беше в имението Малвъл и тъкмо тя беше открадната. Сега кралят си я иска обратно и вашата задача е да му я върнете.

Той навря пръст в лицето на Бенджамин.

— Каквото и да ви се върти в главата, факт е, че беше открадната истинската реликва — той сви рамене. — Признавам, че кралят накара Баркли да направи две копия — едното искаше да задържи, а другото... — той се ухили. — Може би е планирал да извлече печалба от него след време. И така, пожелавам ви лека нощ, господа.

Кемп се завъртя на токовете си и излезе от църквата.

Бенджамин въздъхна и се изправи.

— Вярвате ли му, господарю? — попитах.

— Не знам — отвърна ми той. — Не знам какво да мисля вече, Роджър. Може наистина да сме на погрешен път. Може крадецът да е продал истинската реликва на лорд Харон, а той на свой ред да я е

продал на пратениците на папата. Може да са убили Хенли само за да му затворят устата. Но кой е бил крадецът и как е извършил кражбата си остава загадка — Бенджамин въздъхна. — О, чаша вино! И като стана дума за чаши, Роджър, искам да ти покажа нещо.

Излязохме от църквата и тръгнахме по уличките към „Мъждивият фенер“. Боскъм ни очакваше нащрек. Влезе в ролята си на любопитен кръчмар и ни засипа с безброй въпроси. Повярвайте ми, този човек беше по-добър актьор и от онзи Бърбидж, приятелчето на Шекспир!

— А къде ти е кучето? — възкликна той. — Къде е горкият Кастор?

— Мъртъв е, Бог да има милост над него! — сопнах се аз. — И ако скоро не ни донесеш ядене и пиене, Боскъм, ти ще го последваш!

Не му останах длъжен. Мразя лицемерието — освен у себе си.

Кръчмарят се ухили и забързано се отдалечи. С удоволствие забелязах, че вече не е облечен като монах, ами като писар. Носеше дълга сива роба, а на колана му висяха мастилница и перо. Бенджамин се беше качил в стаята ни и когато се върна, донесе със себе си чашата, която бях задигнал от къщата на Попълтън. Не обърна никакво внимание на въпросите ми.

— Хайде да се нахраним и да пийнем — каза той и поръча на Боскъм вода и сол.

Тъкмо приключвах с яденето, пресуших чашата си с вино и се канех да си поръчам нова, когато Бенджамин ми подаде чашата на Попълтън.

— Пий, Роджър!

Взех я и помирисах течността вътре.

— Вода ли е?

— От бъчвата за дъждовна вода. Пий!

Отпих и му върнах чашата. Бенджамин я залюля в ръцете си, а аз се провикнах да ми донесат още кларет.

— Отпий още веднъж, Роджър.

Грабнах чашата от ръката му, отпих отново и едва не повърнах.

— Господарю, вътре има сол! — сграбчих чашата му с вино и отпих от нея. — Това да не е някакъв номер?

— Не е никакъв номер — Бенджамин плисна останалата вода на пода. — Виж, Роджър, погледни в чашата!

— Няма нищо за гледане — заявих.

— Нищо ли не виждаш?

— Само месинг — отвърнах.

— Погледни на дъното.

Мушнах пръст в чашата. На дъното ѝ имаше кръгло парче месинг.

— Има само парче месинг — рекох троснато. — Точно между столчето и дъното на чашата.

— Погледни пак.

Бенджамин взе чашата и направи нещо със столчето, при което уж безобидното капаче на дъното леко се помести и под него се отвори малка дупка.

— Как го направихте? — удивих се аз.

Бенджамин вдигна чашата и ми показа дребна имитация на скъпоценен камък в средата на столчето.

— Натискаш силно камъка и капачето се отваря. Докато ти ядеше, аз сложих сол в дупката. После измих чашата и налях в нея вода. Първия път ти пи чиста вода. След това натиснах камъка, разклатих водата и ти усети солта.

— Ето как са го направили! — възкликнах аз и едва не скочих от масата. — Ето как онези копелета са убили майка си! Вероятно са се досетили как съм излекувал Луси. Знаели са, че съм ѝ дал лекарство, и затова са ми донесли тази чаша, като преди това са сложили отрова в дупката на дъното.

Бенджамин ме бутна обратно на стола.

— Изслушах много внимателно разказа ти за този случай — рече ми той — и разбрах, че братята Попълтън са те измамили.

Лицето му помръкна. (Това беше един от малкото случаи в живота ми, когато си давах сметка, че Бенджамин не е просто отнесен учен, ами си има и тъмна страна. Не беше забравил как по-рано същата година братята Попълтън бяха разпространили слух, че бил отворил училището си, понеже си падал по малки момчета. О, да, господарят ми си имаше тъмна страна и тя беше смъртоносна, но това тепърва щеше да става ясно.) В онази нощ Бенджамин просто се взираше мрачно в чашата.

— Когато Лакстън дойде и ни каза за смъртта на Луси — продължи той, — предавайки ни последните ѝ думи за чашата, усетих,

че нещо не е наред.

— Разбира се! — отвърнах. — Иначе тя щеше да каже, че чашата ѝ е препълнена!

— Според мен събитията са се развили така — разсъждаваше Бенджамин. — По един или друг начин, Луси е открила, че братята Попълтън са те измамили. Възможно е да е дочула техния разговор, в който е станало дума, че трябва непременно да си върнат чашата. Клетото момиче! Може да не е успяла да опази тайната и...

— И затова братята Попълтън са я убили? — попитах.

— Ами да. Начинът, по който е била убита, издава техния почерк — нападнали са горкото момиче на селския път и са го пребили до смърт.

— Трябва да се върнем — казах. — Да се мятате на конете и да тръгваме към Ипсуич.

— Трудно ще постигнем нещо срещу тях — охлади желанието ми Бенджамин. — Нямаме никакви доказателства. Братята Попълтън ще твърдят, че чашата не е тяхна, а и няма да е лесно да ги уличим в убийството на Луси. Да не забравяме и че скъпият ми чичо и кралят държат да бъдем тук — той вдигна чашата си с вино. — Да оставим злото да тържествува засега, Роджър. А тази вечер нека прием, да отпразнуваме спасението ти и да вдигнем тост в памет на Луси и Кастор!

Пихме и още как — чак докато не чухме камбаните на близката църква да бият полунощ. Въпреки това на следващата сутрин станахме рано, много преди слънцето да се подаде иззад катедралата „Сейнт Пол“. Когато пристигнахме в Тауър обаче, открихме, че правосъдието е по-ранобудно и от нас. На зелената поляна пред грамадната централна кула на Тауър вече се беше събрала кралска комисия и екзекуциите бяха започнали. В две дълбоко забити в земята подпори беше промушен дълъг прът, на който вече висяха трупове на шестима от хората на лорд Харон. Останалите чакаха реда си да се изправят пред тримата съдии, доведени специално за случая от Уестминстър. По времето на Хенри правосъдие се раздаваше бързо и с особена жестокост. „Съди го справедливо, а после го обеси!“ беше един от любимите афоризми на дъртия кучи син и той въобще не си поплюваше. Кършенето на ръце и молбите за милост не минаваха пред него. Хенри действаше светкавично и безмилостно подобно на ястреб,

връхлитащ върху плячката си. В този случай процесът не беше различен — задаваха някой и друг въпрос на престъпниците с разкъравени усти и посинени очи, а те едва успяваха да изломотят някакъв отговор. После главният съдия поставяше черната копринена шапка на главата си, произнасяше присъдата и изпращаше разбойниците на бесилката. Качваха горките нещастници върху една маса, после им надяваха примката на врата, изритваха масата и те увисваха на въжетото.

От едната страна на съдиите в подобен на трон стол седеше граф Егрмонт и наблюдаваше с интерес екзекуциите. Зад него стояха Нокталиите със скрити в качулките си лица. По всичко личеше, че Егрмонт се забавлява, но лицето на Корнелий издаваше отвращение. Кемп беше зает — той беше главният свидетел на обвинението. Описа нападението над укреплението на Харон, откритото там имане и най-вече отвличането на „най-верния кралски слуга, Роджър Шалот“. Можете ли да повярвате? Да избесят толкова народ заради стария Роджър!

— Императорът — обади се Егрмонт — щеше да ги свари в казан като пилци или пък да ги изгори на кладата — той хвърли поглед през рамо към Корнелий. — Но и гледката на гърчещи се във въздуха престъпници не е лоша, нали?

Корнелий се прекръсти и отмести поглед.

Знаете ли, сърцето ми изведнъж омекна към този суров и загадъчен мъж. По някакъв начин ми напомни за Сесил и за някои други хора, с които бях работил — безжалостни, но не и кръвожадни мъже. Ако се налагаше някой да умре, премахваха го бързо, без да се наслаждават на мъките му.

— Май не всички са тук — обади се Бенджамин.

— Така е — отвърна му Кемп и се приближи, докато съдиите чакаха да довлечат пред тях още някого от шайката на Харон. — Кралят настоя тези тук да умрат преди залез. Някои от тях бяха подложени на мъчения. Не знаят нищо за реликвата, но признаха, че Уилям Додшал е бил дясната ръка на лорд Харон.

— Додшал ли? — озадачих се аз.

— По-известен като Цербер — обясни Кемп и после зае мястото си зад съдиите.

— Освен това — провикна се той през рамо, — в момента изтезават Цербер — и посочи към тъмницата в основата на централната кула. — Заяви, че няма да говори с друг освен с теб, Шалот. Най-добре иди да видиш какво иска кучият син, преди да се е поминал.

— А ние с вас имаме уговорена среща, сър Томас — извика Бенджамин.

Кемп стрелна Егрмонт с поглед и после кимна.

Двамата с Бенджамин напуснахме площадката за екзекуции и тръгнахме към централната кула. Ще ми се да кажа, че се радвах да се върна в Тауър, но аз открай време мразех това място. Само няколко месеца по-рано с Бенджамин бяхме прекарвали известно време там в търсене на тайнствения убиец, който всяваше ужас сред гилдията на палачите.

Обзе ме желание да избягам, но бях любопитен да разбера защо Цербер иска да говори с мен. Слязохме по стъпалата и се озовахме в лабиринт от коридори. Един часови ни заведе в стаята за изтезания.

Странно място е тази стая или поне беше, когато аз я посетих. С белосаните си стени приличаше повече на болница. Подът беше пометен, а върху малки полици под отворените прозорци бяха подредени кошници с цветя. На забита в стената кука висеше детска играчка, окачена на връв. Главният разпитващ беше приветлив човек с благ глас, воднисти очи и увиснали ъгълчета на устата. Дойде и се здрависа с нас, махна ни да влезем и ни посочи маса с наредени върху нея сладкиши и вино. Вероятно тъкмо заради всичките тези подробности мястото придобиваше още по-зловещ вид. Нищо обаче не можеше да отклони вниманието от всяващото ужас присъствие на „Дъщерята на Ексетър“ — огромна диба^[1], поставена в средата на стаята. Приличаше на грамадно легло с макари в горната и в долната част. (Нарича се Дъщерята на Ексетър, понеже съоръжението било въведено в Англия от един от херцозите на Ексетър през петнайсети век. За студентите по история ще кажа, че англичаните са познавали разпъването и разчекването много преди това, но на тази диба се гледаше като на произведение на изкуството. С нея костите на ръцете и краката излизаха от ставите много бавно и мъчителите можеха да си починат и да се подкрепят, преди отново да завъртят макарите ѝ. Ако си мислите, че това е брутално — почакайте да прочетете следващите

ми дневници. Връзвали са ме на тая проклета дйба! Ръцете ми станаха с един пръст по-дълги, отколкото би трябвало, преди онзи кучи син Джон Дъдли, херцогът на Нортъмбърланд, да си промени решението и да ме помилва.)

В онази сутрин гост на Ексетър беше горкият Цербер. С изключение на препаската около слабините, беше съвсем гол. Ръцете и краката му бяха вързани за макарите и тялото на клетника беше опънато като струна. Когато влязохме, беше в безсъзнание. Грозното му червендалесто лице изглеждаше безжизнено. Мъчителят изсипа кофа вода отгоре му и поднесе парче изгоряла тапа под носа му. Цербер се разтресе и застана.

— Не се бой — прошепна му мъчителят. — Имаш посетител, мастър Додшал. Дошъл е мъжът, с когото искаше да се срещнеш — Роджър Шалот.

Цербер извърна поглед към мен. Опита се да заговори, но езикът му беше прекалено подут.

— За Бога! — казах. — Разхлабете въжетата!

— Както кажете — изписука мъчителят.

— Може ли и чаша вино? — помолих го.

Мъчителят отпусна макарите и Цербер се отпусна. Приближих се до него и насила излях виното в устата му.

— Искал си да говориш с мен, така ли е? — попитах.

— Проклет да си, Шалот! — прошепна той, а от устата му излязоха кървави мехурчета.

— Ако си ме повикал, за да ме ругаеш — предупредих го, — мога да си тръгна.

— Не, не — поклати глава Цербер, — но искам да говорим насаме.

— Не бих искал да ви оставям сами — обади се главният мъчител. — Тук работя аз и аз нося отговорност.

— Излезте! — нареди му Бенджамин.

— Но... — запъна се онзи.

— Това е заповед на кардинала! — настоя Бенджамин.

— Е, щом е така — отвърна онзи, — с удоволствие.

Стражите и чираците-мъчители се изнизаха от стаята, а Бенджамин ги последва и затвори вратата след себе си. Надвесих се над Цербер.

— Сами сме.

— Искам да те помоля за услуга.

Изгледах го учуден.

— Услуга ли? А още нещо? — възкликнах удивен. — Ах, ти, нагло копеле! Не помниш ли, как се опитваше да вкараш плъх в корема ми?

— Такъв късмет ти се беше паднал — отвърна Цербер. — Но в името на всичко свято, Шалот, кълна се, че Харон те харесваше. Нямах да остави онзи плъх да влезе в корема ти, само щеше да те гризне веднъж-дваж.

— Като идеш в Ада — казах, — предай му моите благодарности.

— Не искам да увисна на бесилото — рече ми Цербер.

— И аз не искам, но нищо не мога да направя за теб.

— Изпитвам ужас от обесването — настоя Цербер. — Моля те да ми помогнеш. Умолявам те!

— А какво ще получа в замяна?

— Ще ти кажа каквото знам. И още нещо, мастър Шалот — искам да изпратиш писмо на родителите ми.

Зяпнах го невярващо.

— Умолявам те! — упорстваше Цербер. — Изпрати писмото до Джон и Кристина Додшал от Силвър Уайвърн, Хай Пейвмънт, Нотингам. Те мислят, че изкарвам добри пари като писар при някакъв благородник. Пиши им, че ме е отнесла чумата или пък потната треска и че съм бил уважаван и обичан. И още нещо...

Затворих очи.

— Преди да умра, искам да се изповядам пред свещеник. Обещай ми, че ще го уредиш!

Какво можех да сторя? Горкият кучи син щеше да умре, а ако не беше Божията милост и добротата на моя господар Бенджамин, и аз можех да свърша като разбойник в някоя подобна шайка. Дадох му дума.

— А сега — подхванах аз — ще ми разкажеш ли за държавата на Карл Велики?

— Лорд Харон, да изгние в Ада дано — отвърна Цербер, — купи реликвата от Шлахтер.

— Чувал съм това име. Кой е той?

— Никой не знае — отговори Цербер. — Той е един от най-изкусните убийци в Лондон. Винаги изпълнява лично поръчките, които е приел, било то с помощта на отрова, въже, кама или меч.

— Той ли е виновникът за клането в Малвъл?

Цербер затвори очи. Внимателно вдигнах главата му и налях още малко от долнопробното вино в устата му. Той издаде устни и после се закашля, понеже напитката опари гърлото му.

— Чух те — рече задавено. — Възможно е, но не мога да си представя как е успял да го направи съвсем сам.

— Как Шлахтер е съобщил на Харон, че реликвата е у него?

— Изпрати ни съобщение — отвърна Цербер. — Поиска да се срещнем в една горичка на север от болницата „Сейнт Мери във Бетлехем“. Трябваше да идем само двамата с Харон. Беше назовал и цената — две хиляди златни лири. С Харон трябваше да отидем на уреченото място точно след залез-слънце, когато камбаните на болницата бият за вечерня. Беше ни предупредил да не се опитваме да го измамим, понеже иначе сме щели да се простим както с живота си, така и с парите.

Цербер затвори очи.

Реших, че е в несвяст, но после той се размърда и отново ме погледна.

— Срещата беше преди две или три вечери. Харон го гризеше любопитство за убийствата в Малвъл. Нали все пак навремето ние бяхме убили старата дама и бяхме ограбили имението. Както и да е, носехме златото в бъчви, натоварени на едно конче. Изчакахме в края на горичката и когато камбаната за вечерня прозвуча, тръгнахме сред дърветата. Излязохме на една полянка и в средата ѝ видяхме пън, а върху него — малка бъчва за вино. Приближихме се до нея, вдигнахме капака и вътре намерихме държавата. Взехме я, оставихме златото и препуснахме обратно към Лондон.

— И не видяхте Шлахтер, така ли?

Цербер изпъшка и поклати глава.

— Никой не го е виждал, но лорд Харон го е наемал — ухили се той. — Едни наши съперници трябваше да изчезнат по време, за което Харон можеше да докаже къде е бил.

— Как може човек да го наеме? — попитах. — Трябва да има начин.

— Не е ли странно? — Цербер се задъха. — Малцина могат да кажат, че познават Шлахтер, и същевременно страшно много хора са прибъгвали до услугите му. Ако искаш да наемеш убиец в Лондон — продължи той, — трябва да го разгласиш из пивниците или сред търговците в двора на катедралата „Сейнт Пол“. За да наемеш — Шлахтер обаче, трябва да идеш в ъгъла на писарите — малка ниша при вратата на катедралата „Сейнт Пол“. Потърси писаря Ричард Нотли — негодник с мършаво лице. Кажу му, че искаш да наемеш касапин и му съобщи къде си отседнал. Шлахтер сам ще те намери.

— Ами реликвата? — попитах.

— Лорд Харон я продаде на папските пратеници само за няколко часа. Цялата работа много го развесели.

— Знаеше ли, че е копие? — попитах.

— Въобще не ни беше грижа! — изсмя се Цербер. — Италианците ни броиха добри пари в злато и сребро. Харон остана доволен — той облиза напуканите си устни. — Друго не знам, Шалот — рече на пресекулки. — Бог ми е свидетел. Бъди сега добро момче и излей остатъка от виното в устата ми. А ако не удържиш на думата си, да гориш в ада дано!

Дадох му да изпие виното и излязох. Дръпнах Бенджамин настрана и набързо му разказах какво съм научил от Цербер. Бенджамин начаса заповяда да изпратят монах при разбойника и каза на мъчителите да прекратят разпита.

Излязохме и седнахме на една пейка над стълбището, откъдето се виждаше, как в другия край на поляната бесят един след друг останалите членове от шайката на Харон. Квадратът, оформен от четири бесилки, изглеждаше страховито. Бил съм свидетел на потушаването на бунта на Робърт Аск от войските на Хенри. На всяка бесилка и всяко дърво по протежението на Големия северен път висяха трупове. Но квадратът от обесени мъже на фона на окъпаното в слънце и изпълнено с птички синьо небе над Тауър Грийн наистина беше страшна гледка. Повечето вече бяха издъхнали, само неколцина все още потрепваха в предсмъртна агония. Последен извлякоха Цербер. Донесоха го, проснат върху една врата, и го положиха пред съдиите. Попитаха го признава ли се за виновен, а той им отвърна да вървят по дяволите. Осъдиха го на смърт чрез обесване, но тогава Бенджамин се намеси.

— Мастър Цербер — заговори той — ни оказа огромно съдействие със сведенията, които ни даде за безчинствата на онези разбойници. Не заслужава да бъде обесен. Нека бъде обезглавен.

Странно нещо е животът. Щом чу тези думи, Цербер избухна в кикот и ме заблагославя, сякаш му бях измолил помилване от самия крал. Кемп и съдиите възразиха, но Бенджамин беше непреклонен.

— Този мъж няма да бъде обесен!

Назряваше разправия, но тогава Егремонт се изправи, плесна с облечените си в ръкавици ръце и каза нещо на един от хората си. Мъжът изтича до купчината дърва в другия край на поляната и се върна с един пън.

— Може да не бъде обесен — заяви той, — но правосъдие все пак ще се въздаде.

Той извика още една заповед. Двама от облечените му в ливреи слуги изтърколиха Цербер от вратата и нагласиха врата му върху пъна. Егремонт свали плаща си, извади меча си и старателно зае позиция. Вдигна меча и с един-единствен безпогрешен удар отсече главата на Цербер.

Аз, разбира се, се отдалечих, притиснал уста с ръка. Не понасям гледката на кръв, дори и да не е моята. Когато се върнах, няколко стрелци от гарнизона вече бяха положили трупа и отсечената глава на Цербер върху вратата и ги отнасяха, за да ги хвърлят в някоя яма из запуснатите части на Тауър.

Егремонт имаше вид на човек, останал доволен от свършената през деня работа. Прие предложението на Кемп да се подкрепят, но първо обиколи ешафода и грижливо провери труповете, сякаш се опасяваше, че някой може да е останал жив. Накрая размени няколко думи с Кемп, а после Бенджамин, Корнелий и аз ги последвахме през поляната нагоре към голямата зала.

— Добра работа свършихме тази сутрин — обяви Кемп и седна начело на грамадната маса, приканвайки ни с жест да се разположим на пейките от двете ѝ страни. — Ами последният — продължи Кемп, — онзи, който не искаше да бъде обесен, какво имаше да ти казва? Какво ти призна?

Господарят ми ме скрита леко.

— Нищо особено — отвърнах.

— Хайде стига — Егремонт удари с чашата вино по масата.

— Каза ли нещо за държавата? — рязко ме попита Корнелий.

— Каза, че в подземния свят чули за кражбата, но нищо повече.

Погледът на Корнелий се плъзна встрани. Знаеше, че лъжа.

— Без съмнение — намеси се господарят ми, — вие, граф Егрмонт, също усърдно проучвате случая, нали?

— Да, полагаме всички усилия — граф Егрмонт свали ръкавиците си и пръстите му се заиграха с малкия кожен пискюл върху едната от тях. — Нароиха се какви ли не слухове.

Гласът му стана груб.

— Какви именно слухове? — полюбопитствах аз.

Егрмонт дори не ме погледна.

— Слухове, че държавата е у французите или у папските пратеници. Негово императорско величество Карл V никак няма да е доволен.

— Милорд Теодосий, владееете възхитително английски — отбеляза Бенджамин.

— Учих в Кеймбридж — отвърна Егрмонт. — Тривиум^[2], квадравиум^[3], логика и метафизика.

— Ами вие, мастър Корнелий? — попитах.

— Живял съм известно време в Англия — отвърна ми рязко Корнелий. — Преди много години чиракувах при един ханзейски търговец на платове в Стийлярд^[4].

— Това какво общо има с държавата на Карл Велики? — сопна се Егрмонт.

— Нищо — промърмори Бенджамин.

— В такъв случай... — Егрмонт се изправи, пляскайки се по бедрото с ръкавиците си, поклони се на сър Томас и на Бенджамин и излезе от стаята.

Корнелий го последва тихо като сянка. Кемп ги изпроводи с поглед.

— А вие владееете ли езици? — попита го Бенджамин.

Сър Томас присви очи.

— Френски и италиански — отвърна той.

— Ами немски? — попита Бенджамин.

— И немски.

— И сте работили в Империята, така ли?

Сър Томас стана неспокоен. Отвори уста да отвърне и отправи пълен с копнеж поглед към вратата, сякаш му се щеше да избяга.

— Това не е ваша работа — озъби се той, — но за да съм честен, ще ви кажа, че да, бил съм кралски пратеник в Любек и преди да сте попитали, мастър Даунби, да, срещал съм граф Егрмонт и Корнелий доста пъти преди. Както и да е, искам да ви покажа нещо.

Кемп излезе от залата.

— Какви бяха тези въпроси? — попитах.

— Ами я си представи, Роджър — прошепна ми Бенджамин, — че това е един общ заговор; съюз между Егрмонт и Кемп с участието на Корнелий с цел да окрадат както своя император, така и нашия крал, и да забогатеят.

[1] Приспособление за изтезаване чрез разпъване. — Бел.прев. ↑

[2] Средновековно училищно образование, включващо обучение по граматика, логика и реторика. — Бел.прев. ↑

[3] Университетски курс в средновековното образование, в който се преподавали аритметика, музика, геометрия и астрономия. — Бел.прев. ↑

[4] Основен търговски център на Ханзата в Лондон през Средновековието. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Седяхме и тихо обсъждахме възможностите. С какви доказателства разполагахме, че този Шлахтер съществува? Дори да имахме такива, оставаше въпросът какво доказва, че той е участвал в кражбата на реликвата. Разговорът ни беше прекъснат от един войник, който влезе и извика, че сър Томас ни очаква. Излязохме от залата и той ни поведе към кулата Уейкфийлд. Кемп ни очакваше в една стая на втория етаж. Заклучи вратата след нас, отвори един сандък и извади от него държавата. Бенджамин почти я изтръгна от ръцете му. Нареди ми да запаля свещ и когато го сторих, постави аметиста пред пламъка. Приведох се и се взрях в скъпоценния камък, който заблестя. Видях кръста, но върху него нямаше и следа от разпнатия Спасител.

— Копие ли е? — попита Бенджамин.

— Разбира се — отвърна му Кемп.

Бенджамин го претегли в ръцете си.

— Клетият Баркли ли го изработи?

— Естествено.

Бенджамин върна реликвата на Кемп и сандъкът беше затворен. Тъкмо се канехме да си вървим, когато чухме забързани стъпки по коридора и на вратата се потропа. В стаята влезе доктор Агрипа. Свали широкополата си шапка и подигравателно се поклони.

— Идвам направо от кралския двор. Какво ново?

— Не видяхте ли? — сръза го Кемп. — Разбойниците са обесени, но държавата на Карл Велики още липсва.

Агрипа сви рамене. Извади изпод дрехата си две писма и подаде едното на Бенджамин, а другото на мен. Писмото до мен беше кратко и ясно. Носеше кралския подпис и печат и ме осведомяваше, че кралският кораб „Пепъркорн“ отплава от пристанището на Темза след десет дни. Целта на експедицията беше да се изследва западното крайбрежие на Африка. Двамата с Бенджамин бяхме зачислени към екипажа. Идеше ми да ревна, да се тръшна на земята и да завия. Ненавиждам водата. Морето не ми допада, а още по-малко ми допадна

идеята за морско пътешествие без връщане назад. Бенджамин изчете своето писмо, сгъна го прилежно и го мушна в кесията си.

— Ядосан ли е кралят? — поиска да научи той.

— Ще бъде най-добре — отвърна му Агрипа — да не се мяркате из кралския двор. Егремонт скоро ще си тръгне и ако кралят не получи реликвата, ще стовари гнева си върху вашите глави.

Предупреждението на Агрипа ехтеше в ушите ни по пътя от Тауър до „Мъждивият фенер“. Аз не можех да си намеря място от тревога, но лицето на Бенджамин остана твърдо като камък. Господарят ми ме въведе в кръчмата и ме сложи да седна. Поръча на Боскъм някаква храна и започна да изрежда възможностите.

— Погледни ме, Роджър — каза ми. — Аз също не искам да заминавам.

— Ама че отмъстителен крал! — рекох гневно. — Кучият му син...

Бенджамин сложи пръст пред устните си.

— Тихо, Роджър, така е устроен светът. Кралят загуби скъпоценна вещ. Каквито и сложни планове да е кроял, той беше публично унижен. Някой трябва да плати за това, а каква подходяща изкупителна жертва от любимия племенник на кардинала и онзи негодник, неговия слуга? Хенри несъмнено ще твърди, че случилото се не е по негова вина, и трябва да покаже на императора, че някой е бил наказан. Пък и моят чичо вече не е чак такъв любимец на краля, какъвто беше. Като ни праща в изгнание далеч от Англия, Хенри перва скъпия ми чичо през пръстите — той пое дълбоко дъх. — Така че можем да си седим и да хленчим или да разнищим загадката и да й намерим задоволително решение. А сега да се съсредоточим върху онова, което ни е известно — Бенджамин се приведе през масата към мен, така че никой да не ни чува. — Първо, държавата на Карл Велики е у Хенри, а императорът я иска за себе си. Второ, кралят дава заповед на Баркли да изработи поне едно копие.

— Поне ли? — озадачих се.

— Да, поне. Тази сутрин ни показаха едното. Знаем, че другото е било в ковчежето в Малвъл — Бенджамин въздъхна, — и ако не грешим, третото копие е у французите.

— Възможно ли е? — попитах.

— Така изглежда.

— Но защо? — недоумявах.

— Ако знаехме едното — отвърна ми рязко Бенджамин, — бихме могли да разгадаем и другото. Както и да е, нека продължим. Трето, държавата беше занесена в Малвъл, където няма нито тайни проходи, нито тайни входове. Никой не е влизал или излизал от къщата, освен онези двама готвачи. Въпреки това всички войници вътре бяха жестоко избити, без някой да вдигне тревога. Четвърто, знаем, че един от стрелците е изпращал съобщения на сър Томас Кемп. Трябва да приемем на доверие думите на Кемп, че стрелецът не му е докладвал за нищо нередно. Какво друго?

— Пето — добавих аз, — знаем, че Корнелий държеше ключовете от къщата, за да може да пуска и да извежда готвачите. Възможно е той да е участвал в някакъв коварен план, но пък защо му е на Корнелий, най-верния слуга на императора, да става предател?

— Шесто — прекъсна ме Бенджамин, — знаем, че ако онзи Шлахтер съществува, той е продал откраднатата от Малвъл реликва на пратениците на папата. Оттук следват други, и то още по-любопитни въпроси. Кой е продал копието на французите и къде е истинската държава?

Бенджамин замълча, когато Боскъм се върна и сложи две чинии с месо на масата.

— Имам чувството, господарю — извадих роговата си лъжица, — че решението на загадката се крие в имението Малвъл. Чудех се какво привлече вниманието на Кастор в онова мазе? Не са били останките на клетата старица. Какво надуши Кастор? Какво така го привлече?

Бенджамин посочи към чинията си с месо.

— Храна. Да кажем — продължи той, — че убийците са се спотайвали там. Как са се измъкнали незабелязано? Дали някой им е помогнал да влязат?

Известно време Бенджамин се хранеше, погълнат от собствените си мисли.

— Постоянно опираме до храната — отбеляза той. — Защо масата беше разтребена, кухнята разчистена, а съдовете измити? Храна! — повтори той. — Може би пак е време да посетим готвачите — може те да са видели нещо. Утре по изгрев-слънце ще отидем в гостилницата им. Междувременно потърси онзи писар в катедралата

„Сейнт Пол“. Представи се и кажи, че сме отседнали в „Мъждивият фенер“ и че искаме да се възползваме от услугите на касапин.

Естествено, че възразих, но Бенджамин остана непреклонен. И така, след като подремнах в леглото си, се впуснах сред следобедните тълпи и си проправих път към катедралата „Сейнт Пол“. Мястото ми навя спомени за деня, в който сър Хюбърт Баркли ме беше наел. Тъкмо палех свещ в негова памет, когато вниманието ми беше привлечено от едно слугинче. Черната ѝ къдрава коса обрамчваше най-миловидното и хубаво лице, което бях виждал. Напомни ми за Луси и затова я заговорих. Знаете как става — от едно на друго изведнъж се оказахме в близката кръчма, където отпивахме от обща чаша, а после прекарахме два луди часа върху леглото в една стаичка на горния етаж.

Когато се върнах при катедралата, вече се беше смрачило, но в ъгъла на писарите все още беше оживено. Забелязах мастър Ричард Нотли — мъж с мъртвешко лице и рядка косица. Седеше с кръстосани под масата крака, стиснати устни и перо, готово да запише всяко съобщение, което му продиктуват. Спомних си за обещанието си към Цербер, затова седнах и продиктувах писмо до родителите му в Нотингам. Нотли се държа като истински професионалист. Съвестно написа купищата лъжи, които съчиних за живота и смъртта на младия Уилям, който накрая се възнесъл сред благоухание подобно на истински светец. От време на време перото на Нотли се запъваше, та се зачудих дали не знае истината. Когато приключи, подписах писмото, платих таксата и прибавих една монета за някой почтен разносвач, който да занесе писмото до Нотингам.

— Ще желаете ли друго, сър? — близко разположените му очи ме изучаваха с любопитство.

— Името ми е Роджър Шалот — отвърнах. — Отседнал съм в „Мъждивият фенер“.

— Да — прекъсна ме той припряно, — знам я.

— Имам стопанство — продължих аз — и си търся касапин. Намислил съм да заколя няколко животни преди Архангеловден. Искам някой, дето си разбира от занаята, а не някое чираче.

— Ще ви струва една сребърна монета, сър, само за да открия такъв касапин.

Платих му сребърната монета.

— И кога ще го видя този касапин? — попитах.

— Вие не му мислете, сър. Ще ви известят в най-скоро време. А сега — той бутна масата назад и посочи към свещта, която отмерваше времето в малкия си стъклен свещник — работният ми ден приключи.

Благодарих му и си тръгнах. Щом излязох от катедралата, си спомних за клетия Баркли, затова се запътих по уличките към дома му. Икономът ме пусна да вляза. По лицето му личаха следи от сълзи — явно слугите още скърбяха за господаря си. Стените бяха покрити с траурни платна, капациите на прозорците бяха затворени. Това вече не беше задружното и весело домакинство, към което се бях присъединил.

— Виждате ли, мастър Шалот, сър Хюбърт няма никакви наследници — обясни ми икономът. — Завещанието още чака реда си, за да бъде прието в канцеларията на лорд-канцлера. Работата замря.

Изказах съболезнованията си и приех предложените ми от него бяло вино и сладкиши.

— Идвам по въпрос, свързан с неговата работа. Тук ли са сметките на сър Хюбърт?

— Не, сър. Сър Томас Кемп дойде и ги отнесе.

— Над какво работеше сър Хюбърт? — попитах. — Какво изработваше?

— Никой от нас не знае — отвърна ми икономът. — През последната година сър Хюбърт изпълняваше поръчка на краля. Работеше сам, без помощта на чираците си. Един Бог знае какво е правел!

— Сър Томас Кемп често ли се отбиваше?

— Да, сър, често. Понякога носеше дисаги, които подрънкваха. Подозирахме, че в тях има злато за претопяване. Само веднъж — продължи икономът — зърнах сър Хюбърт да работи. Бях в една стая на горния етаж. Погледнах към градината и видях, че сър Хюбърт е изнесъл навън фенер и държи някаква ценност срещу светлината му. Съзрях блясък на...

Той се запъна.

— Скъпоценен камък ли?

— Да, май беше скъпоценен камък.

Допих си виното, изказах отново съболезнованията си и си тръгнах.

Навън вече се беше стъмнило. По улицата вървеше нощен пазач.

— Девет часа е! — ревна той. — И нощта е чудесна! Молете се Бог да бъде милостив!

При приближаването му негодниците, които стояха по вратите на странноприемниците и кръчмите, се изпокриха, но те не ме притесняваха. Старият Шалот лесно можеше да се направи на скандалджия, да отметне плаща си, за да покаже камата и меча, които висяха на колана му, и да изпъчи гърди, сякаш той е господарят тук. Слава Богу, че хората не могат да отсъдят какъв е човек по външния му вид. Та вървах си аз важно по улицата и размишлявах върху наученото в дома на Баркли, когато от една уличка се появиха две сенки с плащове и качулки. Сграбчиха ме за ръката, преди да успея да извадя камата, и ме завлякоха в някаква полуразрушена къща. Тъкмо се канех да започна да моля нападателите си за милост и да им предлага да вземат всичко, което носех, когато един от тях отметна качулката си и отдолу ме погледнаха очите на Корнелий изпод тежките му клепачи. Той се взря в мен.

— На вечерна разходка ли си тръгнал, мастър Шалот?

— Да — озъбих се. — Излязох да подишам нощния въздух.

— Ама че деен човек си — не ми остана дължен Корнелий. — Пишеш писма от името на клетия стар Уилям Додшал, поръчваш касапин, за да заколи някакви животни, а после отиваш до дома на покойния сър Хюбърт Баркли. Какво търсеше там?

Идеше ми сам да се сритам. Не забравяйте обаче, че тогава бях млад и зелен. Още не се бях научил да се прокрадвам по улиците и да се измъквам от преследвачите. Корнелий, чийто спътник стоеше зад мен, ме сграбчи за елека и ме придърпа към себе си.

— Следя всяка твоя стъпка, мастър Шалот. Когато се срещнеш с Касапина, ще благодариш на Бога за това. В Германия обичаме да казваме, че онзи, който продава кожата, преди да е убил мечката, често свършва в търбуха ѝ.

— В Англия пък обичаме да казваме — отвърнах му подobaващо, — че един бод, но направен навреме, спестява девет.

Той ме изгледа с любопитство.

— Какво значи това?

Честно казано, и аз не знаех, но звучеше умно! Отдръпнах се и се отдалечих по уличката. (Запомнете това от мен — ако не знаете как да постъпите, кажете нещо загадъчно и се оттеглете. По този начин

хората ще решат, че сте много мъдри и хитри. Научих този номер от писачите на пиеси — така и не можах да проумея някои редове от „Едуард II“ на Марлоу. Възнамерявах да го покана на вечеря, за да ми разясни какво е имал предвид, но тогава клетият Кит беше убит в някаква квартира на Кучешкия остров^[1] — намушкан в окото от онзи кучи син Поли^[2]).

Стигнах до „Мъждивият фенер“ и заварих Бенджамин да лежи на леглото в стаята си, вперил поглед в тавана. Разказах му какво съм свършил, включително и за посещението ми в дома на Баркли.

— Защо изобщо дойде тук? — рязко ме попита той. — Имам предвид в „Мъждивият фенер“.

Казах му за търговеца на реликви, когото бях срещнал, докато той беше в Италия. Бенджамин само кимна.

— Защо? — попитах.

— И Боскъм ти разреши да продаваш реликви, така ли?

— Да — отвърнах. — Лорд Харон обаче не беше съгласен. Търговията ми вървеше прекалено добре.

От кръчмата под нас се разнесе смях, което ни подсети да слезем за вечеря. Ядохме агнешки пържоли в сос от розмарин, а за десерт — пай с дюли. В салона беше весело. Боскъм се беше нагласил като сводник и дори беше докарал някаква причудлива трупа, която да забавлява посетителите. Трупата се наричаше „Развратниците“. Членовете ѝ бяха облечени в животински кожи, най-вече от видра и лисица, а някои бяха сложили на главите си маски на мечки и вълци. Не носеха панталони, а само кожени препаски. Мъжете бяха голи от кръста нагоре, а жените бяха скрили пищните си гърди под меки вълнени ленти. Китките и глезените на всички бяха украсени с гривни, от ушите им висяха огромни обици, а лицата им бяха боядисани в гротескни цветове.

Започнаха с някакъв танц, последван от акробатически номера, премятания, гълтане на ножове и лъжици. После представиха една изключително цинична пиеса за някакъв викарий, епископ, ханджия и две проститутки. Няма да засягам благоприличието с повече подробности; само ще ви кажа, че представлението беше отвратително, но невероятно забавно. Боскъм, вечният актьор, се присъедини към тропата и шегите и закачките станаха още по-пиперливи. Бенджамин промърмори, че се е нагледал, и отиде да си легне. Аз обаче с радост се

включих във веселбата и пих и танцувах, докато не загубих представа за реалността. Събудих се в една от пристройките, облечен в мечка кожа, а до мен лежеше една от развратниците. Излязох и се измих, изливайки върху себе си няколко кофи вода от малкия кладенец в двора. Подсуших се, събрах си нещата и се качих в стаята си за няколко часа нормален сън. По-късно се оказа, че ми е бил нужен за деня, който последва — изпълнен със страхотии и кървави убийства.

Сутринта започна без произшествия. Бенджамин ме изрита от леглото, закусихме и се отправихме през Крипългейт към гостилницата на Осуалд и Имелда. Утрото беше ясно и слънчево. Минавахме край търговци и продавачи, които се готвеха за пазарния ден. Когато стигнахме до гостилницата, потропах на вратата, но никой не отвори.

— Чудна работа — промърмори Бенджамин. — Трябваше вече да са станали и да пекат пресни пайове.

Спуснахме се покрай тясната вада, която течеше отстрани на къщата, минахме през една портичка и се озовахме в малка градина. Вратата към килера зееше отворена и ние влязохме вътре. Там се натъкнахме на първия труп. Беше на пълна възрастна жена. Смъртта беше придала пепеляв оттенък на вероятно румените ѝ приживе страни. Лежеше по лице в локвата кръв, изтекла от прерязаното ѝ гърло. В ъгъла на кухнята като парцалена кукла беше захвърлено едно чираче със зееща рана на врата. Осуалд беше проснат на един стол в гостилницата, а жена му — в стаята си на втория етаж. И двамата бяха убити тихо и бързо, с неравен разрез от ухо до ухо. Потресаваща гледка! Всичко останало беше непокътнато. Сладкото ухание на печено се смесваше с мириса на съсирена кръв.

Бенджамин провери пещта.

— Убити са или много късно снощи, или рано тази сутрин — заяви той. — Не са изпекли нищо днес и труповете им са студени.

Той прехапа устната си.

— Също като в Малвъл няма и следа от схватка или съпротива. Сякаш са познавали убиеца си, който е изчакал да се пръснат из къщата и тогава е нанесъл удара си.

Бенджамин прекоси стаята и се взря в подноса с непродадени пайове от предишния ден. Взе един от тях и го огледа с любопитство.

— Още едно убийство, а, мастър Даунби?

Бенджамин изпусна пая. Завъртях се и видях на прага Корнелий и двамина от Нокталиите.

— Ама вие никога ли не спите? — изръмжах.

— Никой не спи, мастър Шалот — приклегна Корнелий, за да разгледа лицето на чирака, — когато наоколо броди бесен вълк.

— Какво правите тук? — попитах.

— Нали ти казах снощи — следя те. Е, отговорих на въпроса ти — изправи се той и избърса ръце в мантията си. — А вие какво правите тук?

— Тук сме, понеже двамата готвачи са единствените, влизали в къщата в имението Малвъл — отвърна му Бенджамин. — Трябва да са видели нещо.

— Мастър Даунби, аз не се отнасям с вас като с глупак — подсмихна се Корнелий. — Ще ви бъда благодарен, ако ми отвърщате със същото.

Корнелий отиде до един люлеещ се стол край огнището, седна в него и се залюля леко.

— Разбрахме — продължи той, — че от един от колчаните са липсвали стрели. Йонатан ми каза. Не виждам защо обаче сър Томас Кемп да не се осведомява за случващото се в господарската къща — усмихна се той мрачно. — Все пак аз самият получавах сведения от Йонатан.

— Така ли? — попита Бенджамин.

Корнелий присви очи.

— Отговорете ми! — настояваше Бенджамин. — Вие се подчинявате на заповедите на граф Егрмонт. Йонатан също ли получаваше нареждания от него?

Корнелий само махна с ръка.

— Да, да. Все едно, забелязахме също, че кухнята е разчистена и съдовете са измити. Не знам какви са порядките сред английските стрелци, но определено се зачудих защо група войници ще пропилява вечерта си в разчистване на масата и миене на съдовете, вместо просто да ги струпат на купчина, за да ги измие някой друг. Нали тъкмо затова бяха наети двамата готвачи. И така, отново ви питам — какво правите тук?

Той се обърна, каза нещо на немски на спътниците си и те излязоха.

— Какво търсите? — попита Бенджамин. — Подразбрах нещо от думите ви.

— Същото, каквото търсите и вие, скъпи ми Бенджамин. Сметките на мастър Осуалд — той махна с ръка. — Не хартийката, която ви даде, ами окончателния отчет, който може да съдържа любопитни сведения.

— Какви сведения? — не мириясваше Бенджамин.

Корнелий му се закани с пръст.

— Не знам, а и вие не знаете, но въпреки това и на двамата ни е ясно, че в сметките може да има нещо, някаква следа, която трябва да се види, за да се познае — той въздъхна и отпусна ръка. — А може би сте прав, може готвачите наистина да са видели нещо нередно, което да са си спомнили по-късно — той си пое шумно дъх. — Само че един Господ знае какво е било.

Един от Нокталиите влезе и зашепна в ухото на господаря си.

— Не е ли странно? — вдигна поглед Корнелий. — Няма и следа от сметки, а ковчето с всичките спестявания на тези клетници е било разбито и ограбено. Сега ще припишат работата на някой крадец; на някоя от вашите лондонски нощни птици, която се е промъкнала тихо през вратата на килера, прерязала е гърлата на хората в къщата и е отмъкнала парите и сметките — Корнелий се изправи. — Но ние знаем, че не е било така, нали? Нашият убиец е действал ловко и умело. Който и да е бил, тези хора са го познавали и уважавали. Пуснали са го в дома си. Мистрес Имелда се е качила в стаята си — вероятно за да смени работните си дрехи и да се разкраси.

— Да, така трябва да е станало — рече Бенджамин.

— Тогава убиецът е нанесъл удара си. Първо е убил старицата в килера, а после чирака. Едва ли му е отнело много време. Запушил е с ръка устата им и набързо е прерязал гърлата им. После е дошъл редът на Осуалд и Имелда. Въпросът е кой го е сторил и защо.

Корнелий скри ръце в ръкавите на мантията си и доби вид на монах по време на молитва. Очевидно размишляваше усилено. Знаеше, че лъжем и че не му казваме всичко, което знаем за случилото се в Малвъл. Тропна с крак по покрития с плочи кухненски под.

— Кой би могъл — попита той — да бъде приет в тази къща? — погледът му се стрелна към мен. — Вие бяхте близки с Осуалд и Имелда, нали?

— Близък съм и с Роджър — намеси се Бенджамин, — но това не означава, че искам да му прережа гърлото.

— Така е — отвърна му Корнелий, — но трябва да имаме предвид и хората като доктор Агрипа или дори сър Томас Кемп...

— Прав сте — обадох се аз. — Да не забравяме и вас, мастър Корнелий и граф Егрмонт. Все пак тъкмо вие наехте тези клетници да готвят срещу щедро възнаграждение и трябва да сте били още по-радушно приемани в тази къща.

— Знам къде беше Егрмонт снощи — озъби се Корнелий.

Потри лице и се втренчи в мен, после щракна с пръсти и заедно с Нокталиите си тръгна така тихо, както беше дошъл.

Ние с господаря ми излязохме на улицата и по една пресечка се отправихме към неголямо, подобно на селска ливада открито пространство. В средата му имаше езерце с патици, което беше обградено от очукани дървени пейки. Седнахме на една от тях и се загледахме в децата, които язدهа дървено конче и гонеха надут свински мехур.

— Мисля, че е най-добре да се върнем в Малвъл — каза Бенджамин.

— Имате ли някакво предположение, господарю?

Той се почеса по върха на носа.

— В главата ми вече се оформя теория, Роджър, но все още е доста мъглява.

— Ами убийствата в гостилницата? — попитах.

— Не знам. Вярно е, че в сметките може да е имало нещо интересно, Роджър, но не забравяй, че разполагаме с приблизително тяхно копие. Може пък тези готвачи да са знаели още нещо и да е трябвало да им затворят устата, преди да си го спомнят и да се разприказват.

— Дали е работа на Касапина? — зачудих се аз.

— Възможно е, но как дори един професионален убиец би могъл да се вмъкне в къща с четирима души и да ги изколи до един без каквато и да било съпротива от тяхна страна?

Господарят ми се изправи и забарабани с пръсти по дръжката на меча си.

— Нещо тревожи ли ви, господарю?

— Не, Роджър, страх ме е. Качим ли се на онзи кораб, край с нас. Не мисля, че планът е да се върнем живи. Евреите в древен Израел имали обичай да стоварват греховете си върху така нареченото жертвено агне и да го прогонват в пустинята, за да умре. Ние сме жертвените агнета, които кралят изпраща в морето, за да умрат.

— А каква теория имате? — попитах.

— Свързана е с краля — отвърна ми Бенджамин. — Знам какво е истинското ти мнение за него, Роджър, и го споделям. Хенри Английски никога не дава нищо даром. Естествено, искал е корабите на Империята, но освен това е искал да направи за смях европейските владетели и да натрупа колкото се може повече злато и сребро. Подобен номер много би допаднал на Хенри. После е щял да се оттегли в покоите си заедно с Норис и останалите и заедно да се пръскат от кикот и подигравки. Но хайде да се връщаме вече, Роджър. Убеден съм, че Касапина скоро ще се появи.

— Така ли мислите, господарю?

— О, да. Но не и за да ни помогне. Мисля, че с теб сме на път да се напъхаме в леговището на лъва.

— Ами мастър Корнелий? — попитах аз.

— О, един от неговите хора ни наблюдава от ъгъла на една близка уличка — каза Бенджамин, вкарвайки и изкарвайки камата си от ножницата.

— Чудя се — промърмори той — дали е възможно той да е Касапина и да е извършил убийствата. Трябва само да изчака господарят му да се отегчи и да се върне при императора.

— Да — добавих аз, — и да остави нас, окаяниците, на благоволенieto на нашия крал!

[1] Остров в Темза, някогашна част от Източен Лондон. Има много версии за произхода на името му, но нито една не е доказана. — Бел.прев. ↑

[2] Робърт или Робин Поли. Таен агент, който е бил заедно с Кристофър Марлоу в деня на убийството му. — Бел.ред. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Върнахме се потиснати в „Мъждивият фенер“. Бенджамин изпрати един от стражите да съобщи в Общината за убийствата в гостилницата. После седна на масата в стаята си и потъна в мислите си, като си говореше сам и си водеше бележки със странния шифър, който използваше винаги. Аз се мотаех из кръчмата и дебнех сгоден случай да се забъркам в някоя каша. Честно казано, започнах да се чудя дали вече не е време двамата с Бенджамин да хукнем като зайци към Франция или Испания, възможно най-далече от гнева на Хенри. Попрекавих с яденето и пиенето и ме налегна мъка за Кастор и Луси, така че реших да съчиня поема за тях. Боскъм се опита да повдигне духа ми, като ми припомни как бях лудувал предишната вечер с „Развратниците“. Аз обаче не бях в настроение и толкоз. Посети ни доктор Агрипа. Той остана насаме с Бенджамин и после си тръгна също така загадъчно, както беше дошъл. Привечер реших да подишам чист въздух. Излязох на уличката пред кръчмата и едно просяче ме хвана за пръста. Малкият бездомник имаше изпито лице, почти цялото заето от огромните му очи, и мазна, стърчаща коса.

— Елате, елате... — запелтечи то. — Мъжът чака... — момчето затвори очи и изпъшка. — Забравих останалата част от съобщението...

— Съобщение ли? — попитах.

— Да — отвърна ми хлапето. — Елате...

Какъвто си бях глупак, тръгнах след него нагоре по улицата. Момчето ме въведе през една странична врата в църквата на Ордена на кръста. Вътре нямаше никого и тропотът от ботушите ми отекна глухо из нефа. Някой беше запалил свещи пред статуята на Девата. Сетих се за лорд Харон и по гърба ми пробягаха тръпки, затова спрях момчето и приклеках до него.

— Кой те прати? — попитах.

— Елате — повтори детето. — Приятелят ви ви чака.

Излязохме от другата страна на църквата през вратата за мъртвите и се отправихме през обраслото с трева гробище към осуария

или, за недотам образованите — към костницата. Когато гробището се препълни, изравят труповете и чисто и просто изсипват костите в това продълговато, открито хранилище. Момчето ме отведе до един надгробен камък близо до костницата и ми каза да седна. Послушах го и извадих камата си, която стисках под плаща. Когато се огледах отново, момчето вече го нямаше. Трябва да знаете едно за стария Шалот — от една страна, съм най-големият пъзльо на света, но от друга, мразя да го показвам. Не исках да се връщам на бегом в кръчмата с треперещи крака, така че останах, макар че се тресях като желе. Въображението ми се разпали от крясъка на някакъв проклет бухал и нервите ми се опънаха до скъсване. Обърнах се в мрака и изкрещях на птицата да се махне. Чак тогава го видях. От другата страна на гробището, над гроба на някакъв лондонски търговец, имаше огромна надгробна плоча. Човекът явно е искал да го запомнят, въпреки че вероятно го бяха забравили, още преди трупът му да изстине в гроба. Грамадната каменна плоча с правоъгълна форма беше покрита с мъх и лишей. Около нея бяха наредени свещи, които проблясваха зловецю в мрака.

— Кой е там? — извиках, като се изправих и бавно тръгнах към плочата. — Кой е там? — повторих.

Приблжих се още, после спрях и премигнах. Реших, че или умът ми си прави шега с мен, или очите ми изневеряват. На светлината от свещите в мен се вираше оброчно от дълга, чорлава коса лице, а от двете страни на надгробната плоча стърчаха две ръце, сякаш някой се криеше зад нея и надзърташе отгоре. Най-последно разбрах какво виждам. Някой беше отсякъл главата и ръцете на Ричард Нотли — писарят, с когото се срещнах в катедралата „Сейнт Пол“, и ги беше поставил на гроба. После злодеят беше запалил свещи, които сега осветяваха страховитата гледка и ѝ придаваха вид на някаква зловецю детска шега за Все светии. Ама че ужасия! Какво кърваво убийство! Известно време не можех да помръдна. Само зяпах ужасяващата глава с полуотворени очи и окървавени устни и двете ръце отстрани. Такъв вик нададох, че сигурно съм изкарал акъла и на проклетия бухал, а после хукнах като хрътка през гробището. Спънах се в един от гробовете и се проснах по лице. Изправих се, но се обърках и прекарах известно време в лутане. Виках просячето и се опитвах да намеря вратата на църквата. От мрака около мен се чу нисък, вледеняващ

смях. Обърнах се, закрепях за помощ и запристъпвах заднешком. Закачих нещо с лакътя си и хукнах напосоки. Когато най-после намерих вратата, влятах в църквата със стон на облекчение и затръшнах вратата зад гърба си. Тъкмо се бях втурнал към отсрещната врата, когато свещите пред статуята на Девата изведнъж угаснаха. Стигнах до вратата, но в този момент някой я заключи и бързо спусна резето.

И тогава, о, Боже, започна подсвиркването! В онзи миг звукът ми поддържа смразяващо. Сякаш някой се залавяше за работа, завладян от предстоящата си задача и щастлив да я свърши. Подсвиркването се приближи. С хлипове и плач хукнах в мрака обратно към вратата за мъртвите. Покрай главата ми профуча стрела от арбалет и се удари в стената на църквата. Препънах се в някаква пейка и си нараних крака. Подсвиркването започна отново. Чух още едно изщракване и над мен прелетя втора стрела.

Представете си клетника Шалот! Пролейте една сълза за стария Роджър! Краката ми трепереха като листа при буря, стомахът ми се обръщаше, очите ми се пълнеха с влага. Бях обзет от сковаващ костите ужас, който ме подмяташе из църквата като грахово зрънце в огромна бъчва, а ужасяващото подсвиркване не секваше и не секваше. Лутах се като прилеп из тъмнината, а убиецът ме следваше по петите. Ето това най-много мразя в наемните убийци — въпреки че тъкмо тази тяхна особеност много пъти ми е отървявала кожата — те се наслаждават на работата си. Обичат да гледат как жертвата им страда, как признава тяхната власт и приема неминуемата си смърт. Не греша, нали? Убийствата на роднини обикновено са следствие от голям запой или избухлив нрав. Случват се бързо и изведнъж, както избухват кръчмарските свадни заради играта на зарове или за някоя фуста. Роденият убиец обаче, онзи, който се препитава, проливайки човешка кръв, иска жертвата му да разбере, че смъртта се готви да протегне студената си, неумолима ръка към нея! Мога само да благодаря на Бога за това, понеже докато те са заети със своята игричка, съществува шанс милостивият Бог или някой небесен ангел да се намеси. Както и стана в онази нощ. Тъкмо се спотайвах зад главния олтар, когато изведнъж някой задумка по вратата за мъртвите. Извисиха се гневни гласове. Свих се и обещах на Господ всичко, което пожелае — въздържан и благочестив живот, в който няма да вкусвам нищо друго

освен хляб и вода! Чух как някой дърпа резето на страничната врата. Убиецът явно се уплаши да не попадне в капан и се изгуби в нощта. Изтичах към вратата за мъртвите и дръпнах резето. Отвън с факла стояха двама почтени, но много сърдити монаси.

— Какво става тук? — извика единият от тях. — Това е Божи дом, а не хан! Защо вратите са заключени? Камбаната още не е ударила за вечерня!

— Заключиха ме — отвърнах им.

— Така ли? Че кой те заключи?

Бях твърде ужасен, за да им обяснявам. Изпразних съдържанието на кесията си в ръцете им и се запрепъвах през църквата към улицата и обратно към „Мъждивият фенер“. Не обърнах внимание на изпълнения с любопитство поглед на Боскъм, ами направо тръгнах към стаята на моя господар и захлопах по вратата. Бенджамин отвори и аз почти рухнах в ръцете му. След две чаши кларет и един пай с месо се почувствах по-добре и разказах на господаря си каквото се беше случило. Той беше така добър да не ме укори за глупостта ми да изляза сам и вместо това внимателно ме изслуша.

— Касапина нанесе своя удар — той затвори капаците на прозореца и ги залости. — Изпраща ни предупреждение.

— Но защо му е било да убива Нотли?

— Писарят е бил наказан. Хора като нас, Роджър, не би трябвало да подозират за съществуването на Касапина, камо ли пък да знаят как да го наемат. Касапина явно се е уплашил да не се върнем с войници, които да поканят мастър Нотли в Тауър и да го принудят да признае какви услуги е извършвал за ужасния убиец. Затова Нотли е трябвало да умре. После Касапина е използвал трупа му, за да ни изпрати страховито предупреждение. Виж, Роджър — Бенджамин придърпа стола си по-близо до мен — премислях събитията от пристигането ми в Лондон досега. Ти вече ми разказа отчасти своите приключения, но този път искам да започнеш от самото начало. Кажи ми всичко до най-малката подробност, за която се сетиш. Не бързай.

Проснах се на леглото и описах на господаря си всички събития, които можах да си спомня, от момента, в който той напусна имението ни, до внезапната му поява в затвора Нюгейт. От време на време Бенджамин ме прекъсваше, за да ми зададе някой и друг въпрос, и после аз продължавах разказа си. Понякога ме молеше да почакам,

докато си запише нещо на парче пергамент. Трябва да съм говорил поне час.

— Защо са ви всичките тези подробности? — попитах накрая.

— Пайове — отвърна загадъчно Бенджамин. — Всичко се крие в пайовете.

Отказа да ми каже каквото и да било друго. Разсърдих се, но Бенджамин вече се беше върнал към книгата си и си мърмореше под носа. Аз, от своя страна, тъй като се почувствах в безопасност и успокоен от изпитото вино, се унесох в сън. Следващия ден прекарах в леглото, обзет от скръб по Луси и потънал в размишления какво отмъщение да подготвя на братята Попълтън. От време на време в немощния ми ум... (Простете, но се налага да прекъсна разказа си за малко. Виждам, че капеланът ми се подхилква и трябва да го перна през пръстите, за да се вземе в ръце и аз да мога да се върна към спомените за бурната си младост.) Та от време на време в немощния ми ум се раждаше по някой блестящ план за разплата и после отново се връщах към настоящите ни проблеми.

Колкото повече размишлявах за Малвъл, толкова повече се убеждавах, че ако Кастор можеше да говори, вече щяхме да знаем какво толкова е имало в мазето на къщата. Бенджамин странеше от мен цял ден, зает със свои дела в кръчмата. Беше късно вечерта, когато дойде и ме разбуди рязко.

— Ставай, Роджър! Веднага! Вземи си оръжието!

Лицето му беше мрачно. Направи ми впечатление, че си е сложил кожените предпазни гривни на китките, а на кръста си е препасал портупея с провесени по италиански маниер меч и кама. Суровото му изражение ми напомни на онова, с което ме беше заплашил с жестока разправа, ако се доближа до прелестната Миранда.

— Къде отиваме? — попитах, докато си обувах ботушите.

— На вечеря — отвърна Бенджамин.

Погледнах към часовата свещ, която гореше в стъкления си свещник на една полица.

— Боскъм няма да ни се зарадва, пещта сигурно няма да е...

— Не ме е грижа какво мисли Боскъм! — скастри ме Бенджамин. — Всичко ще се изясни, преди да сме мигнали — усмихна се кисело. — Или в нашия случай — след като потропаме на вратата.

Слязохме в кръчмата. Боскъм замърмори, но все пак ни донесе две халби ейл, поднос със студено месо и резенчета лук и ябълки. Слугите отдавна си бяха тръгнали. Кръчмата беше празна. Боскъм се мотаеше наоколо и си мънкаше под носа. На улицата пред кръчмата спря нощен пазач.

— Единайсет часът е и всичко е спокойно! Молете се душите ви и тази нощ да не попаднат в Ада!

Бенджамин застина със залька пред устата си.

Някой заблъска силно по вратата.

— Отвори, Шалот — провикна се Боскъм.

— Храним се, мастър Боскъм — отвърна му Бенджамин.

Кръчмарят започна да проклина и да си мърмори под сурдинка, но все пак отиде и отвори вратата. Чух някакъв човек да казва нещо и възклицанието на Боскъм.

— Какво? Невъзможно! Аз... — гласът му се извиси нервно. — Не знам за какво говорите!

Наострих уши, защото ми се стори, че дочух имената на Баркли и Нотли. Бенджамин се промени до неузнаваемост. Той стана и измъкна меч си. Наблюдавах случващото се с отворена уста. Боскъм затвори вратата и спусна резето, а после бавно се обърна. Видя извадения меч на господаря ми и се усмихна.

— Какво става, мастър Бенджамин?

— Много добре знаете — отвърна господарят ми. — На вратата току-що потропа един страж и ви съобщи нещо невероятно — че пред църквата на Ордена на кръста срещнал двама мъже, които се представили за Баркли и Нотли, и казали, че имат уговорена среща с вас, за да обсъдите някои въпроси.

Боскъм пристъпи напред, добродушната му усмивка се стопи, а погледът му стана бдителен. Стойката му също се промени и той заприлича на човек, който се кани да побегне или да нападне.

— Чух и какво отговорихте — благо продължи господарят ми. — Вие казахте „невъзможно“. Свариха ви неподготвен, нали така, мастър Боскъм? Защо да е невъзможно стражът да е срещнал двама души, които се предполага, че вие изобщо не познавате? И двамата са мъртви. Трупът на Нотли дори още не е открит. Роджър знае за убийството му, понеже е видял отсечената му глава. А вие знаете,

защото сте го убили. Вие сте Якоб фон Архетел, известен с прозвището Касапина.

Боскъм се приближи.

— По-рано тази вечер — продължи господарят ми — имах поверителен разговор с войника от стражата. Помолих го да ви предаде съобщението тази вечер, точно след като нощният пазач обяви единайсет часа.

— Казвам се Андрю Боскъм — отвърна кръчмарят — и съм родом от Югозападна Англия.

— Истинският Андрю Боскъм вероятно е бил родом оттам — каза Бенджамин, — но вие сте толкова англичанин, колкото горкия стар Кастор. Следях изговора ви внимателно. От време на време улавях как заваляте „р“-то и произнасяте „г“-то гърлено. Вие сте от Ниските земи, вероятно някъде от околностите на Дордрехт. Някога сте били не само поданик на император Карл V, но и негов високопоставен служител, и сте изпълнявали тайни мисии в качеството си на един от Нокталиите. Преди петнайсетина години сте избягали в Англия. Вие сте завършен актьор и роден подражател. Може в началото да сте поживели в Югозападна Англия, но по-късно сте използвали богатството си, за да се преместите в Лондон и да купите тази кръчма. Превъплътили сте се до съвършенство в Андрю Боскъм — почтен и жизнерадостен ханджия, който обича шегите, актьорската игра и маскарадите. Когато обаче падне мрак и свещите загаснат, се превръщате в Касапина — най-изкусния и коварен лондонски убиец. Отговорен сте за смъртта на мнозина — Нотли, Баркли, клетите готвачи Осуалд и Имелда. Преди всичко обаче, сър, вие сте виновен за убийствата в Малвъл, макар още да не знам как сте ги извършили и кой ви е помогнал.

Боскъм отиде до един стол.

— Бъркате ме с някого, мастър Даунби. Това е нелепо. Аз съм човекът, за когото се представям — кръчмар и близък приятел на вашия слуга. Кажете му, Роджър.

Гледах го с присвити очи. Твърденията на Бенджамин ми прозвучаха налудничаво, но после си припомних, как господарят ми ме разпитваше подробно за преживелиците ми, след като бях пристигнал в Лондон. Сетих се за първоначалния отказ на Боскъм да ме подслони и неочакваната промяна на решението му, за залавянето ми и разпита

при лорд Харон, за способността на Боскъм да се превъплъщава и тогава...

(Простете ми, но онова нищожество, писарят ми, мънка, че всичко можело да е просто съвпадение. И какво от това? Да не би в живота всичко да става по план? Може цялата история да е започнала случайно, да, но щом веднъж попаднах в ръцете на Боскъм, той положи всички усилия да не ме изпусне.)

Подозренията ми се задълбочиха, когато си припомних как Боскъм твърдеше, че е ходил до Югозападна Англия, докато ние бяхме в Малвъл. Промяната в отношението ми към него трябва да си е проличала и Боскъм изкриви устни.

— Разполагаме с цялата нощ — каза той невъзмутимо — да обсъдим тези въпроси.

С меч в ръка Бенджамин отстъпи назад и седна на стола.

— Можех да накарам да ви арестуват — отвърна той — и да ви отведа на разпит в Тауър. Но хора като вас не се пречупват, нали, Боскъм? Ще вземе да стане някоя беля, може дори да се измъкнете, пък и доказателствата ми не са така неоспорими, както ми се иска.

Боскъм придърпа стола си по-близо, а погледът му се стрелна към окачения на кука в стената портупей. Измъкнах камата си.

— Да чуем историята ви — размахна пръст Боскъм. — Ако си я бива, сам ще си сложа ръцете зад гърба и ще ви оставя да ме откарате в Нюгейт.

— Вие сте наемен убиец — заяви Бенджамин. — Роден сте в Ниските земи. Слугата ми, Роджър, е пристигнал тук, за да продава реликви. Не всичко в този живот може да се предвиди и планира, понякога колелото на своенравната съдба се завърта и цели кралства се спечелват или изгубват само за миг. Ако принц Артър не се беше простудил в уелските тресавища, сега щеше да е крал, а Хенри — само принц...

— Или пък кой би могъл да предположи — подсмихна се Боскъм, — че синът на един касапин един ден ще стане кардинал и първи министър на кралството.

— Виждам, че сте схванали мисълта ми — отвърна му Бенджамин, без да обръща внимание на забележката за скъпия му чичо. — Първоначално сте взели Роджър за обикновен мошеник, но когато сте открили, че Шалот работи за мен, а аз — за кардинала, сте

го настанили удобно тук. Събудил е любопитството ви. Не сте могли да повярвате, че продава реликви на своя глава, и сте предположили, че крие някаква тайна, някаква коварна измама. Въпреки всичко сте решили, че е опасно да се навърта около вас. Имали сте връзки с лорд Харон, не близки, но сте обменяли сведения, затова, докато сте чертаели планове да откънете реликвата, сте помолили лорд Харон за услуга. И така, Роджър бил хванат, заплашен и бит и това ви е осигурило златна възможност. Знаели сте, че сър Хюбърт Баркли участва в организацията за предаването на реликвата в ръцете на императорските пратеници. Затова сте дали на изпадналия Роджър нови дрехи и сте го пратили при катедралата „Сейнт Пол“. Междувременно сте осведомили сър Хюбърт, че слугата ми си търси работа в Лондон. Баркли е работел по тайна поръчка на краля и вие сте го убедили, че Роджър е най-подходящият човек, който може да му осигури защита. Как го направихте, Боскъм? Изпратихте на Баркли съобщение уж от мое име? — Бенджамин погледна към мен. — Спомни си, Роджър, Баркли сякаш е знаел, че ще те намери при катедралата „Сейнт Пол“.

Кимнах, без да свалям очи от Боскъм. Кръчмарят пък се взираше в Бенджамин. Нито веднъж не погледна към мен, студеният му и пресметлив поглед беше отправен единствено и само към Бенджамин. Космите по врата ми настръхнаха — този човек беше решил да ни убие. Можех само да седя и да примигвам, докато си припомнях с какви думи ме беше наел Баркли. Дадох си сметка и за това, че лорд Харон ме беше открил много бързо.

— Попадането на Роджър в затвора не е било предвидено — продължи Бенджамин. — Както и да е, той беше освободен от Нюгейт и се върна тук. Вие, разбира се, не можехте да изоставите скъпия си приятел в беда. Подслонихте и двама ни и дори прибрахте бедния Кастор. Направихте всичко възможно, само и само да ни държите под око — Бенджамин замълча и почука по каменните плочи с върха на мечта си. — Ето че идва ред и на събитията в Малвъл! Един Господ знае как точно са били извършени убийствата. Кръчмарят Боскъм уж заминал за Югозападна Англия, а в действителност вие сте възприели истинското си амплоа на Касапина! После, по един или друг начин — Бенджамин го смуща с пръст, — сте убили мъжете в къщата, откънели сте държавата и сте си тръгнали.

— Я стига, мастър Бенджамин — изсмя се Боскъм. — И как съм го направил? Може би просто съм отишъл до имението, потропал съм на вратата на къщата и петнайсетимата яки мъже вътре са се оставили на драго сърце да им прережа гърлата?

— Откъде знаете, че са били петнайсет? — попита Бенджамин.

Подигравателната усмивка на Боскъм се стопи.

— Колкото до това как сте го извършили... Когато се настаних тук, мастър Боскъм, две неща ми се сториха странни. Първото нещо беше кръчмарят, който се оказа и изкусен подражател. Настина ви бива. Второто беше, че ми се сторихте познат. Нещо в чертите ви раздвижи някаква струна в паметта ми. Убеден съм, че в деня, в който разбрахме за убийствата, и Кемп и разни други хора обикаляха из имението Малвъл, съм ви видял сред тях. Разбира се, били сте маскиран, но все пак долових нещо познато.

— Сбъркали сте човека! — изсмя се Боскъм.

— Може би — отвърна му Бенджамин. — Все едно, стигаме и до въпроса за убийството на Баркли. Примамили сте златаря до отдалечената горичка северно от Тауър. Държавата, която сте откраднали от Малвъл, се оказала фалшива. Казал ви го е търговецът на реликви Хенли, с когото сте се срещнали в онази кръчма. Сигурно се е изненадал, когато сте му показали държавата на Карл Велики и сте поискали да я провери. Изненадата му обаче се обърнала на смях, когато разбрал, че е фалшива.

— Хенли ли? — озъби се Боскъм. — Не познавам никакъв Хенли!

— О, не само сте го познавали, но сте го и убили — не му остана дължен Бенджамин. — После двамата със съучастника ви сте побеснели... Имате съучастник, нали така? Та побеснели сте и сте прилъгали безпомощния златар до усамотената поляна, където сте го измъчвали и сте го питали отново и отново къде е истинската държава.

— Колко интересно — Боскъм се изправи и тръгна към бъчвите с вино. — Тази работа отваря глътката, мастър Даунби. Не искате ли малко вино? Ами ти, приятелю Роджър?

Отказахме. Бенджамин се изправи и извади меча си, но Боскъм невъзмутимо си напълни чашата и се върна на стола. Забелязах как го примъкна малко по-близо до стената. Вдигна чашата си в мълчаливост и нещо в погледа му ме убеди, че господарят ми има право.

Боскъм беше Касапина и само чакаше сгоден случай да нанесе удара си.

— Подслушвали сте разговорите ни — продължи Бенджамин. — Когато Роджър изрази желание да се срещне с лорд Харон, веднага се отзовахте. Господарят на лондонския подземен свят трябваше да се зарадва, че Роджър е готов да му предложи държавата на Карл Велики, но не стана така. Защо ли? Защото тя е била у него. Така Роджър се оказа просто една досадна пречка, която трябваше да бъде отстранена, и ако не беше кучето, вече да е мъртъв. Останалото ви е известно. Не знаете само, че на прага на смъртта Цербер, дясната ръка на Харон, каза на Роджър как да се свърже с Касапина — Бенджамин замълча и загледа, как Боскъм отпива от питието си. — Чак тогава сте се изплашили. Може би примката вече се е затягала? Нотли е бил глупак, но все пак е можел да се окаже някаква заплаха, така че сте го премахнали. После сте използвали трупа му, за да изплашите Роджър, преди да го нападнете в църквата на Ордена на кръста. Попречили са ви обаче да довършите започнатото и вие сте избягали. Щом сте се озовали на потъналата в мрак улица, отново сте се превърнали в дружелюбния кръчмар, който поднася вино и пай.

— Пайовете! — възкликнах. — Ама разбира се, господарю, пайовете! — почти скочих от стола си аз. — Купували сте пайовете от Осуалд и Имелда — нали и аз самият съм ял от тях. Така сте успели да влезете безпрепятствено в гостилницата им.

— И аз си дадох сметка за това — отвърна Бенджамин. — След като Осуалд и Имелда бяха убити, разбрах, че го е извършил някой, който ги е познавал добре. Сърдечният и дружелюбен Боскъм е наминал да поръча още пайове. Щом обаче сте влезли в къщата, сте се превърнали в Касапина и с няколко удара с камата сте затрили цялото семейство. После сте откраднали сметките им. Защо, Боскъм? Имаше ли в тях нещо, което трябваше да остане скрито-покрито? Или пък в разговора си с вас са се изтървали за нещо нередно в имението Малвъл? Не знам как сте избили онези войници, но по някаква причина сте отделили доста време, за да почистите кухнята, да изтъркате съдовете и да измиете халбите. Защо, Боскъм? — Бенджамин се приближи към него. — И най-вече — по чие нареждане? Кой ви нае? Как се вмъкнахте и измъкнахте от Малвъл толкова лесно?

Боскъм поклати глава и впери поглед в чашата си с вино.

— Много забавна приказка, мастър Даунби, тъкмо за тъмна нощ като тази. Само дето не е нищо повече от празни дрънканици и бабешки брътвежи за край огнището. Обиколете кръчмата, претърсете стаята ми и ще видите, че няма да откриете нищо нередно.

— О, със сигурност — съгласи се Бенджамин. — Много подозрения, но никакви доказателства. Впрочем, цялата история е плод на случайността — ако Роджър не беше срещнал някакъв търговец на реликви и той не го беше упътил към вашата кръчма; ако не бяхме наели стаи в „Мъждивият фенер“, след като се върнахме от Малвъл... — той се усмихна едва доловимо. — Но Господ е добър. Може да му е дошло до гуша от кървавите ви дела и да ви е пратил възмездие в лицето на Роджър.

— Нищо няма да кажа! — ревна Боскъм.

— Ами ако се окажеш в Тауър? — озъбих му се аз. — Ако те опънат на дибата като Цербер и изпроводят пратеници в Югозападна Англия, за да изровят всичко за Андрю Боскъм?

Кръчмарят ме зяпна с широко отворени очи.

— Така ли, Роджър? Я ми кажи какво трябва да сторя според теб. Да скокна сам в някоя баржа, да се настаня в Тауър и да си изпея всичко на Тлъстия Хенри ли? Ама разбира се! — плесна с ръце той. — После ще му се примоля да ме пощади, задето съм предател и убиец. Ще си призная, че съм задигнал държавата на Карл Велики и съм я продал на лорд Харон — замълча и се ухили. — О, май не трябваше да казвам това! Мили Боже, ами нали не би трябвало да знам тези неща!

В един миг Боскъм поклащаше глава, а в следващия чашата му полетя към главата на Бенджамин. Мнимият ханджия се хвърли към стената, грабна меча и камата от портупея си и запристъпва странично към нас като танцьор.

— Няма да отида в Тауър! — изсъска той. — А вие няма да излезете живи от тази кръчма! Ще умрете и двамата, а аз имам на разположение цяла нощ, за да се отърва от трупите ви.

Приближи се с лека стъпка, размахал меча и камата си. Господарят ми беше изкусен фехтовач и успяваше да парира ударите му. Боскъм се отдръпна. После двамата отново пристъпиха един към друг. Вече беше видно, че Боскъм не е никакъв кръчмар. Начинът, по който се движеше — леко настрани, опитвайки се да избие меча от ръката на господаря ми и да го накара да се открие за смъртоносния

удар на камата му, показваше, че е професионален и изкусен боец. Танцът на смъртта продължаваше — чуваше се тропот на ботуши по каменния под, оглушителен стоманен звън и сумтенето и пъшкането на двамата противници. Боскъм имаше предимството да познава всяка педя от кръчмата. На два пъти господарят ми едва не падна и мнимият ханджия беше на косъм да го убие. Опитах се да се намеся, но Бенджамин ми махна да стоя настрана. Боскъм се отдръпна ухилен, гърдите му се издигаха и спускаха учестено.

— Ама че фукльо! — пое си дъх. — Джентълмен до последно!

Отпусна меча и камата си и задебна господаря ми. Бенджамин може да беше фукльо и джентълмен, но старият Роджър не беше, така че когато Боскъм пристъпи напред, направих онова, в което най ме биваше. Хвърлих камата си с всичка сила и го улучих ниско във врата, където имаше мека тъкан и нерви. Кръвта рукна като вино от пробита бъчва. Боскъм изпусна меча си и сграбчи дръжката на камата. Лицето му се разкриви от болка. Отстъпи и се обърна, сякаш искаше да избяга през вратата. После рухна, а от устата, носа и зейналата рана на гърлото му се лееше кръв. Приблжих се, за да го обърна, но Бенджамин ме спря.

— Остави го да умре!

Сякаш мина цяла вечност, докато тялото на Боскъм се тресеше и се гърчеше на пода. Опита се да се обърне, да се помести встрани, а после се сгърчи в един последен спазъм. Бенджамин го срита.

— Жалко. Можеше да проговори като затворник.

— Да — отвърнах. — А като убиец можеше да ви очисти.

Преобърнах трупа. Невиждащите очи на Боскъм се втренчиха в моите.

— Не му беше времето сега за рицарски дуел — възкликнах и избърсах камата си в елека на Боскъм. — Какво щях да правя, ако ви беше убил? — изправих се и прибрах камата си в ножницата. — Радвам се, че кучият син е мъртъв!

Бенджамин ме сграбчи за рамото и ме обърна.

— Искан ми се да възразя, Роджър — заяви, — иска ми се да ти кажа, че това беше схватка между двама бойци, но се радвам, че се намеси. Благодаря ти.

Бенджамин хвърли меча и камата си на една маса, а после обиколи кръчмата и залости прозорците и вратите.

— Чудна работа — каза той. — Забеляза ли, Роджър? Във всички кръчми, в които съм бил — отгук до шотландската граница, слугите спят на пода в кухнята. Боскъм обаче живееше сам и откакто сме пристигнали тук, никой друг освен нас не е наемал стая. Кръчмата е била просто прикритие — разсъждаваше той. — Подходящ декор за човек, който трупа състояние, като прерязва гърла. А сега да видим какви доказателства можем да открием.

Претърсихме кръчмата от тавана до мазето, но Боскъм беше като всички професионални убийци — изключително подреден, педантичен и спретнат. Всяко нещо стоеше на мястото си в съвършен ред. Накрая влязохме в неговата стая, но на пръв поглед и там нямаше нищо необичайно — меч, кама, сметки от кръчмата и ковчеже с малко злато и сребро. Когато стигнахме до голямата ракла до леглото, намерихме в нея много повече дрехи, отколкото един обикновен кръчмар би могъл да притежава. Имаше мантии, плащове, широкополи шапки, копринени панталони, разноцветни елечи от всякакви материји, ботуши и обувки, перуки и кичури изкуствена коса. Най-долу в раклата имаше сандъче, пълно с гримове, подобни на онези, с които актьорите мажат лицата си за представление.

— Средствата му за дегизиране — отбеляза Бенджамин. — Дали има и друго?

На една полица имаше купчина документи. Всичките бяха свързани с кръчмата, но сред тях намерихме и сметки за пайове и други тестени изделия, продадени от Осуалд и Имелда на „Мъждивият фенер“. После претърсихме леглото и подозренията на Бенджамин най-после се потвърдиха. Зад сандъка под малкото легло имаше тайно чекмедже, което можеше да бъде открито само при изключително старателно претърсване. Вътре имаше няколко лични вещи — писмо на френски с избледняло вече мастило и кичур коса, грижливо прикрепен с восък в долния му край.

— Спомен от любима жена — предположи Бенджамин.

Останалото извади — разписка от някакъв златар в Нотингам, позлатена кама и малка кутийка с четири или пет стъкленици. Бенджамин ги подуши и се намръщи.

— Отрови! — заяви.

Най-накрая Бенджамин извади голяма бутилка със запушалка и я отвори. Заръча ми да му донеса една чаша от нощното шкафче и наля в

нея малко от съдържанието на бутилката. Известно време души чашата, а после тихо се засмя.

— Какво е? — полюбопитствах.

— Отвара от диланка — отвърна ми той.

— Страдал е от безсъние! — удивих се.

— Едва ли — отвърна ми Бенджамин и отново запуши бутилката. — Хората като Боскъм нямат съвест. Спят като бебета, както са спели и горките войници в имението Малвъл.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Бенджамин не обели нито дума повече, все по-загрижен за трупа на Боскъм.

— Много е важно — подчерта господарят ми — никой в кралския двор да не разбира, че е бил убит.

Върнахме се в салона на кръчмата, вдигнахме трупа и го скрихме зад някакви бъчви в мазето. После си събрахме багажа и взехме конете си от близката конюшня.

— Къде отиваме, господарю? — попитах. — В Елтъм? Или в Уестминстър?

— Не позна — отвърна Бенджамин. — Отиваме в Малвъл. Там трябва да отидем.

Яздихме през нощта. Бенджамин показва специалния си пропуск на стражите при градските порти и те ни пропуснаха. Първите слънчеви лъчи вече озаряваха небето, когато приближихме имението Малвъл. На слабата утринна светлина силуетът на къщата ми заприлича на някакво животно, което се готви за скок. Хората на Кемп все още бяха в къщата на пазача. Бенджамин им каза да останат на поста си и да се погрижат за конете ни, докато ние оглеждаме къщата. Отворихме предната врата и влязохме. Зловещо място, мрачно като самия ад! Въздухът беше застоял, но сетивата ми доловиха и нещо друго — мириса на злото и греха. Запитах се дали духовете на лейди Изабела и на петнайсетте избити в къщата войници все още са тук в очакване да бъдат отмъстени. На пода в коридора още имаше пръст от мазето. Прах покриваше масите и столовете в кухнята. Известно време Бенджамин само се щураше наоколо, изкачваше се и слизаше по стълбищата, обикаляше коридорите. Чувах го как ходи — дъските по пода скърцаха и цялата къща сякаш стенеше, недоволна от присъствието ни. Седнах в кухнята и се постарах да овладее страховете си, както и да поразмисля над сблъсъка между господаря ми и Боскъм. Всичко започваше да си идва на мястото, макар все още

да нямаше обяснение на загадката около реликвата и ужасните убийства в Малвъл.

Най-после Бенджамин се върна.

— Ами сега какво ще правим, господарю? — попитах аз. — И защо не ми казахте за Боскъм? — натяхнах му.

— Роджър, Роджър — потупа ме успокоително Бенджамин по рамото. — Аз самият не бях сигурен. Уверих се едва след като те нападнаха в църквата. Докато ти отсъстваше, се разтревожих не на шега. Потърсих Боскъм, но него никакъв го нямаше в кръчмата.

— Но нали е имал съучастник?

— Да, да, имаше...

(Всъщност Бенджамин още тогава ми изложи подозренията си и сега моят секретар, тази малка маймуна, този пияница, дете само знае да скърца с перото, този миризлив дебелак, подскача нагоре-надолу. „Кажете ми! Кажете ми!“ — вряска той. Первам го през пръстите с новия ръжен. Не много силно, само колкото да му припомня какви задължения има. Не мога да му кажа сега. Кралицата ще се разсърди — тя иска да описвам спомените си според реда на събитията. Моят капелан с разкашкан мозък, който тича до Лондон да гледа „Кориолан“ и „Фауст“, също не би се зарадвал, ако някой се изтъпани на сцената в началото на трето действие и каже: „Ами това беше! Пиесата свърши, накрая става това и това!“ Шишкото кима велемъдро и отново ме удостоява с вниманието си.)

Бенджамин се залови за работа, а аз само си седях, поразен от думите му. Господарят ми остана глух за въпросите ми, както ставаше винаги, когато се заемеше с изпълнението на някоя задача. Написа писма до сър Томас Кемп, доктор Агрипа, граф Теодосий и мастър Корнелий. Дадохме по едно пени на всеки от копоите на Кемп, които бяха в къщата на пазача, и ги изпратихме да отнесат писмата. Отидох до близката кръчма и купих малко храна. Когато се върнах, Бенджамин беше почистил кухнята и избърсал праха от масата и столовете.

Пръв пристигна Кемп с наперената си походка, придружен от Агрипа и безценните му главорези. Слънцето вече беше изгряло, а гласовете разпръснаха злокобната тишина в Малвъл. Кемп пристъпи важно в кухнята.

— Е, Даунби? — той метна шапката си на масата и седна насреща. — Решихте ли загадката?

— Горедолу, сър Томас. Но нека първо доктор Агрипа да заповяда.

Вещерът вдигна поглед в очакване. Седна на един стол от дясната страна на Кемп и на лицето му разцъфна усмивка. Приличаше на някой благ свещеник, който поздравява свой енорияш.

— Бенджамин — обади се той, а в сините му в момента очи играеха весели искрици, — усещам, че това преследване е към своя край! Май няма да отплавате с „Пепъркорн“, а?

— На нас може и да ни се размине — озъбих се аз на Агрипа и погледнах към сър Томас, — но току-виж други отплавали.

— Стига! Стига! — Агрипа протегна облечената си в черна ръкавица ръка и с възхищение се загледа в пръстена си.

(Малка превземка. Понякога Агрипа надяваше пръстен с кървавочервен рубин на един от облечените си в ръкавица пръсти. Веднъж един от неговите хора ми довери, че пръстенът бил вълшебен и в него се криел демон. Мисля, че това беше чиста лъжа. Агрипа си имаше своите странности, но и той беше грешник като всички нас.)

— Искам да ви помоля за услуга — обади се Бенджамин. — Вашите юнаци отвън...

— А, да, скъпите ми момчета.

Агрипа така произнесе думите, че се зачудих какъв точно е характерът на взаимоотношенията му с някои от доста женствените наглед младежи от свитата му.

(Само не ме разбирайте погрешно, защото външният вид лъже. Или както казва Уил във „Венецианският търговец“: „Украсата — каква велика сила!“^[1] Хората на Агрипа до един бяха убийци, професионални наемници.)

— Бих искал да ги взема назаем за малко — каза Бенджамин.

— За какво са ви дотрябвали?

— За една игра. Военно учение.

Агрипа даде съгласието си и извика хората си в залата.

— Кого от вас да избира? — попита Бенджамин, изучавайки захилените им лица. — Кой от вас може да се движи безшумно като сянка? Кой може да забие кама в гърба на човек, без жертвата да усети приближаването му?

Млад мъж, чиито къдрици падаха до раменете му, пристъпи плахо напред. Имаше слабо, гладко избръснато лице и алени устни, но

погледът му беше пълен с безразличие.

— С това съм известен — предложи ни услугите си той и се ухили през рамо на другарите си.

— Тогава всички останали — заяви Бенджамин, — с изключение на този младеж, да се разпръснат из къщата. Нека във всяка стая да има човек. Ами ти? Как ти е името?

— Робърт — отвърна къркосият момък.

— Добре, Робърт. Щом останалите заемат местата си, виж колко близо ще успееш да се промъкнеш до всеки от своите другари, без да те разкрият.

— И гледай да не отмъкнеш нещо! — извиках. — Познавам много такива като тебе. Шайка крадливи мошеници...

— Не сме такива! — вкупом ми отвърнаха всички.

— Слушайте какво ви казва Шалот! — скастри ги Агрипа. — Не, не, сър Томас — Агрипа върна Кемп в стола му, — не му е сега времето да възразявате. Да видим какво ще стане, а?

И така, началото на играта беше обявено. Хората на Агрипа се пръснаха. Бенджамин накара Робърт да преброи до сто, но след двайсет онзи се обърка, така че се наложи да броя аз, след което преследването започна. Къркосият беше ловък като котка, но въпреки това играта скоро приключи. От стаята по-надолу по коридора се чу вик и така разбрахме, че преследвачът е бил заловен. Бенджамин повика него и останалите обратно в кухнята.

— Невъзможно е — заяви къркосият. — Подът е неравен. Дори човек да увие ботушите си в плат, пак няма да може да прекоси къщата, без да го усетят.

Агрипа им благодари и ги освободи.

— И за какво беше тази игра? Това представление? — гневно попита Кемп.

Бенджамин затвори вратите и седна в другия край на масата. Аз седях от дясната му страна.

— Представление ли, сър Томас? — попита господарят ми. — Представление, така ли? Как смееете да седите насреща ми и да ми говорите за представления! Къде е държавата на Карл Велики?

Сър Томас понечи да се изправи.

— Сядайте обратно и махнете това обидено изражение от лицето си — срыза го Бенджамин. — Прекрасно знаете за какво говоря, сър

Томас. Знаете къде е държавата на Карл Велики, безценната реликва.

— Да не сте си изгубили ума? — отвърна му в същия дух Кемп, настанявайки се обратно в стола си. — Откраднаха я! Откраднаха я от тази къща и на вас възложиха задачата да я върнете обратно!

— Не ставайте смешен! — озъби му се Бенджамин. — Как мога да върна нещо, което никога не е изчезвало? Държавата на Карл Велики си е у вас — господарят ми посочи към другия край на масата. — Тъкмо вие, сър Томас, през цялото време сте знаели къде се намира тя, докато ние гонехме вятъра.

Сър Томас отново понечи да се изправи.

— Не можете да си тръгнете — Агрипа свали шапката си и прокара пръстите си през гарвановочерната си коса. — Ще останете тук, сър Томас. Хората ви може да са отвън, но моите също са там.

— Не знаете нищо, нали? — обърна се Бенджамин към Агрипа. — Дори вие, сър, не знаете истината. Радвам се. Това означава, че скъпият ми чичо също няма пръст в тази измама. Сега ще ви разкажа една история, сър Томас.

Кемп се намръщи в стола си.

— Историята е кратка — продължи Бенджамин. — Нашият благороден крал бил горд притежател на държавата на Карл Велики — безценната реликва, собственост на английските крале още от времето на Алфред. Въпреки голямата ми привързаност към краля разбирам тревогата му, че след четиринайсет години на трона той все още няма жив наследник от мъжки пол. Кралят не би се лишил толкова лесно от тази могъща реликва. Това би означавало не само да извърши предателство спрямо предшествениците си, които са носели короната на свети Едуард, но и да се лиши от помощта на реликвата за всекидневните му молитви съпругата му Катерина Арагонска да зачене и да износи негов син.

— Внимавайте какви ги приказвате, Даунби — предупреди го Кемп.

— Разбира се — отвърна му Бенджамин. — Не съдя краля, а онези, които го съветват. И така, негово величество иска не само наследник, но и да унижи Франция. Тъй като император Карл V, племенник на нашата кралица Катерина Арагонска, разполага с флотилията и армията, които му трябват, Хенри потърсил неговата подкрепа. В замяна, вместо да поиска съюз, скрепен с брак, или

подялба на плячката, Карл отправил към Хенри една-единствена молба — да му върне държавата на Карл Велики, за която императорът смята, че му принадлежи по право. Така ли е, доктор Агрипа?

Агрипа кимна.

— Така е, така е!

— Какво е можел да стори Хенри? — продължи Бенджамин. — Ако откажел, нямало да получи корабите и войските, а и щял да си създаде могъщ враг. Естествено, молбата на императора станала публично достойние и интересът на християнския свят към реликвата се възродил. Пожелала я и Франция, а след нея и папският престол. И двете страни изпратили свои представители в Англия, за да окажат на свой ред натиск върху нашия благороден крал.

— Какво общо има цялата тази работа с кражбата на реликвата? — обади се гневно Кемп.

— Има много общо — отвърна му Бенджамин. — Хенри се оказал в безизходица. Потърсил съвет и един от неговите довереници му предложил коварен план. Хитрост, която щяла да позволи на Хенри не само да задържи реликвата, но и да направи за смях враговете си зад граница. Освен това щял така да напълни хазната си, че на Англия да не ѝ се налага да моли за чужди кораби и войски.

— Да не би да имате предвид мен? — язвително запита Кемп.

— Щом като се разпознавате — подразних го аз, — така да е!

— За изпълнението на плана, начертан пред краля — заяви Бенджамин, — се изисквали благородни метали и майстор златар. Изборът паднал върху сър Хюбърт Баркли, който бил принуден да се закълне, че ще мълчи. Държавата била отнесена в магазина му, където той трябвало да ѝ изработи копие. Кажете обаче, сър Томас, след като Баркли приключи с работата по едното копие, колко още му бяха поръчани? Две, три, четири или пет? В края на краищата, това не би струвало почти нищо на краля — макар да няма налични пари, дворците му са пълни със златни чаши и украшения. И така, златните предмети били събрани и претопени. Взели сте аметистите и скъпоценните камъни от съкровищницата и ето че копията били готови. Вярно е, нали?

— Довършете си небивалицата — тросна се Кемп.

— Ще я завърша, сър Томас. Накрая обаче вие ще трябва да кажете истината. Планът ви е бил следният. На граф Егремонт сте

щели да дадете копието, направено от чисто злато и скъпоценни камъни — истински шедьовър. Щели да минат години преди императорът да си даде сметка, че са го измамили, ако изобщо се досетел. Ако все пак научел — сви рамене Бенджамин, — английската корона щяла да твърди, че от Англия е била изнесена истинската държава, която е престанала да бъде нейна отговорност, след като е напуснала пределите на кралството.

— Ами останалите копия? — попита Агрипа.

— А, да — усмихна се Бенджамин. — Като някой търговец на пазара Хенри решил да удовлетвори интереса, който така или иначе бил възбудил към държавата. На първо място обаче били пратениците на императора, така че едното копие отишло у тях. Един от вашите стрелци ви осведомил, че копието се пази, сякаш е истинската държава, и вие сте се зарадвали. Желанието на император Карл е щяло да бъде удовлетворено, а кралят щял да получи своите войски и златото на Империята. Французите обаче също били в Лондон и тогава нещата придобили комичен обрат. Вие, сър Томас, сте продали друго копие на французите. Един Бог знае каква история сте скалъпили — Бенджамин поглади с пръсти повърхността на масата. — Знаете ли, сър, според мен кралят изобщо няма намерение да воюва. Ще напълни хазната си със златото на Харон и с огромната печалба от продажбата на копията на държавата.

— Това е нелепо! — изсмя се Кемп.

— Напротив — намеси се Агрипа. — Нашият крал е много коварен и същевременно ненавижда император Карл. Само дълбокото му презрение към краля на Франция е по-силно от ненавистта му към испанския му родственик — Агрипа разпери ръцете си, облечени в черни ръкавици. — Думите ми не са предателски, а са самата истина.

— Сигурно цялата тази работа много е допаднала на краля — намесих се аз. — Направил е на глупаци всички европейски владетели и на това отгоре си е докарал купища пари.

— Нещата обаче се объркаха — продължи Бенджамин. — Когато държавата изчезна от Малвъл, Хенри побесня. Положението може да се заплете още повече, ако до знанието на императора стигне, че държавата е у французите. Може дори да обвини Хенри, че я е откраднал, за да я даде на тях.

— Няма ли да стане така при всички положения? — рязко каза Кемп. — Ако и двете страни започнат да твърдят, че държавата е у тях...

— Съвсем не — не му остана дължен Бенджамин. — Ако у императора има едно копие и французите кажат, че притежават друго, кралят просто ще ги насъска едни срещу други. На императора ще каже, че французите просто завиждат, и същевременно ще прошепне на французите същото за императора. Освен това съм убеден, че на пратениците на папата е било продадено трето копие.

— Това е абсурдно! — изсмя се Кемп.

Почуках по масата, наслаждавайки се на момента.

— Абсурдно ли, сър Томас? — попитах. — Дали наистина е абсурдно? Какво знаете за реликвите? — започнах да изброявам на пръсти. — Има толкова парчета от Честния кръст, че от тях може да се построят кораби за цяла флотилия. Поне пет града в Испания твърдят, че притежават дясната ръка на свети Яков. Може да отдадете почит на кърпата на Вероника, с която се предполага, че е изтрила лицето на Христос, в редица градове от Варшава до Кадис. Защо да няма три държави на Карл Велики и всеки от собствениците да твърди, че именно той притежава истинската?

— Вярно е — обади се Агрипа. — Малцина са онези, които са виждали истинската държава на Карл Велики. Тя беше прибрана под ключ в едно ковчеже в една от тайните стаи на Тауър.

— Кражбите — поде Бенджамин, — да се върнем на кражбите. Ние с Роджър получихме заповед да откраднем копието от Малвъл. В това, разбира се, е нямало никакъв смисъл, целта е била евентуалният ни опит да накара пратениците на императора да помислят, че в имението се пази истинската държава. И Корнелий се е хванал на въдицата — защо иначе Хенри ще праща двама тайни агенти да крадат реликвата? Когато обаче копието наистина беше откраднато — усмихна се леко Бенджамин, — Хенри побесня, понеже това е осуетило плановете му. Трябвало е да си го върне, но как? Ако са го били отмъкнали самите пратеници на императора и са разкриели, че е фалшиво, той е щял да стане за посмешище пред целия свят. Впрочем — облегна се на стола си Бенджамин и зарея поглед в тавана, — има вероятност Хенри дори да е подозирал, че пратениците на императора са откраднали копието именно за да разкрият истината.

— Ами ако е било откраднато от друг? — попита Агрипа.

— Крадците са можели да се опитат да го продадат на французите — отвърна Бенджамин. — Затова така се бяхте разбързали, сър Томас — трябвало е да подсигурите печалбата на краля. Научихме обаче — продължи Бенджамин, — че крадците са имали за цел да напълнят собствените си джобове. Продали са копието на лорд Харон, който на свой ред го е продал на пратениците на папата. Това вече е разярило краля — ненадейно са го лишили от един очакван източник на печалба.

— И какво? — Агрипа изскърца по пода със стола си, изправи се и се протегна. — В крайна сметка, французите имат едно копие, пратениците на папата — друго, но онова, което кралят трябваше да даде на Карл V, липсва. Много хитро — заяви той. — Много коварно.

— И кои са крадците? — полюбопитства Кемп.

— Ще стигнем и до там лека-полека. Кажете ми обаче, сър Томас, прав ли съм дотук?

— Купища лъжи и слухове, основани на догадки! И цялото това представление! — размаха ръце Кемп. — Да карате хората на Агрипа да се мотаят из къщата...

— Това не беше представление — прекъсна го Бенджамин. — Просто се опитвах да докажа, поне на себе си, как са били извършени убийствата. И така, сър Томас, или ще ми кажете истината и аз ще докажа кой е откраднал копието, или ще яхна най-бързия кон и ще отида право при скъпия ми чичо — Бенджамин се надвеси над масата, присвил очи. — Той не знае нищо за всичко това, нали? Ще укори краля, че не му се е доверил, и тогава ще се наложи да кажа на Негово величество каква чудесна възможност е била пропиляна заради сър Томас Кемп. Кой знае, сър Томас — додаде Бенджамин, — може пък да съумеете да убедите краля, че сте действали умно. А може и да се усъмнят във вас. Знаете, че съм прав. Сметките на сър Хюбърт Баркли са у вас и от тях може да се разбере колко дълго е работил сър Хюбърт по тази задача. В кралския двор има много подозрително настроени хора и самият крал също е недоверчив. Изпадне ли в определено настроение, ще заподозре всеки в измяна. Може да попита колко копия са били направени и дали сър Томас Кемп случайно не е планирал да извлече лична изгода от тях.

— Как смеете? — скочи на крака Кемп.

— Много лесно, а вие сядайте! — озъби му се Бенджамин. — Аз не ви обвинявам, но други могат да го сторят.

Кемп не беше глупак. Сигурно му се е щяло да излезе от стаята, но макар подобно драматично поведение да беше подходящо при определени обстоятелства, думите на Бенджамин бяха охладили ентузиазма му. Големия звяр не вярваше на никого и загнездеше ли се зрънцето на съмнението в порочния му ум, неизменно даваше изобилен плод! Кемп седна и пое дълбоко дъх.

— Това, което ще ви кажа — започна той, — е лична тайна на краля. Хенри не иска корабите на императора. Ще вземе златото, но във Франция няма да стъпят английски войски — той облиза устни. — Хенри повече се тревожи, че няма наследник. На кралицата обаче, не знам как да се изразя, вече ѝ мина времето, така че единственото им дете ще си остане принцеса Мери.

(И ето как в тази прашна и запусната стая в имението Малвъл за първи път чух тътен от бурята, която щеше да се разрази. И каква буря щеше да се окаже само! Бавно, но славно Хенри се приближаваше към момента, в който щеше да потопа кралството в реки от кръв. Щеше да изпрати хора като Мор и Фишър на дръвника, да отдели Англия от Римокатолическата църква, да принуди Севера да се вдигне на кървав бунт и да обвини една след друга кралиците си в измяна, отрязвайки главите им по най-варварски начин. Предстоеше да се изпълни пророчеството на Мерлин.)

Кемп изглеждаше потънал в собствените си мисли, може би дори уплашен.

— Продължете — тихо го подкани Агрипа.

— Хенри не разбира защо Бог не му изпраца син — припряно продължи Кемп. — Потърси отговора в Библията и реши, че бракът му е прокълнат, понеже някога Катерина е била омъжена за по-възрастния му брат Артър.

— Но този брак не е бил консумиран — прекъсна го Бенджамин. — Артър е бил почти момче. Слабо и болнаво дете.

— Кой ви каза това? — сръза го Кемп. — Скъпият ви чичо ли ви го довери? — Кемп му се закани с пръст. — Мастър Даунби, внимавайте много. Кралят мисли другояче. Вярва, че бракът е бил консумиран и че изобщо не е трябвало да се жени за Катерина

Арагонска. Смята, че това е причината над женитбата му да тегне проклятие и да не му се ражда син.

Ето каква била работата. Катерина беше досадила на Хенри. Той се беше допитал до Бог и си беше дал сметка, че изобщо не е трябвало да се жени за нея. В главата на Хенри беше пълна каша. Често му беше трудно да направи разлика между своята воля и тази на Бог. Щом веднъж в дебелията му глава се пръкнеше мисълта, че Бог не е доволен от него заради едно или че иска от него да стори нещо друго, нямаше сила на земята, която да го спре. По-късно хиляди клетници разбраха това за своя сметка.

— Затова ли негово високопреосвещенство кардиналът не е бил осведомен по тези въпроси? — поиска да научи Агрипа.

— Да, затова — рязко му отвърна Кемп. — Кралят... той замълча. — Негово величество смята, че трябва да се ожени отново.

— И коя е щастливката? — изтървах се аз.

— Не си ли научи урока, Шалот? Чак такъв глупак ли си? Забрави ли празненството, на което кралят ти подари немското ловджийско куче, което трябваше да ти откъсне топките? Кралят не те награди за решаването на гатанката, а ти отмъсти, задето си се заглеждал по възлюбената му!

Спомних си Ан Болейн. Кемп имаше право. Хенри беше проявил ревност и аз си бях платил за малкия флирт.

— Болейн ли? — изуми се Бенджамин.

— Ан Болейн, да. Кралят си е изгубил ума по нея — отвърна Кемп. — Схванали сте част от играта, мастър Даунби, но далеч не цялата. Разбира се, че кралят искаше да извлече печалба. Разбира се, че щеше да вземе злато от императора, от папата, от французите и дори от самия Сатана! Но не от парите се интересува кралят. Не го е грижа и за нападението над Франция. Хенри иска развод. Карл V е племенник на Катерина и трябва да бъде убеден да застане на страната на краля.

— И, разбира се, в същото трябва да бъде убеден и Негово светейшество римският папа, нали така? — попита Бенджамин.

— Именно. Французите също. От университета в Париж и от френските кардинали ще бъде потърсено становище и кралят иска да е сигурен, че то ще гласи така, както той иска. И така — продължи Кемп, — преди около петнайсет месеца аз замислих план, чрез който кралят щеше да спечели благосклонността на императора, много злато и в

същото време щеше да убеди французите и папата в своята кауза, както и да ги накара да си платят. Хенри беше очарован. Смя се толкова много, че от очите му потекоха сълзи. Каза, че до последния си ден с радост ще си спомня, как сме ги направили на глупаци с един-единствен удар.

— И как си е издействал нова съпруга — вметнах аз.

— Разбира се — усмихна се Кемп. — И нямаше да ни струва кой знае колко. Хенри прерови хазната, претопихме чаши, подноси и чинии. Намерихме подходящи аметисти от съкровищницата и ги предоставихме на Баркли, който се закле да мълчи. Дадохме му да зърне истинската държава, връчихме му подробни скици, направени от мен, и той се зае с тайната поръчка на краля. След това осведомих Империята, Франция и Рим, че държавата на Карл Велики се продава. Всички се уловиха на въдицата. Кралят, естествено, предпочете да я даде на император Карл. Теодосий, граф Егремонт, пристигна в Англия. Мислех си, че всичко ще мине по мед и масло...

Той чу конски тропот отвън и замълча.

— Това трябва да е граф Егремонт — заяви Бенджамин. — Агрипа, бихте ли го позабавили малко?

Добрият доктор се съгласи и излезе.

— Естествено, кражбата вбеси краля — продължи Кемп. — Да не говорим пък за мен. Това беше единственото нещо, което не бяхме планирали. Не беше предвидено друг да краде това копие на реликвата и скоро доброто настроение на краля се превърна в гняв.

— И нищо друго не ви е известно, така ли? — попита Бенджамин.

— Каквото знам аз, вече го знаете и вие — заключи Кемп. — Разбира се, съкровището на лорд Харон посмекчи гнева на краля. В известна степен Хенри получи своята печалба — папството му плати заедно с лихвите и, разбира се, французите също дадоха едно малко състояние с идеята, че купуват истинската държава.

— Прекрасно — Бенджамин се изправи и откачи плаща си от гърба на стола. — Сър Томас, предстои ми да сваля маската на един убиец. За да го сторя, се нуждая от вашето съдействие. Каквото и да кажа, ще се съгласявате с думите ми. Разбрахте ли?

Кемп преглътна гордостта си и кимна. Бенджамин отиде до вратата и я отвори. Граф Егремонт, следван от мастър Корнелий,

насмалко не го блъсна на влизане в стаята.

— Какво става? — гневно рече той и ме погледна така, сякаш искаше да ми вземе главата.

Кемп стана от стола си и Егремонт зае мястото му, хвърляйки плаща и шапката си към Агрипа. Добрият доктор ги вдигна и без да се церемони на свой ред ги метна на някаква пейка.

— Седнете, милорд — Бенджамин се върна на своя стол. — Сър Томас, вие също. Мастър Корнелий, елате до мен.

— Върнахте ли държавата? — попита Егремонт.

— Опасявам се, че не — отвърна му Бенджамин. — У Боскъм е.

— Кой?

— Боскъм, съдържателят на „Мъждивият фенер“.

— Какво общо има този негодник с реликвата?

— Този негодник — повтори Бенджамин. — Този негодник ли, милорд? Познавате ли го?

Егремонт се размърда на стола.

— Би трябвало да го познавате — продължи Бенджамин. — Истинското му име е Якоб фон Архетел, някогашен член на Нокталиите — Бенджамин се извърна към Корнелий. — Мисля, че е избягал от Империята. Как му казваха? Касапина? Той е извършил убийствата в Малвъл.

Да можехте да видите каква суматоха настана! Какво възмущение изрази онова лицетворение на добродетелта! Как се разпуфтя! Агрипа седеше като някой дяволит съдия. Егремонт понечи да си тръгне, но добрият доктор поклати глава.

— Никъде няма да ходите, сър! Една крачка и ще бъдете задържан! Хората ми са отвън.

Погледът ми срещна този на Корнелий. Не е ли чудно как понякога само за един миг на човек може да му просветне? Тъкмо това се случи с мен при онази размяна на погледи. Първо, Корнелий не беше замесен в никакво престъпление. И второ, оказа се, че мрази Егремонт. Корнелий се изправи, извади меча си и го постави на масата с острието към Егремонт. Извика нещо на немски. Егремонт му отвърна. По лицето му се четеше ярост, но и страх. Крясъците продължиха известно време, после Корнелий бръкна в плаща си и извади оттам малък, пурпурен восъчен печат. Вдигна го, смушка Егремонт с пръст и онзи мрачно седна. Граф Теодосий разбра, че е

попаднал в клопка, но дори в този миг не си даваше сметка каква опасност го грози.

— Мастър Даунби — заяви Корнелий, — наредих на граф Егрмонт да остане. На него досега не му беше известно, но аз нося личния печат на императора.

— Защо? — попита Агрипа. — Мислех, че той оглавява тази мисия до английския кралски двор.

Корнелий седна.

— Той е тук заради държавата на Карл Велики, но аз съм личен пратеник на императора до неговата многообичана леля, Катерина Арагонска — той се усмихна широко на Кемп.

— Нося й изпълнените с обич поздравии на императора. Впрочем, императорът упълномощи мен, най-скромния измежду неговите служители, да проведе тайни преговори с любимата му леля.

— Какви преговори? — извика Кемп, а после ръката му се стрелна към устните, сякаш съжаляваше за думите си.

— Хайде сега, сър Томас — рече Корнелий. — Подобно на вашия крал и императорът си има своите тайни. Мастър Даунби, ще бъдете ли така любезен да продължите?

Бенджамин посочи с ръка наоколо.

— Малвъл е усамотено и запуснато имение. Когато донесоха държавата тук, се зачудих защо трябва да я държат в най-строга секретност на подобно място.

— Беше добре защитено и охранявано! — извика Егрмонт.

— Можехте да помолите краля да я пази, докато не дойде време да отплавате.

— Невъзможно! — сопна се Егрмонт. — Държавата принадлежеше на императора и аз отговарях за нея. Мой дълг беше да реша кое е най-доброто място, на което да я пазим, докато корабите на императора пристигнат в пристанището на Темза.

— Добре — усмихна се тънко Бенджамин. — Радвам се, че признавате, че вие сте избрали имението Малвъл. Освен това стражите, които бяха разположени тук, се подчиняваха на вашите заповеди, а водачът на Нокталиите, Йонатан, отговаряше лично пред вас.

Егрмонт само се взираше в Бенджамин.

— Ето какво се е случило — продължи Бенджамин. — Вие не сте немец, милорд Егремонт, идвате от Ниските земи. Учили сте в Англия. Преди години фон Архетел е избягал в Англия. Ако се претърсят имперските архиви, не се съмнявам, че ще бъде открита връзка между вас и този фон Архетел. По време на престоя си в Англия вие сте се свързали с този човек, който вече се е наричал Боскъм. Вероятно недолюбвате Империята и императора и не сте могли да устоите, когато са ви пратили тук да приберете държавата. Искали сте я за себе си. Двамата със съучастника ви сте намислили да я откраднете, да я продадете и да натрупате състояние, а вината да бъде хвърлена върху английската корона и нейните служители.

— Имате ли доказателство за твърденията си? — попита Корнелий.

— Имаме, разбира се. Нали така, сър Томас?

Кемп кимна.

— Да се върнем към времето, когато държавата беше преместена тук — продължи Бенджамин. — Спомняте ли си? Наоколо беше пълно с хора, а после залостиха портите. Онова, което не знаехме, граф Егремонт, е, че с вас е бил и личният ви наемен убиец — кръчмарят, когото познаваме като Боскъм. Един Бог знае как е бил предрешен — дали като член на Нокталиите, или като член на вашата свита. Не му било никак трудно да се слее с тълпата, понеже Боскъм е майстор на превъплъщението. После се е скрил в мазето.

Егремонт се подсмихна, но погледът му трепна изненадано.

— Разбира се, Боскъм е трябвало да яде и да пие. Затова се е свързал с Йонатан, който го е приел.

— Не вярвам — прекъсна го Корнелий.

— Слушайте — продължи Бенджамин. — Боскъм също е бил от Ниските земи. Владеел е езика до съвършенство и с лекота е разпръснал всяко съмнение, че може да е английски шпионин. Подозирам дори, че е носел писмо от самия граф Егремонт — Бенджамин махна с ръка. — В него се е казвало, че Боскъм изпълнява тайно поръчение в помощ на Нокталиите и останалите не трябва да научават за присъствието му в къщата.

— Да... — обади се Корнелий. — Ако този Боскъм е говорел свободно езика и е носел писмо от милорд Егремонт, в което да се е

намеквало за възможно предателство от страна на англичаните... Да, Йонатан би се подчинил на подобна заповед.

— След това е било много лесно — продължи Бенджамин. — Разбира се, Йонатан е получил тайни нареждания да не споделя това с никого извън къщата, включително с вас, мастър Корнелий. Въпреки това той се е опасявал от възможно предателство и затова е бил разтревожен и умислен — Бенджамин се покашля, за да прочисти гърлото си. — Щом Йонатан приел писмото, всичко си дошло на мястото.

— Ами ако Йонатан не го беше приел? — намеси се Агрипа. — Ако беше възразил и беше разкрил присъствието на Боскъм?

— Тогава Егремонт щеше да измисли някакво обяснение — отвърна Бенджамин. — Боскъм обаче се е оказал в безопасност в мазето. Йонатан му е носел храна. Според бележките, които Осуалд и Имелда са си водели за използваните хранителни продукти, на втория ден количествата са се увеличили едва забележимо. Подозирам, че това е станало по заповед на Йонатан, който е трябвало да храни още едно гърло. Дните минавали и опасенията, които вероятно е таял Йонатан, са се разсеяли. Тогава Боскъм е нанесъл своя удар. Една вечер, преди войниците да се съберат за вечерята си в девет, мнимият кръчмар отишъл в кухнята и сипал сънотворна отвара в бурето с ейл — Бенджамин сви рамене. — Едва ли би предизвикал подозрения в облеклото си на член на Нокталиите с качулка, пък и не се е задържал там дълго. Махнал е корковата запушалка и е сипал от лекарството в бъчвата. Не забравяйте, че Боскъм е кръчмар, убиец и майстор на превъплъщението. Подбрал е внимателно своя миг. Приспивателното подействало и до час всички стражи спели непробудно. Били толкова силно упоени, че Боскъм е можел свободно да се движи из къщата. Ако някой случайно не е бил пил от ейла, професионалният убиец Боскъм е можел лесно да го нападне изненадващо и да се отърве от него.

— Но ние намерихме трупове из цялата къща — заяви Кемп.

— Разбира се — отвърна Бенджамин. — Боскъм е имал на разположение цяла нощ, за да подреди труповете, както иска. Извлякъл е спящите стражи от кухнята, поставил ги е на различни места из къщата и после ги е избил — едни с кама, други с арбалет. Горките войници са били толкова упоени, че дори не са усетили как ги е

отнесла смъртта. Затова и не открихме никакви следи от борба, нито дори намек за съпротива. Въпреки това Боскъм е трябвало да внимава — един вик, един трясък и кучетата отвън са щели да вдигнат тревога. Прибрал е писмото на Егрмонт от трупа на Йонатан и е разтребил кухнята. Най-старателно е измил халбите, за да премахне миризмата на сънотворната билка. Излял е останалия ейл в нужника, измил е бурето и се е върнал в кухнята.

Егрмонт седеше в другия край на масата, свел поглед към пръстите си, и си играеше с пръстените си, като се мъчеше да улови с тях оскъдната светлина.

— После Боскъм взел държавата от ковчежето — продължи Бенджамин. — Заличил всички следи от присъствието си в мазето и се спотаил там до вдигането на тревога. Когато влязохме в къщата, граф Егрмонт беше с нас — господарят ми посочи към другия край на масата. — Вие, милорд, бяхте оставили строги указания, че ако се вдигне тревога, вратите на Малвъл не трябва да се отварят без вас. Когато влязохме в къщата, настъпи суматоха, слугите и хората ви обикаляха наоколо. Боскъм, вече предрешен като човек от свитата на Егрмонт, се е присъединил към тях. Нали помните как Егрмонт разпращаше хората си наляво и надясно? Боскъм просто е излязъл от къщата, взел е кон и е препуснал към града. А за нас, разбира се, остана да нищим загадката как така петнайсет войници са били жестоко убити, а държавата — открадната, без да разполагаме с никаква следа за начина, по който убийците са извършили грозното си дело.

— Само старият Кастор долови нещо — обадох се аз.

— Да, като се замисля, кучето прояви повече находчивост от нас. Подушило е храната, която Боскъм вероятно е носел в мазето. В тясното и затворено пространство песът още е можел да долови миризмата ѝ. Накрая намерихме там нещо друго, което отклони вниманието ни. Докато изравяхме онзи скелет, сме унищожили всички следи от престоя на Боскъм в мазето.

— Така е, нали? — обърна се Кемп към Егрмонт. — Май Даунби е прав. И преди, и след убийствата вашите хора все се навъртаха наоколо, без някой да може да ги спре.

— Когато се запознах с Боскъм в „Мъждивият фенер“ — продължи Бенджамин разказа си, — нещо в лицето и походката му ми

се стори познато. Бях убеден, че съм го виждал и преди. Сега съм сигурен, че го зърнах, когато влязохме в Малвъл след вдигането на тревогата — той въздъхна. — Но това го знам сега. Тогава на никого и през ум не му е минавало, че той е там. В бъркотията само е трябвало да излезе през вратата и да яхне някой кон.

— А какво ще кажете за златаря? Защо е трябвало да бъде измъчван и убит? — рязко попита Корнелий.

— А! — Бенджамин ме стрелна с поглед.

— Според мен — намесих се аз — Егрмонт и Боскъм са искали да се убедят, че са откраднали истинската държава. Това е причината да убият и Хенли, търговеца на реликви. След като оценил реликвата, е трябвало да му затворят устата. Баркли е бил следващият. Искали са да са съвсем сигурни, че това е истинската държава, преди да се обърнат към бъдещия ѝ купувач.

Да се благодарим на Бога, че от знанието на Корнелий убягваше колко много копия съществуват, както и истинската причина за смъртта на Хенли!

— Очевидно е — продължих, — че прочут златар като сър Хюбърт Баркли никога няма да отиде на среща с човек като Боскъм. Не го е поканил сър Томас, нито пък господарят ми. Баркли обаче би приел покана от граф Егрмонт. Златарят, който още е бил под клетва за мълчание, се отправил към уреченото място, но вместо граф Егрмонт или мастър Корнелий там го чакал Боскъм, или Касапина. Той завързал Баркли, завлякъл го на онова усамотено място и го подложил на жестоки мъчения, за да го накара да проговори. Граф Егрмонт, разбира се, бил другаде и се постарал всички да го видят, докато съучастникът му изтезавал и разпитвал Боскъм, за да изкопчи истината.

— Най-накрая убили Баркли — заяви Бенджамин — и продали държавата на водача на разбойниците, лорд Харон. Спомняте ли си как граф Егрмонт настоя да се включи в онази битка из каналите? Искал е да се увери, че държавата не е сред съкровищата на лорд Харон. И тя, разбира се, не беше — вече е била продадена на пратениците на папата.

— Значи държавата е в Рим или поне скоро ще бъде? — сприхаво попита Корнелий.

— Съвсем не — усмихна се господарят ми. — С невероятна ловкост и хитрина хората на сър Томас в Дувър подмениха истинската държава с копие. Нали така, сър Томас?

Кемп, самото самодоволство и праведност, тържествено кимна.

— Държавата беше върната в Лондон — високопарно обяви той. — Но мастър Даунби ме помоли да го запазя в тайна.

— Граф Егремонт, вие сте изменник и убиец — каза Бенджамин и се изправи на крака. — Вие сте отговорен за смъртта на шестима английски стрелци и деветима ваши сънародници. Тези мъже са хранели семейства, имали са любими, съпруги и деца. Двамата с Боскъм сте убивали, и то безмилостно, в името на някаква си мръсна печалба.

— Нямате никакви доказателства срещу мен! — изкрещя в отговор Егремонт, привдигайки се от мястото си. — Нямате помен от доказателство!

— Напротив — отвърна му Бенджамин. — Боскъм е в Тауър и в момента умолява краля за милост. Разказа ни всичко, включително подробности за предишния си живот. Каза ни дори къде можем да открием упойващата отвара, която е използвал — в едно тайно чекмедже в стаята му. Хвърли цялата вина върху вас, твърди, че вие сте отговорен... — Бенджамин погледна към Кемп. — Вашите хора го държат изкъсо, нали?

— Той е в Байуърд Тауър — рязко отвърна Кемп. — Доведоха го късно снощи.

— Казва, че вие сте виновен за всичко, граф Теодосий — продължи Бенджамин. — Дори твърди, че вие сте го принудили да извърши всички тези злодеяния.

— Той е злодей и лъжец! — кресна Егремонт. — От самото начало идеята беше негова! — изправи се и пое дълбоко дъх. — Не съм поданик на вашия крал — заяви той.

— И какво ще направите, милорд? — присмя му се Кемп. — Ще препуснете към Темза и ще се качите на кораб за Франция ли?

— Ще отрека всичко.

— Теодосий, граф Егремонт — изправи се Корнелий, протегнал пурпурния печат. — Намирам ви за виновен в измяна срещу Империята. Хората ми ще ви задържат и ще ви отведат обратно при

императора, където вие и вашето семейство ще бъдете наказани за вашите престъпления. Ако обаче признаете сега...

Егрмонт се изправи и се обърна гърбом към нас, вперил поглед в стената, сякаш не искаше да видим изражението на лицето му.

— Признавам — каза, без да се обръща. — Признавам, мастър Корнелий, за да спася семейството си. Не искам да страдат заради моите грехове — обърна се той и отново зае мястото си. — Роден съм в Ниските земи — започна той предизвикателно — и винаги съм приемал трудно властта на Хабсбургите, както и това, че императорът ме имаше за свой лакей, когото да праща насам-натам. Преди много години, мастър Корнелий, преди вие да се присъедините към Нокталиите, срещнах Якоб фон Архетел — умен и хитър служител. Той открадна някаква реликва и уби собственика ѝ. Съдиха го, обявиха го за виновен, получи смъртна присъда и беше затворен в тъмницата на един малък замък в околностите на Дордрехт, който се извисяваше над морето. Помогнах му да се измъкне. Когато дойдох в Англия, двамата с фон Архетел отново се срещнахме. Понякога прибягвах до услугите му, за да събера сведения за английския кралски двор. Боскъм, както вече се наричаше, проявяваше неимоверен интерес към реликвите. От време на време отваряше дума и за държавата на Карл Велики.

Замълча, сякаш за да намери подходящите думи.

Припомних си предупреждението на Агрипа за интереса, който беше пламнал към тази прочута реликва сред престъпния свят на Лондон. Сега вече знаех защо се е случило така.

— Не можех да повярвам на късмета си — продължи Егрмонт, — когато императорът ме изпрати в Лондон да получа държавата от краля. Писах на фон Архетел и той предложи Малвъл като подходящо място за изпълнение на плана ни.

— Благодаря — обади се Бенджамин. — Докато подреждах парченцата от мозайката, все се чудех от къде на къде един благородник от Ниските земи знае толкова много за това имение.

— Замисълът ни беше да откраднем държавата и да я продадем — продължи Егрмонт. — Щяхме да си поделим печалбата. Боскъм искаше да промени живота си, а аз бях решил да използвам златото, което спечеля, за да напусна службата при императора.

— Познавахте ли лорд Харон? — попита Бенджамин.

— Не, но Боскъм го познаваше. Каза, че престъпниците ще ни платят добре. Когато нападнахме Харон в подземието му, трябваше да направя всичко по силите си той да не остане жив — той се усмихна мрачно. — Вашето куче обаче свърши тази работа. А вие, мастър Даунби и ти, Шалот, който сигурно си най-големият късметлия под небето, се погрижихте за останалото. Но какво да се прави... — сви рамене той. — „*Sic transit gloria mundi*“^[2]. С Боскъм имаме еднаква вина — кучият син трябва да умре!

— Теодосий, граф Егрмонт — приближи се към него мастър Корнелий. — Вие сте пратеник на негово императорско величество. Сър Томас, това имение е предоставено на наше разпореждане, нали?

— Да, така е — потвърди Кемп.

— Значи на теория сме под юрисдикцията на Империята?

— Според общоприетите правила — отвърна Кемп с напрегнат поглед, знаейки какво ще последва — това е територия на Империята, да.

— В такъв случай — посочи Корнелий към Егрмонт — вие, граф Теодосий, бяхте обвинен, изложихте признанията си и бяхте обявен за виновен в измяна и отвратителни убийства. Осъден сте на смърт и по силата на поверения ми печат разполагам с императорската власт да изпълня присъдата ви! — Корнелий се изпъна като струна. — И това ще стане незабавно!

Лицето на Егрмонт пребледня и той се хвана за облегалката на стола си.

— Нямайте никаква власт! — възкликна.

— Имам пълната власт да го сторя, сър.

Бенджамин се опита да го спре, но Корнелий отблъсна ръката му.

— Законът е на моя страна — той се обърна и извика някаква заповед.

Нокталиите, които го придружаваха, се изсипаха в стаята. Той заговори на немски и им показа печата. Нокталиите сграбчиха Егрмонт, откъснаха знаците на сана му и свалиха портупея му. Егрмонт извика нещо на немски. Корнелий спря и кимна, после изблъскаха Егрмонт от стаята. Кемп понечи да възрази, но Корнелий не му обърна внимание.

— Един от хората ми е свещеник — заяви, — така че Егрмонт ще може да се изповяда, преди да умре.

После излезе от стаята, последван от Кемп, а най-отзад се влачеше Агрипа. Двамата с Бенджамин само седяхме и се заслушвахме. Всички излязоха навън и Корнелий се разкрещя да донесат един дънер от навеса за дърва зад къщата. Дочухме гласове, бърборене и после вика на Корнелий. Настана тишина, последвана от силен удар. Малко по-късно Корнелий се върна в залата. В едната си ръка държеше окървавения си меч, а в другата — плаща на Егремонт, с който бършеше оръжието си. Върна меч в ножницата му и се взря в нас.

— Империята въздаде правосъдие. Останките на Егремонт ще бъдат изпратени в болницата „Сейнт Мери във Бетлехем“ северно от Тауър. Ако семейството му поиска тялото му, ще се наложи да платят за него — той тръгна към нас, като си сложи качулката на главата и пъкна ръце в широките ръкави на мантията си. — Благодаря ви, мастър Даунби. Императорът също скоро ще изрази своето задоволство от вас.

— Корав човек сте вие, Корнелий — отвърна Бенджамин.

— Аз съм най-смирен слуга на негово императорско величество.

В думите на Корнелий прозвуча шеговита нотка.

— Егремонт не беше изменник — продължи той. — Беше просто крадец. Ако правилно съм разбрал сър Томас, крал Хенри щеше да хвърли вината за случилото се върху вас двамата, а аз и Нокталиите щяхме да се върнем в Германия и да изпаднем в немилост — Корнелий извади ръце от ръкавите на мантията си. — Егремонт заслужаваше да умре, макар смъртта му да бе по-милостива от тази на бедния Баркли — той се усмихна, приведе се и отупа праха от раменете ми. — Сър Томас ми се видя малко объркан — ухили се. — Боскъм всъщност не е в Тауър, нали?

— Не — отвърна Бенджамин. — Мъртъв е. Убих го снощи и скрих трупа му в мазето на „Мъждивият фенер“.

— Ще ида там — рече Корнелий. — Искам да се уверя, че Касапина наистина е мъртъв.

— Ами после? — попитах аз.

Корнелий едва се сдържа да не се разсмее.

— Тази вечер ще взема държавата на императора от сър Томас и утре ще отплавам с първия възможен кораб — стигат ми толкова абсурди. Императорът ще се зарадва да види безценната си реликва.

— Сигурен ли сте, че ще му занесете истинската държава?

(Старият Шалот не можа да се сдържи.)

Корнелий сведе глава, а раменете му се разтресоха от смях.

— Ела, Роджър! Мастър Даунби, моля да ни извините.

Корнелий ме сграбчи за рамото и ме изведе на двора. Нокталиите се щураха наоколо. Хората на Егрмонт вече бяха увидели кървавия труп в платно. Един слуга отнасяше дръвника, а друг носеше кофи с вода, за да измие локвата кръв, която вече се съсирваше. Кемп, Агрипа и техните хора се бяха събрали при портата.

— Искате да си поговорим насаме ли, мастър Корнелий?

Водачът на Нокталиите ме поведе покрай къщата.

— Напомняш ми за моя брат, Роджър — спря той и ме погледна открито. — Въпреки че ти си по-голям късметлия от него. Дватама с твоя господар разобличихте един изменник. Императорът ще остане доволен — шеговито ме смушка с пръст в гърдите. — Винаги ще бъдете добре дошли в Империята — лицето му стана сериозно. — Освен това искам да те предупредя. Кралят ви е намислил да се разведе с Катерина Арагонска, лелята на моя господар. Както и да се опитва да го подкупи Хенри, императорът никога няма да се съгласи на този развод. Скоро в Рим ще влязат войски на императора. Папата няма да разреши развода. Кардинал Томас Уолси ще понесе гнева на вашия крал и когато това се случи, спомни си немската пословица: „Зададе ли се буря, стой по-далеч от най-високите дървета“ — той стисна ръката ми. — Колкото до реликвите — прошепна Корнелий, — кого всъщност го е грижа, Роджър? — ухили се той. — Давам си сметка, че ти, мастър Бенджамин и сър Томас скрихте от нас много неща около тази история с реликвата. Например истинската причина за убийствата на Хенли и на сър Хюбърт или пък тайната на истинската реликва — той сви рамене. — Но, в крайна сметка, какво ли значение има? Вярата на човек е в сърцето му, а не в джоба.

След тези думи този странен мъж се отдалечи и започна да привиква хората си.

По-късно отново съм се срещал с Нокталиите, но това е друга история. Достатъчно е да кажа, че те откриха тялото на Боскъм и същия ден трупът му беше повесен на Тайбърн, за да го видят всички. Не след дълго пратениците на императора напуснаха Англия. Дватама с Бенджамин се настанихме в друга странноприемница, докато Големия звяр не благоволи да ни повика. Хенри беше в чудесно настроение. Наричаше ни „прескъпи ми Бенджамин“ и „многообични

ми Роджър“. Награби ме и ме разцелува. Разбирах защо — според него всичко беше протекло по план и сега той беше по-богат. Беше сложил ръка на състоянието на Баркли, понеже златарят беше ерген; беше прибрал съкровището на лорд Харон в хазната си и, разбира се, беше си присвоил „Мъждивият фенер“ — още един доходоносен източник. Великият кучи син много се радваше на изменниците, понеже можеше да се обогати, конфискувайки всичките им притежания. Ние с Бенджамин получихме кесии, натъпкани със злато, и уверения в приятелството на краля.

— И не се притеснявай, Роджър — ревна краля на едно празненство, заглушавайки шума в залата. — Морското ти пътешествие с „Пепъркорн“ се отменя. Върнете се у дома, мои верни хрътки! — драматично извиси глас той. — Приберете се и се насладете на заслужена почивка!

До него Том Уолси не изглеждаше толкова щастлив. Насили се да се усмихне, но виждах, че е разтревожен, и аз си спомних предупреждението на Корнелий.

Преди да напуснем Лондон, Уолси ме извика в покоите си. Това вече не беше онзи надменен Том — великият кардинал. Не носеше пурпурната си мантия, а черен панталон и отворена на врата риза. Седеше на хлад до прозореца. Приличаше по-скоро на преуспяващ търговец, отколкото на глава на Църквата.

— Влез, скъпи ми Роджър — махна ми с ръка той, за да се настаня на покрития с възглавници диван до него, и ми предложи купа с череша. — Зрели и сочни са — обясни. — Прочистват устата и действат благотворно на храносмилането — той зарея поглед през полуотворения прозорец и вдъхна аромата на розовата градина. — Нали знаеш, Роджър — започна той, — как в съдбата на всеки човек идва миг, в който настъпва рязък обрат, както вятърът подема кораб в морето и изведнъж сменя посоката му.

Кардиналът се наведе към мен и ме потупа по ръката.

— Тъкмо това се случва с мен, Роджър. Кралят иска да се разведе и когато не получи разрешение от папата, ще хвърли вината върху мен.

Кардиналът взе обратно купата с череша и започна да ги пъха в устата си.

— Странно нещо е животът, нали? — промърмори той, докато дъвчеше бавно. — Спомняш ли си когато дойде за пръв път в кралския

двор, Роджър, и аз те пратих в Шотландия във връзка с онази история с Бялата роза? Всички в двора ти се смееха, но сега кралят ти има доверие и те харесва. Ан Болейн ти вярва и те харесва. Катерина Арагонска ти вярва и те харесва. Кардинал де Медичи ти вярва и те харесва. Бенджамин Даунби ти вярва и те харесва. Том Уолси ти вярва и те харесва — той се засмя.

— Не мислиш ли, че е забавно? Шалот, негодникът, се радва на доверието на силните на деня.

— Съдбата е променлива, ваше високопреосвещенство — промърморих.

— О, не съм те повикал тук, за да те моля за помощ — Уолси остави купата и затвори прозореца. — Първо, благодаря ти за свършената работа около реликвата. Двамата с Бенджамин се справихте добре. Второ, Роджър, приятелю, знай, че когато падна, ще падна като Луцифер и никога повече няма да се въздигна. Затова грижи се за Бенджамин. Пази му гърба.

Той протегна ръка, което беше знак, че срещата е приключила. Коленичих и целунах пръстена му. Вече бях почти на вратата, когато кардиналът ме повика обратно.

— Роджър, ами онази работа с братята Попълтън? Бенджамин ми разказа за това — той повдигна едната си вежда. — Мога ли да ти помогна с нещо?

Известно време мълчах. Погледът ми попадна върху един стенопис на отсрещната стена на стаята, който изобразяваше делфин, изскочил от синьо море.

— Всъщност да, ваше високопреосвещенство — затворих вратата и се върнах.

В края на седмицата вече се бяхме прибрали в имението си. Отнесох цветя на гроба на Луси и платих на един местен каменоделец да й направи надгробна плоча. Дадох на викария Догъръл пет лири стерлинги, за да отслужи няколко литургии за спасението на душата ѝ. На втората неделя от завръщането ни се разходих до кръчмата „Белият елен“ и седнах в един ъгъл, наблюдавайки омразните братя Попълтън, обградени от своите поддръжници. Появих се тъкмо навреме. Скоро след пристигането ми в кръчмата влязоха пратениците на кардинала, които бяха прекарвали нощта в имението. Те привличаха погледа с праметнатите през раменете им плащове и мечовете, които се удряха о

бедрата им. Водачът им, един от ненагледните хубавци на Агрипа, застана в средата на кръчмата и плесна с ръце.

— Едмънд и Робърт Попълтън! — изрецитира той.

Двамата ми врагове пристъпиха напред и „милото“ момче им връчи по едно писмо.

— Това са заповеди от кардинала — заяви той. — Кралят реши да ви окаже огромна чест. Изпраща кораба си „Пепъркорн“ на експедиция покрай западното крайбрежие на Африка. Екипажът се нуждае от двама благородни мъже. Изборът падна върху вас и за да покажете своята вяроност към краля, трябва да приемете.

О, безценен миг! О, сладко отмъщение! О, скъпият Том и ненагледните му момчета! Братята Попълтън не можеха да възразят. Заминаха преди края на седмицата. „Пепъркорн“ отплава в края на септември и, с дълбока печал в сърцето съобщавам, че се изгуби навеки. Луси почива в гроба си отмъстена. Смелият дух на Кастор се скита из райските полета. Всичките ми кучета след него бяха от същата порода. Ако идете в църквата в Бърфъм, ще забележите на стената гравюра. От едната страна ще видите доста успешно подобие на Луси Уидърспун, а от другата — огромната рошава глава на храбрия Кастор. О, очите ми се насълзяват и сърцето ми ридае — и двамата отдавна се стопиха в мрака. Само старият Шалот още е тук и гледа как слънцето залязва зад дърветата. Излезе хладен вятър. Капеланът ми се измори, а на мен ми трябва още кларет, за да посрещна смело ужасите на нощта.

[1] Шекспир, Уилям. „Венецианският търговец“, III д., II сц., прев. В. Петров, изд. „Народна култура“, 1971 г. — Бел.прев. ↑

[2] Тъй преминава земната слава (лат.). — Бел.прев. ↑

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Държавата на Карл Велики може да е само легенда, но английските крале през Средновековието действително са притежавали (и са пазели скрити) точно такива тайни и свещени реликви. В своя дневник Самюъл Пийпс споменава за тях и за предполагаемото им унищожаване от Кромвел по времето на Протектората. Всъщност Пийпс и Шалот много си приличат — в друга част от многотомните си дневници Пийпс разказва, че на тайно място в Тауър били скрити подобни свещени кралски реликви, и кой знае, сред тях може да е била и държавата на Карл Велики и все още да се намира там!

Издание:

Пол Дохърти. Убийствата на реликвата

Художник: Христо Хаджитанев, 2009

ИК „Еднорог“, 2009

ISBN: 978-954-365-059-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.